Florica Bud

Bărbatul care mi-a ucis sufletul într-o joi

Florica Bud

Bărbatul care mi-a ucis sufletul într-o joi – **Cartea monicelor** – Asociaţia Scriitorilor Bucureşti Editura Dacia, 2005

„Gârbea, Horia, *Bărbatul care mi-a ucis sufletul într-o joi..."*

În loc de prefaţă.

După mai multe cărţi pentru copii, dovedind fantezie şi abilitate stilistică, prozatoarea Florica Bud îşi uimeşte cititorii cu acest roman, unul dintre cele mai interesante şi mai neaşteptate pe care le-am

citit în ultima vreme. Amestecul de naraţiune literară şi confesiune credibilă, veridicitatea textului ca document psihologic impresionează. Romanul Floricăi Bud aminteşte de proza lui Nicolae Breban în ceea ce are ea mai rezistent, dar se desprinde de acest posibil model. Autoarea surprinde exact şi transfigurează emoţionant nuanţele unei gândiri complicate care nu poate domina instinctele personajelor şi amestecul de stări difuze, la limita raţiunii, pe care le încearcă de fapt oricine. Scriitura este elaborată, dar personajele dezvoltă o autonomie prin care acestea par a vieţui natural, independent de creatoarea lor. Prin acest roman, cu titlul atractiv, dar şi ironic, Florica Bud intră cu adevărat în literatură”.

Vă retrimitem Alergând prin sine, Billclintonienii, Bărbatul care mi-a ucis sufletul într-o joi, restul un pic mai târziu.

Coperta:

Această carte a apărut sub egida Asociaţiei Scriitorilor Bucureşti

Colecţia „Biblioteca Bucureşti” a fost iniţiată de Iosif Naghiu în anul 1996

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

ISBN 9733520241

Orice legătură cu realitatea este simplă, coincidenţă. Bărbaţi şi femei suntem cu toţii biete animăluţe cu pretenţii, străduindu-ne să ne facem unii altora cât mai mult rău şi împreună, căci numai

împreună putem reuşi, încercăm să ne otrăvim existenţa.

Ne place sau nu, lumea aparţine lichelelor; precupeţi ce ştiu să se vândă. Cine nu suportă adevărul să-l caute în altă parte, aşa cum şi-l închipuie: dulce şi călduţ...

În rest, nu este nimic nou sub soare. Societatea este condusă de către bărbaţi şi metresele lor, în sens pur filosofic, monice căţărătoare; dar nimeni şi nimic nu ne împiedică să devenim şi noi conducători.

Opuşi lichelelor, ţaţele şi ţăţoii îşi pun anual castraveţii, strivindu-i cu ură în borcane ermetic închise, în timp ce subconştientul lorbotează bietele legume cu numele presupuşilor duşmani.

În răstimp, cei buni, admiţând că

există, mor neştiind de ce Dumnezeu îi cheamă pe ei primii.

Conducători sau conduşi, alegerea este a noastră, buni sau răi, muritori cum suntem, să avem înţelepciunea de a recunoaşte paternitatea greşelilor noastre...

Autoarea

Abshalia

Bărbatul care mi-a ucis sufletul într-o joi s-a întors.

Nimic deosebit pentru o zi... Ce mult mi-am dorit-o, clipă de clipă am aşteptat să vină, în orice chip! Dar nu acum, când mi se pare cumplit de târziu şi... blasfemie.

*C*orpul fetei pluteşte indiferent şi definitiv, rămas pustiit în aiureala aburilor fierbinţi ai piscinei. Stătuse toată noaptea în apa caldă şi sărată ce cu lene se lovea, *plici, plici,* de gresia bleu-ciel. Şi dincolo de bariere şi legi, silueta subţire începuse să se umfle, dorind să-i facă în ciudă celei ce se înfometase sistematic în numele absurd al modei. Părul negru şi lung se odihnea şi el

dus şi adus de micile valuri produse de şuvoiul de apă proaspătă. Ea ţâşneşte cu putere prin conducta care străpunge măruntaiele muntelui semeţ ce, prin duritatea sacră a crestelor sale stâncoase, zâmbeşte ameninţător şi golaş spre oraşul vechi al lui Hercules, al cărui destin pitoresc este legat de cel al apelor Cernei.

Dimineaţa o găsise goală şi încremenită cu surâsul ironic adresat restului de trăitori ce urmau să-şi ducă viaţa, mai mult sau mai puţin mizeră, de alergători perdanţi, mereu văitându-se de ceva: zilele nu le mai ajung, banii sunt puţini, nevestele cicălitoare, iubitele nesătule, aleşii poporului dorm pe legile ţării, americanii sunt prea departe... Abia în ultimul rând se plâng de ei înşişi, muritori cu şanse egale la ratare ori

împlinire…

Îngrijitoarea bazei de tratament a hotelului a deschis uşa, liniştită că în dimineaţa aceasta are mai puţine treburi. Piscina fusese spălată cu grijă de cu seară şi i se schimbase apa pentru grupul de domni sosiţi din capitală, invitaţii patronului cel tânăr. Obişnuită să fie întâmpinată de vălătucii de aburi grei, cu iz de sulf, sesiză doar că suprafaţa ei este mai agitată ca de obicei. Ochii femeii se obişnuiră cu ceaţa albicioasă. Prinsă în rutina zilelor ce se scurg, lăsându-i acelaşi gust amar, privi peste tot în căutarea obiectelor pierdute. Nu era nimic uitat, nici măcar sticlele şi paharele pe care turiştii needucaţi le lăsau cu nepăsare în urma lor. Deodată se întoarse înspre piscină ca atrasă de un

magnet. Presimţirea că i se va întâmpla ceva rău, sentiment ce îl avusese dis-de-dimineaţă când istovită de atâtea vise apăsătoare se hotărî să-şi târască picioarele încă o zi prin existenţa ei de femeie bătrână şi neiubită, se împlini în grabă… Ţipă scurt, înfiorându-se de privirea fără viaţă a fetei. Corpul inert îi trezi repulsie, ciudă, neputinţă. Urmau o serie de neplăceri pentru toţi, mici şi mari. Ce va zice patronul cel tânăr, senatorul Sava Sandorian? Se uită mai atent la chipul fetei, cu trăsături atât de armonioase. Oare era din grupul de prieteni ai senatorului sosiţi aseară, gălăgioşi şi puşi pe distracţii?

Frumoasa naibii, cine o pusese să-şi încheie *socotelile* tocmai în prima ei zi de lucru? Aflată după un concediu de boală

lung şi istovitor, femeia, căreia viaţa nu-i oferise aproape nimic, se gândi cu ciudă că va trebui să spele piscina gresie cu gresie şi apoi grabnic să o dezinfecteze. Nu ar fi de mirare dacă patronul va dori ca ei să zugrăvească rapid, din respect faţă de clienţii îngroziţi. Ce să fi avut cu ea această duduie fără griji, de s-a hotărât să sfârşească atât de urât, îngreunându-i existenţa şi aşa bătută de Cel De Sus? Fără nicio vină, tânăra îi devenise nesuferită, sentiment ce urma să fie transmis şi celorlalţi participanţi pasivi la acest nedorit eveniment: membrii ai personalului sau turişti. Unii veniseră aici, la Băile Herculane, ca să respire aerul cel mai curat din ţară ce, alături de odihnă, linişte, *tratament*. reprezintă *raiul pe pământ,* alţii,

pentru distracţiile sfârşitului de săptămână. Nimeni nu dorea să aibă de-a face cu lucruri atât de grave cum este moartea. Singura vinovată de acest disconfort ce le întuneca pentru un moment *existenţa* era Abshalia. Departe de agitaţia lor idioată, ea nu mai avea timp să-şi ceară scuze şi nici nu era dispusă la destăinuiri…

Cum să-l primesc? Cum să-i dau nume pustiului ce-l înconjoară?! Alerg pe urmele gândului ce nu-mi lasă nicio şansă şi mă înclin încă o dată în faţa sa. Oare, sunt dispusă să intru într-un labirint creat anume?

Mami, mami, uită-te la tata! Femeia îşi ridică privirea obosită înspre ecranul

vechiului televizor ce-i slujea de ani de zile. Da, era Sava Sandorian, iar Savian al ei este bucăţică ruptă din el; brunet, cu faţa creolă. Privirea pătrunzătoare a puştiului pare că vrea să treacă dincolo de femeie şi de ecran, în căutarea unui adevăr ştiut numai de ea şi de omul dur care făcea faţă cu succes tirului de întrebări ce depăşeau firescul, ale tinerei moderatoare Antonia.

Convinsă de importanţa momentului, a invitatului şi a prestaţiei ei ca moderator, şi nu în ultimul rând ca femeie, Alexandra îşi îndreptă din când în când spatele ce suporta cu greu povara dulce a sânilor aproape goi şi atât de obraznici. Mama băiatului, Saviana, zâmbi cu indulgenţă, nimeni nu cunoştea mai bine ca ea şi trupul său dorinţele bărbatului ce-şi ascundea privirea

şi temperamentul în spatele salvator al ochelarilor fumurii.

Era atâta răceală şi indiferenţă în atitudinea uşor ironică şi răspunsurile date Athinei de senatorul Sandorian, încât Saviana simţi că o cuprinde o undă de simpatie pentru Andra, care îşi împrăştia cu uşurinţa tinereţii întreg arsenalul feminin, fără să fie nevoie. Îi venea să strige din toate puterile ei de femeie care a iubit doar un singur bărbat: *Opreşte, Armanda, atâta risipă de farmece aruncate pe apa Sâmbetei, oricum astăzi vei fi a lui!!!*

Saviana rămase nemişcată în faţa maşinii de scris, fără să aibă puterea de a reacţiona. Privi cu mânie spre televizorul care *îl aduse* în casă pe Sava al ei. După atâţia ani trecutul venea în existenţa ei ca

un tăvălug ce voia să şteargă totul şi ea nu era în stare să facă nimic pentru a-l opri. O îngrozeau întrebările lui Savian care nu se mai sfârşeau, copilul fiind obişnuit să nu primească răspuns. Ştia că el are dreptul să i le pună, dar ca orice mamă bună îl considera prea necopt pentru a înţelege de ce el, care are un tată bine situat, un domn dintre aceia care coboară din maşini luxoase, la BĂI, trebuie să trăiască atât de modest alături de ea şi să suporte răutăţile copiilor care îl întrebau mereu: *Unde este tatăl tău, senatorul*?

Savian nu o înţelegea pe femeia slabă ce nu avea nicio dorinţă de viaţă şi se încăpăţâna să-şi ducă zilele fără bucurii, închisă în sine şi retrasă de lumea ce o rănise. Băiatul o privi tandru cum stă

nemişcată în faţa maşinii de scris, cu ochii înspre televizorul ţeapăn şi *nepăsător* la faptul că le-a bulversat viaţa simplă şi monotonă, cu bucurii. ce intraseră pe un anumit făgaş.

Era nelămurit dacă mama lui se poartă atât de straniu de dorul bărbatului ei, căruia îi mai poartă numele, sau fiindcă îl urăşte. pentru indiferenţa faţă de persoana sa şi faţă de el, Savian, un copil încă neştiutor. Băiatul nu se dumirea în legătură cu ceea ce simte, nu-şi cunoştea încă sentimentele pentru bărbatul elegant şi atrăgător ce părea un sloi de gheaţă. I se făcu frig şi se lăsă lângă picioarele mamei sale, aşa cum făcea când era mic şi voia să-şi ceară iertare, cu lacrimi în ochi, pentru vreo poznă făcută în joacă.

Saviana îi sesiză gestul şi pentru un moment simţi nevoia să-l alunge ca pe un căţel ce se gudură într-un moment nepotrivit la picioarele stăpânului. Se cenzură. Nu era el vinovat pentru că ea s-a încăpăţânat să-l aducă pe lume nedorit de tatăl său. A hotărât singură, de aceea nu s-a plâns, considerându-l doar al său.

Sava Sandorian nu a vrut copii. A dorit-o doar pe ea, cu înverşunare, până la obsesie. În tot timpul nemilos ce s-a scurs, Saviana nu a ştiut dacă el a iubit-o sau mica lor poveste de dragoste a fost un simplu moft de bărbat imatur, care nu a rezistat decât până la apariţia primului obstacol apărut în calea ei, *copilul discordiei lor.*

El a revenit surâzând să-şi ofere discret

iubirea…

pierdută. ori doar rătăcită printre atâtea ziceri şi fapte banale ce ne umplu până la refuz zilele şi nopţile într-un fel pustiitor. Un cadou regal ce se poate pierde uşor.

Savianei îi era milă de Amalia, risipită *în figuri,* cum ar spune *ucigaşii* limbii române. Bărbatul ei, fostul bărbat, de fapt singurul din viaţa sa insipidă şi săracă, o privea pe Aurelia fără să o vadă. Privindu-l cu nesaţ Saviana nu pricepea nici acum, după atâţia ani, ce s-a întâmplat cu Sava, de a făcut din viaţa lui doar un salt din braţele unei femei în alte braţe. Pe ocolite, lumea din sat vorbea despre aventurile lui amoroase, după ce el a plecat nepăsător,

lăsând-o singură, fără explicaţii, în aşteptarea unui copil.

Ea îl înţelegea şi nu prea de ce nu şi l-a dorit. Poate. era dreptul său de bărbat de a trăi fără să lase urmaşi. Din prima clipă a furiei soţului său ea a crezut că este vorba doar de o supărare *de mascul* căruia nu i s-a cerut părerea. Dar… s-a convins pe parcurs că supărarea lui era adevărată şi nu o simplă scenă dintr-o piesă. de groază. Sava chiar o ura cu patimă, din cauza copilului pe care ea îl purta în pântece şi, când sarcina a devenit evidentă, el a plecat pentru totdeauna, refuzând furios să accepte *realitatea* Savianei. Ea… ce putea să facă? A dorit copilul pentru că era al lui şi pentru că i se părea firesc ca dragostea lor, asemenea cu a altor femei şi bărbaţi ce se iubesc, să

devină palpabilă.

Dar Sava nu era un om obişnuit, aşa cum erau ceilalţi din sat, sau aşa cum credea ea că ar fi cuviincios să fie şi să se poarte un bărbat. O speria cu dorinţa lui pătimaşă de a o avea cu atâta disperare. În primele zile ea a crezut că el doreşte grabnic să aibă un urmaş. Dar. din păcate nu a fost aşa. Ea acceptând să se căsătorească, aşa în grabă, nu-l cunoscuse în profunzimea lui umană şi nici nu putea bănui ce fel de bărbat era Sava, iar el prea furios pentru *nerăbdarea* ei nu a simţit nevoia să se explice. Astfel, respectând *prima lege nescrisă a nefericirii,* refuzul de a comunica, au clacat, fiecare înţelegând altceva din *necuvintele* intuite. Saviana îşi explica refuzul lui de a fi fericit cu ea într-

un singur mod, adică în dorinţa lui de a se victimiza, oricare ar fi fost preţul plătit de cei din jur pentru acest lux personal şi costisitor. Sava a încălcat prima *lege bis. nescrisă a nefericirii.* Pentru ca un cuplu să-şi poată construi o fericire simplă, trebuie să şi-o dorească şi unul şi celălalt sau măcar jumătatea mai puţin visătoare să se lase *târâtă* spre ceea ce *componenta îndrăgostită* înţelege prin *nemurire*.

Sava nu a iertat-o pentru copil şi apoi, spre disperarea ei nerostită, a dat buzna în viaţa multor femei care *au păcătuit* doar prin faptul că-l credeau nefericit. Saviana nu era supărată pe ele, simţea că şi ea era vinovată de greşelile bărbatului ei. Cu primul lui păcat, din şirul lung şi neîncheiat, a pedepsit-o cu o cruzime diabolică şi cu

nonşalanţă pentru *nesupunere.* Despotic, asemeni unui stăpân de sclavi, Sava considera că ea l-a înşelat într-un anumit fel, dăruindu-i un fiu nedorit de el, frustrându-l astfel de dragostea ce prin *legea a doua nescrisă a nefericirii* i se cuvenea categoric.

Urmărind avidă emisiunea care în viziunea ei părea o simplă luptă dintre *un bărbat* şi *o femeie,* mascată totuşi de un rest de bun simţ din partea combatanţilor, Saviana se întreba cum o percep restul telespectatorilor, neimplicaţi în viaţa celor doi de pe ecran, spre deosebire de ea. Ce poate să înţeleagă un om simplu, pentru care *sticla* reprezintă viaţa sa netrăită şi searbădă? Prinsă între ştirile de dimineaţă, menite să-i creeze omului *bună dispoziţie* pe

toată ziua, şi cele *bombă* de după-amiază şi seară, existenţa sa decurge aşa cum doresc cei care fac programele TV, între violenţă şi ură, urcând şi coborând *scările* zilnice şi aşternând covorul roşu pentru *a doua lege bis. nescrisă a nefericirii.*

Rămân şi am de ales între mine şi el, cel ce mă priveşte cu ochi calzi, dragi mie, aducându-mi aminte de tot ce a fost. Am vrut să uit cu insolenţa *celor ce vor să scape grabnic de durere, ca apoi să încerce să trăiască.*

Saviana şi-o închipuia pe Aida, fetişcana obraznică, cu mutră de vulpiţă avidă de a fi luată în seamă, stând în braţele lui Sava. Suferea la gândul că bărbatul care

a iubit-o a fugit tocmai de ea, care a respectat cu prea multă patimă *legea a treia nescrisă a nefericirii* şi l-a vrut, doar pentru o clipă. numai pentru ea.

Este adevărat că vine la rând *a patra lege nescrisă a nefericirii,* în care ni se spune că pe *nedrept* individul ar trebui să aparţină persoanei celei mai îndrăgostite de el. Dar, scrise sau orale, legile omeneşti sunt făcute să fie încălcate după trei zile, aşa cum spune *a cincea lege nescrisă a nefericirii…* la români.

Saviana a sperat ani în şir, aşa cum a făcut-o din prima zi din lunga sa singurătate, că Sava se va întoarce şi că o va ierta pentru *păcatul* de a rămâne însărcinată fără voia lui. A suferit cumplit când dorinţa ei nu s-a împlinit şi din noianul

de speranţe ale muritorilor cele ale sale, evident, nu au fost luate în seamă.

Oamenii din sat au crezut că Sava Sandorian a plecat dintre ei, părăsind-o pe Saviana, fiindcă băiatul nu era al lui. Cum putea să le spună acelor oameni cumsecade, care îşi iubesc copiii şi sunt mândri să îi aibă, că bărbatul său nu le semăna, el având alte gânduri şi vise? Totuşi, femeia a avut noroc. Părinţii lui i-au purtat de grijă ei şi băiatului. Au apărat-o de gura rea şi crudă a satului şi pe Savian l-au recunoscut ca nepot. Dar viaţa începută atât de furtunos a trecut pe lângă ea, doar arătându-i un licăr de fericire. Treptat, de ruşinea socrilor ei atât de cumsecade, la venirea pe lume a băieţelului a renunţat la marea ei pasiune, lectura.

Târziu, după ce Sava în sfârşit s-a recăsătorit, a venit într-o vară în sat cu nevastă-sa şi cu un copilaş. Vestea că Sava mai are un *fecior* a căzut ca un trăsnet peste capul Savianei ce şi-a pierdut ultimul licăr de speranţă, respectând *legea a şasea nescrisă a nefericirii.* A fost silită să recunoască în sfârşit, după atâţia ani în care ea nu a avut acest curaj, că venirea pe lume a lui Savian al ei a fost doar un pretext pentru fuga lui Sava în lumea mare, acolo unde pentru ea şi fiul ei nu fusese loc.

Abia când l-a văzut însoţit de băiat i-a venit inima la loc. Copilul nu semăna cu Sava, ci mai degrabă cu îngerii, fiind blonduţ cu ochii albaştri. Femeia încercă un sentiment de uşurare. Trecu ca o nălucă pe lângă cei doi, de spaimă ca Sava să nu se

dumirească observându-i prezenţa. Saviana nu dorea ca el să o salute ori chiar să stea de vorbă cu ea. Ce ar mai fi fost de spus?

Fără îndoială, bărbatul acesta, ce nu poate să fie decât un străin pentru ea şi fiul ei, a spus tot ceea ce a avut de spus prin plecarea sa intempestivă, ce ridica în picioare *legea a şaptea nescrisă a nefericirii.* Atunci, cu ani în urmă, ar fi trebuit să-l uite pe cel ce a părăsit-o şi să-şi refacă viaţa lângă alt bărbat.

Dar o repulsie, firească pentru o femeie părăsită, a oprit-o de fiecare dată când era pe punctul de a ceda nervos. Speranţa că totuşi plecarea lui Sava a fost doar un vis urât a ţinut-o cu capul sus, deşi, dacă ar fi putut să-şi reia viaţa de la început ar fi făcut-o într-un mod mai puţin idealist. Răul

a fost înfăptuit, nu mai era loc pentru regrete şi acum putea doar să-şi *viseze* viaţa.

Da, Saviana nu a avut puterea să-l înfrunte pe Sava şi luându-l pe Savian de mână a plecat pentru o lună la mătuşa Aurelia, în Munţii Apuseni, în speranţa ca la întoarcere să nu-l mai găsească în sat. Asta era ea, sau ce a mai rămas din ea. O fugară cu un copil nedorit de către singurul bărbat pe care l-a iubit în felul său, oscilând între realitate şi visurile ei în amestec cu cele din cărţi.

Obiectul uitat ce sunt... stau răstignit pe o suprafaţă de întrebări, îndoieli şi dorinţe ce se adună ca un rest la restul total ce încalcă prima regulă matematică. gata să

creioneze un anume contur.

Sava Sandorian priveşte cu indiferenţă spre Ariolla ce se furişează cu atâta vioiciune şi obrăznicie în sufletul lui. Alesia avea siguranţa plină de emfază a celor tineri ce-şi închipuiau că lumea le zace la picioare doar ca să fie călcată de ei! Ana voia să ştie în numele telespectatorilor cine este de fapt Sava Sandorian. *Da, chiar aşa,* sâsâia dulce, dulce, Anastasia. *Ce se ascunde dincolo de oţelul rece al măştii dumneavoastră, domnule senator?* Întrebarea era susţinută de genele Andei, din belşug rimelate, de buzele movulii şi siliconate ale Alinei, împlinite cu un biet rest din compoziţia sânilor deveniţi dolofani în urma intervenţiei chirurgicale reuşite,

într-un cuvânt de tot corpul chemat şi mobilizat pe terenul de luptă.

Nu degeaba Angela s-a născut şi maturizat în plin război stelar, iar în faţa ei se găsea un exemplar masculin *supermacho* ce merita *împuşcat* şi pus la colecţie măcar pentru o zi-lumină. Păcat că *tipul* era însurat de-a binelea! I-a confirmat lucrul acesta, neplăcut ca o muscă bâzâitoare, cu o întrebare în urmă, prin răspunsul sec că îşi iubeşte soţia şi că singurul lor regret este acela că nu au un copil. *Un copil?* se miră suav Anita în numele tuturor *monicelor* care aşteaptă la pândă, ţinute în lanţurile din ce în ce mai fragile ale unor principii cărora le par lor atât de vetuste.

Un bebe! Ce întâmplare simplă şi definitivă! El leagă cu fire nevăzute doi

oameni chiar dacă ei nu se mai iubesc. Oare de ce nu l-a fericit până acum doamna Sandorian cu un copil? Dar dacă distinsa doamnă refuză ori. nu poate? Atunci nu este păcat ca atâtea monice, care abia aşteaptă să fie fecundate de un mascul realizat, să aştepte în van? îşi spuse de data aceasta în gând Andrada, fata cea rea care în stilul nou era pornită să *ţeasă,* chiar din acea clipă, *pânza de iţe-capcană.*

Să înţeleg că următorul dumneavoastră proiect este acela de a avea un urmaş? gânguri Anamaria, salivând de plăcerea gândului ce o urmărea; să-l seducă şi apoi, folosind eterna *armă albă* a femeilor din toate timpurile, să fluture *copilul* ca pe un stindard de război. Şi-o închipuia pe

doamna Sandorian o femeie respectabilă la cei patruzeci de ani, vârstă declarată în *foaia de avere* a senatorului, mai puţin dispusă să rişte o schimbare de contur.

Dar, bărbatul postdecembrist, abia copt şi îmbogăţit la patruzeci de ani, nu se poate compara cu femeia postdecembristă de aceeaşi vârstă! Lipsită de apărarea directivelor congreselor, *prin care i se recunoştea şi apăra dreptul la iubirea soţului, indiferent de vârstă, greutate, riduri, fire albe, talie, ea se elimină singură din concurs. Femeile trecute, să zicem cu indulgenţă, de treizeci şi cinci de ani ar trebui duse în colonii de muncă, să se înveţe minte să nu mai stea în calea tinerelor ambiţioase, suple şi drăgălaşe, doritoare de soţi bogaţi, dispuşi să-şi*

împartă averea cu ele, monicele care se pricep să îi facă fericiţi. Nu se poate, îşi continuă Alice gândul, *ca acest macho care clocoteşte de vitalitate şi dorinţe să se mai simtă atras de soţia sa după două decenii de căsnicie, ani ce desigur i-au adus femeii riduri, perniţe pe şolduri, o burtică greu de ascuns în momente de intimitate, sâni lăsaţi!* Anca îşi scutură capul cu dezgust, iar imaginea sânilor lăsaţi puse *capac c*ăsniciei senatorului.

De ce ar prefera un bărbat normal o femeie trecută uneia proaspete, ce nu vrea decât să se ridice prin forţe *proprii şi, grăbită să-şi aranjeze viitorul cât mai repede, să-l facă fericit la preţul cel mai bun posibil de negociat? Şi atunci care este problema?* se întrebă Aretha într-un fel

franc şi cuceritor, asemenea copiilor ce, abia ieşiţi din *puf,* nu deosebesc binele de rău.

Ca o furtună, dragostea lui m-a proiectat pe un perete asemeni unui tablou uitat într-un cui pepelian. Venit să-şi aroge dreptul de stăpân, el dă buzna în locul prea vast pentru mine, dornic şi răvăşit de umbre.

Un bebe? se întrebă din nou Aura, scuturându-şi fosta coamă roşcată, acum blond-aurie şi atent filată de stilistul Angelo, zis M*ilionul,* cel mai căutat dintre cei… El hotăra cum îi stă mai bine vedetei X, tunsă sau nu, ce culoare să poarte Y în săptămâna respectivă… Pe deasupra era şi un bun

ascultător al problemelor celor aflaţi pe mâna sa. Câte secrete o mai fi ştiind el şi câţi bani ar putea agonisi dacă ar vinde *materialul,* adunat de-a lungul anilor, ziariştilor ahtiaţi? Dar el se mulţumeşte cu *puţinul,* ce nu-i chiar de lepădat, pe care îl primeşte de la clientela sa fidelă şi atent aleasă.

Alicia este preferata sa, ei doi provenind din acelaşi mediu; şi unul şi altul erau copii din familii modeste, dar cu mari ambiţii personale. Şi el, ca orice stilist care se respectă, nu făcea niciun secret din preferinţele sale, iubea cu disperare băieţii tineri. Avena îşi ţinea, bine zăvorâtă şi ştiută doar de ea, pasiunea ei pentru femei. Anatolia, adolescentă fiind, a trezit interesul câtorva doamne cu poziţii şi bani, dar totul

a fost doar la nivelul *epidermei*. Şi al buzunarului, al cărui conţinut nu putea să-i ofere *micile necesităţi* de tânără domnişoară, mereu în luptă inegală cu ursitoarele bune ce nu s-au grăbit să-i pregătească un loc *călduţ* sub soare. Zilnic Anarotha îşi spunea că zânele ar trebui să-şi schimbe sexul şi să se cheme *zânoi,* ca să aibă cui face un ochi dulce. Althuria îl avea pe celălalt aţintit asupra zmeului ce avea puteri de *rang* înalt.

Dar Argentina nu s-a lăsat târâtă în jocul total al pasiunii oarbe pe care tinereţea ei o trezea în partenerele ei. Undeva, în subconştientul său, Amedea conştientiza că va pierde mergând pe această pantă, într-o lume care nu este pregătită să accepte ambiguităţile sexuale.

Trecuse cu bine şi *neatinsă* de vârsta la care era nevoită să accepte şi *bani feminini* şi *bani masculini.*

Arthemisa prefera totuşi o *alianţă* cu un bărbat care să-i dea o anumită legitimitate şi de ce nu, chiar un ascendent asupra celorlalţi. Îi ţinea la distanţă pe cei din anturajul său, care aveau o poziţie *călduţă,* de *bieţi* pălmaşi, truditori ordinari.

Aristiţa voia ceva fierbinte, pătimaş, care să o scoată din plictisul zilelor de salariu şi avans. Este adevărat că Arconda nu se putea plânge, îşi putea permite mult mai multe decât alte fete de vârsta ei. Dar mai târziu ce se va întâmpla? Anii trec nedrept de repede şi tinerele dornice să-şi facă o viaţă uşoară în orice mod vin

puternic din urmă, dispuse să-şi vândă virginitatea cu mult înainte de a le creşte măseaua de minte.

Reclama pică tocmai la ţanc, ca să pună capăt visării Arinei. Era binevenită şi pentru ceilalţi dar mai ales pentru Aimée, care simţea că presiunea din studio şi-a fixat ghearele asupra sa. Athara îşi dorea să capteze prin toţi porii atenţia bărbatului din faţa ei. Scăpată de sub *privirea* obositoare a camerei de luat vederi, Aluna îşi trecu, detaşată de atmosfera interviului, piciorul drept peste cel stâng, atât cât îi permitea fusta foarte scurtă, mişcare ce nu a trecut neobservată începând cu Adam… Şi cum Adam nu a evoluat de la măr încoace, aşa cum bine ori răutăcios ar remarca ocupantele din *Arca Cu Domnişoare*

Bătrâne şi Neiubite, condusă de însăşi *Femeia Frigidă A Tuturor Timpurilor,* mişcarea Andromedei atrase atenţia senatorului care, în sfârşit, dădea semne de *viaţă.* Bărbatul cu ochii negri ca tăciunele, trecut prin multe vieţi şi paturi de doamne şi domniţe, îşi puse singura întrebare pe care o poate provoca o fustă scurtă: *Posesoarea are sau nu…?* Şi, ca orice bărbat nerăbdător, voia să afle chiar în seara aceea!!! Întrebarea lui Sava rămânea fără răspuns un moment, căci atenţia sa îi fusese atrasă de *Publicitate.*

Mi-a dăruit o zi şi poate oferta a fost meticulos pregătită ori… bărbatul ce mi-a ucis sufletul într-o joi a vrut să se amuze pe seama noastră… A lui… pe un taler al

balanţei, pe altul... înduioşătoarea mea neputinţă...

*C*lipul tocmai prezenta o secvenţă din interviul doamnei

Andromaca, aflată pe coperta ultimului număr al revistei *Gigolo.* Ea se declara ferm femeia unui singur bărbat. Spusele distinsei doamne blonde stârniseră un surâs răutăcios în colţul stâng al gurii invitatului Andreei, ce ştia cu siguranţă că apariţia blondă spune un *neadevăr* greu de verificat. Modul insolent în care Alla a făcut declaraţia îi crescu lui Sava fluxul de sânge în creier, încât simţea că ia foc şi că doreşte să ucidă toate femeile din lume.

Ura lui nemărginită pentru *monice* nu se va sfârşi niciodată şi deocamdată. şi-o

putea stinge grabnic într-un singur fel; posedându-le de-a valma şi apoi aruncându-le ca pe nişte obiecte de unică folosinţă. Tratate în felul acesta, sigur nu îţi vor sta mereu în cale gudurându-se ca nişte feline ce, de sub masca mieroasă, abia aşteaptă să-şi ascută ghearele în carnea ta moale pe care mimând docilitate ţi-au adulmecat-o cu câteva clipe în urmă, flămânde şi

Cu mult timp în urmă o femeie a declanşat acest mecanism, poate fără să vrea, cu nevinovăţie. Iar el asemeni unui catâr, ce nu vrea să pornească din loc sub povara prea grea pe care un stăpân nemilos i-a pus-o în cârcă, nu a avut răbdarea să o asculte, să o înţeleagă şi *să o ierte.* Să fie lucrul acesta blestemul vieţii lui? Să nu poată iubi pe niciuna din *victimele* sale; ca

apoi silit de *sentimente* să aibă curajul de a recunoaşte că nu toate sunt…

Târfelor, toate sunteţi la fel!!! îi striga sângele ce prinse ai clocoti la tâmple, iar Sava nu dorea decât să se termine emisiunea asta stupidă pentru muieri ce nu au ce face decât să se lase păstorite de ciobanul din sticlă… O turmă de mioare, *oile Domnului!* Va pleca, dar nu singur, ci cu juna care se străduia din răsputeri să-l cucerească. *Spuneţi-i acestei muieri să termine cu jocul ei stupid,* păreau să spună ochii lui ageri ce priveau dincolo de Bianca şi de obiectivul camerei de luat vederi. *Oricum am să o târăsc în patul meu ucigător de femele… frumoase, urâte, tinere, bătrâne, deştepte sau mai puţin… licenţiate ori nu.*

Lui Sava îi plăcea să umilească *savantele,* acele femei distinse, închise până la ultimul nasture, târându-şi picioarele în pantofi fără tocuri, cu fuste lungi menite să ucidă orice dorinţă, posesoarele unor ochelari cu multe dioptrii, rodul atâtor nopţi de studiu. Ele sunt *monicele* care afişează multă seriozitate când i se dăruiesc, făcând din acest fapt un *sacrificiu*. suprem. Aşteaptă apoi cuminţi, sub cearşaful tras până sub ochelarii ce ascund o oarecare pudoare, ca el să le zidească câte un templu al dragostei!

Fecioare ori doar fete bătrâne, cu toate voiau după… să le ia de nevastă în contul *jertfei* trupeşti pe care au făcut-o pentru el. *Domniile lor* puteau să trăiască şi fără dragoste. Nici nu aveau timp pentru

aceasta. Şi. Dacă o fac, o fac nu cu oricine, ci doar cu *complementarul lor* intelectual şi sufletesc. Plăcerea fizică nu contează pentru ele, ea este doar o ofrandă adusă omului iubit!!!

Se uita oripilat la ele şi nu-i venea să creadă cum *gâştele acestea măcăitoare* pot spune atâtea baliverne *savante* pe minut. Mândre că sunt independente. nu acceptau mese, bani, cadouri, tocmai ca să vadă *gânsacul* de Sava că ele sunt fiinţe superioare capabile să îşi plătească *partea* din consumaţie…

Muieri proaste, îşi spunea el în timp ce le săruta galant mâna fină, fără ojă pe unghiile scurte, purtătoare ale unui *ineluş* subţire, dornice să pună bariere veşnice între ele şi *vânzătoarea de la aprozar,* dată

ca model negativ, metresă comunistă cu mâna plină de inele masive, falangă cu falangă.

Un ritual sadic şi fără umor, străin acestor doi bieţi canibali, eu şi el, prezenţi la un festin surprinzător de mediatizat pentru o lume potrivit de omnivoră, ne incumbă într-un fruct oprit printre atâtea legume nefaste.

Genului acesta de cucoane, ce dau impresia că se sacrifică făcând *amor* cu tine, dacă le spui că ceea ce tocmai aţi comis împreună este de fapt sex, îţi fac o criză de identitate şi sunt pe punctul de a se sinucide în baia ta, refăcută în stil spaniol… alb-negru. În cadrul acestei *încrengături*

complexe a ochioaselor gânditoare şi cu pretenţii un loc aparte îl ocupă *muierea mitralieră.* Ea poate să te ucidă cu debitul ei verbal. Subspecia o întâlneşti printre realizatoarele de emisiuni audiovizuale, *candidate eterne* la postul de primar, preşedinte şi... candidate peste tot... afişându-se ostentativ şi agresându-te cu aşa-zisa *inteligenţă fluviu* în stare să *mărture* tot.

Ele fac tot posibilul să te convingă că turuiala lor este nici mai mult nici mai puţin rezultatul IQ-ului peste medie. *Oh, muritorule,* de orice gen, fă-ţi semnul crucii şi fugi din calea lor înainte de a pica secerat de atâta vorbărie şi deşteptăciune trivială! Când proclamă egalitatea cu bărbaţii să fii sigur că aduc *slavă* lenei lor filosofice.

Veşnic în căutare de masculi dispuşi să le aducă mâncarea la pat şi să le facă menajul, *muierile mitralieră* te vor aduce în anticamera morţii. Te aşteaptă, cu siguranţă, o moarte lentă şi în chinuri, sufocat de *mirosurile lor carnasiere.*

Ele au un singur scop; să trăiască uşor şi bine de pe urma *meliţei* lor cu aburi. *Prostimea,* simplul auditoriu, poate să muncească dacă tot nu are altceva mai bun de făcut! Să o facă, dar nu în timpul în care *Ielele* împrăştie *lumina* zicerilor abisale! Şi din *lumină* în *lumină,* tot microbistul nu mai are timp de emisiunile sale *culturale,* rămânându-i berea în gât, *stomahul* refuzând să o primească şi să o digere alături de bolovanii filosofici pe care tocmai i-a *ingerat* la el acasă!?!

Decât ele, mai bine *savantele* care, *pudice* şi *sofisticate,* se dau, ori chiar sunt neştiutoare. Cu tact, pe domniile lor le poţi aduce în starea de a-şi vărsa *greaţa existenţială* în lavoarul chiuvetei tale, ca să nu le ai pe *conştiinţa ta animalică.*

Şi uite cum ai ajuns să preferi prostituatele de lux cărora dacă le oferi preţul te scutesc de declaraţii siropoase. Nu trebuie să le spui cât de frumoase sunt, nici cât sunt de inteligente şi nici măcar nu trebuie să le promiţi că le iei de nevastă. Dar mai ales te scutesc de dorinţa monicelor cu idei, care vor să-ţi facă un copil de îndată ce te-au cunoscut, îşi spuse Sava, ce avea adevărate coşmaruri când i se spunea: *Aş dori un copil de la tine!!!* Doleanţa aceasta venea, de obicei, ori de la

o muiere aflată la vârsta critică, pentru care el ar fi fost ultimul tren, ori de la vreo tinerică dornică să-şi legitimeze la starea civilă pierderea virginităţii.

Vocea Barbarei îl trezi din coşmarul cu *muieri nebune* şi îl aduse la realitatea plictisitoare a interviului: *Să înţeleg că următorul dumneavoastră proiect din viaţa personală este acela de a avea un urmaş?* gânguri Beatrice salivând încă o dată de plăcerea gândului ce o urmărea la început timid, apoi cu obstinaţie. Este timpul ca bărbatului acestuia, plin de virilitate şi sex-appeal, să-i facă cineva un copil. Parcă ghicindu-i gândul, ochii lui se opriră pentru un moment pe sânii ei obraznici, pe mijlocelul pe care i-ar fi plăcut să-l strângă. Totul a durat doar o secundă, nu avea de ce

să-şi piardă timpul, ştia deja că Berta a fost adjudecată şi că, de fapt, între ei totul era ca şi *consumat,* mental. De aici şi până la *faptul în sine* nu era decât un pas. Şi cum nu avea ce face mai bun în seara aceea îşi va acorda o cină romantică. Cristina, o *ea* oarecare, mâine va fi doar o *monică* bifată pe lista de *adjudecate.* Ce îl va costa, totuşi?

Ridic, în numele alegătorului *ce sunt, un deget spre unicul om care mi-a ucis sufletul într-o zi atât de pustie. De ce i-aş da importanţă? Peste o clipă ea va fi preambulul unei furtuni, care m-ar putea risipi.*

Sava o evaluase pe Cleopatra în timpul interviului; arăta de nota zece, era

diamantul perfect din scara de durităţi, şlefuit prin multe braţe de *boss.* Privirea lipicioasă a Carinei îi spunea că şi ea ştia cum se *consumă* un bărbat de calibrul lui. Cu nişte ochi ce nu-i stăteau bine în cap, Cella îl *măturase* la rândul ei începând cu cravata, costumul, ceasul şi cheile de la maşină.

Să o facă, îşi spuse bărbatul, uşor iritat de insolenţa fufei din faţa sa, obişnuit să-şi aleagă singur prada. *Mă voi lăsa ales de data aceasta, dar sigur Cruella nu se va alege cu nimic/* Ştia el cum se poate scutura de astfel de liane, care la momentul *zero* se transformă în *volburi* de care este greu să mai scapi.

O voce din studio le şopti: *Mai aveţi un minut, încercaţi să finalizaţi!* Sava răsuflă

uşurat, încă un pic şi ar fi stricat toată emisiunea. *Ce bine că se termină!* îşi spuse şi Catherina, simţindu-şi sânii palpitând şi ştiind că minutul este al ei. Corina îşi trecu în sens invers picioarele, sperând ca şi de data aceasta Sava va observa micul ei tertip. Gândul că ar putea fi un homosexual, ce-şi bate joc de zestrea ei feminină, ori chiar mai grav, un impotent care urăşte femeile, îi dădu frisoane reci Clementinei. *Nu, nu se poate ca bărbatul acesta cu privirea lui grea de patimi să-mi facă una ca asta/ Trebuie să se simtă atras de mine/ Chiar azi mă voi strădui să ajung în patul, în maşină, în liftul, ori pe biroul său/ Azi îl vreau///* se adresă în gând Candida *Organizaţiei Internaţionale A Femeilor Ce Luptă Pentru Dreptul Tuturor Celor Ce*

Doresc să rămână însărcinate. Chiar azi este ziua ei fertilă. Nu o să scape nici moartă această ocazie. *O dată în viaţă am douăzeci şi trei de ani!* îşi spuse Colţaburnia, înţeleaptă şi radioasă. *Arăt atât de sexi în negru/ Ce bine că m-am îmbrăcat aşa!* exclamă Crina, încântată de ceea ce ştia ea. Şi *a şaptea lege bis a nefericirii.*

Gâsca asta arată mult prea bine ca să-mi scape, îşi spuse senatorul între două probleme ce urmau să-l solicite în zilele următoare şi de a căror rezolvare depindea cariera lui. *Dar mai este o noapte pe care mi-aş dori-o cât mai plăcută. Fără îndoială că* tipa *va şti să mă satisfacă. De altfel, nu am chef de a o avea pe Cristiana fără voia*

ei, aşa cum aşteaptă savantele *să o fac/ De ce mă vor fi iritând aşa de mult genul acesta de monice care la urma urmei nu doresc decât să ducă o viaţă normală lângă un soţ onorabil?*

Cu distinsele colege era o poveste întreagă. Şi cu ele şi cu şefele de cabinet, cu secretarele, cu ziaristele... Toate de-a valma, toate vor să acceadă cât mai sus. O maree *de femei ce se vor şi frumoase şi deştepte/ Majoritatea celor ajunse, mai mult sau mai puţin prin forţe proprii, se consideră îndreptăţite să ajungă* acolo/ *Doar funcţia de prim-ministru sau de preşedinte încă le-a rămas inaccesibilă* muierilor ochioase şi afurisite! *De ce nu sunt iubite majoritatea femeilor-şef nici de către bărbaţi, dar nici de către femei?* se

întrebă cu plăcere Sava, ca un rege neîncoronat.

Cât de decepţionate au fost multe dintre ele când s-a anunţat că un anumit ambasador al celei mai importante puteri din lume este homo, când poate doar 0,1 % dintre femei ar fi venit în contact social cu el, celorlalte nu le-ar fi folosit la nimic faptul că respectivul era de altă orientare decât. şi-ar fi dorit domniile lor.

Chiar să fie oare muierile *acestea simandicoase, care de la Cleopatra încoace sunt dispuse să ne invadeze orice spaţiu rostogolindu-se într-un covor persan mai mult ori mai puţin autentic, atât de dornice să parvină?* se întrebă Sava grăbit să nu afle răspunsul, ce alături de altele, l-ar fi obosit. *La ce bun?!? Atâta timp cât nu am de gând*

să pun punct listei mele… donjuanice.

Nesemnificativă, cum îmi place să fiu, adun şi apoi scad. Broderia… algebric îmi pare deplasată, subunitară, dacă întregul este cel pe care îl ştiu… o sumă de pretenţii… incluzându-mă unui ritual clepsidric…

Există şi o altă categorie de muieri, *ca într-o poantă cu un final neaşteptat:* Să intre toate păcătoasele şi să intre şi surda! *Ele te scot din sărite cu pretenţiile lor de mame şi soţii ideale.* Piei drace!!! *îmi spun când dau peste una care îmi vorbeşte despre virtute şi care doreşte să mă consoleze cu:* Nu toate femeile sunt*. Şi pudic îşi lasă privirea în jos, iar când o ridică.*

Mă las invadat de gânduri nemăgulitoare la adresa muierilor ochioase cu premeditare. *Toate sunt nişte gâşte proaste ce gândesc doar atunci când vor să pună mâna pe un bărbat pe care să-l încalţe pe viaţă, după ce îi trântesc un* plod. *Este de altfel cel mai odios lucru pe care poate să i-l facă o femeie unui bărbat. Şi dintre* odioşii *lumii, aceşti* păcăliţi *sunt cele mai jalnice exemplare, ce au* ca ţel *în viaţă să schimbe tutela mamei cu cea a nevestei.*

Sarcina le solicită atât de tare pe suspomenitele *duduiţe încât devin obosite pe vecie, prea obosite să mai facă chiar şi dragoste. Vor să-i manevreze pe* ameţiţi *întru totul;* merge prostul, vine prostul, ăla micu’ vrea, pe ăla micu’ îl doare, ţi-a trebuit copil, spală-l!… nu pentru mine, pentru ăla

micu’… şi *tot aşa, până când* ăla micu’ *devine la rândul lui tot un* bou *bun de mânat şi adunat.*

Nu, sigur, eu nu voi gusta din supa cu boi! *De aceea mi-am făcut vasectomie, ca să fiu sigur că nicio monică nu mă va duce de nas. Demult, o femeie, când mai puteam iubi şi eu femei, m-a înfruntat şi n-am iertat-o niciodată, chiar dacă ea a trezit în mine atâta nebunie. M-a păcălit şi mi-a furat* picătura *pe care nu voiam să o las în urma mea. De atunci am urât-o pe ea în toate femeile pe care le-am* ucis *în toţi aceşti ani, de dragul ei am fugit şi de faptele mele. Nu am vrut să-mi văd fiul de teama să nu fie un* monstru egoist, *asemenea mie. I-am uitat de mult, acolo unde. i-am părăsit cu indiferenţă.*

Am să o las pe Crisella asta mică să mai fiarbă în suc propriu. Doamne, Doamne, cum îi circulă fufei hormonii la suprafaţă!?! La final de emisiune, spun un Sărut mâna *cucoanelor din studio care, prefăcute ca tot ce mişcă de genul feminin, o felicită pe Camelia pentru emisiunea frumoasă, bla, bla, bla. O salut cu indiferenţă şi pe Constantina, dau să plec, ca un bărbat grăbit ce sunt. Cu coada ochiului o văd că-i cade faţa şi, întors pe jumătate înspre uşă, o întreb voit scârbos:* Voiaţi să-mi mai spuneţi ceva? *Carina, fiartă, cu farmecele la pământ, mormăi cu un glas mic de căţeluş călcat pe coadă:* Da, aş fi vrut să lăsaţi un număr de telefon de la biroul senatorial ori de la parlament, pentru că acasă nu aş vrea

să vă deranjez, poate vreţi să ne mai onoraţi cu prezenţa. *Într-un cuvânt, Coralia insistă să revin şi cu altă ocazie în emisiunea ei.*

Am terminat-o pe Claudia, care nu se aştepta să o tratez cu atâta indiferenţă. Pun pariu cu un sfert din universul masculin că nu va avea curajul să mă roage să o iau în maşină, deşi sunt convins că asta dorea Cris. Salut şi ies mândru de mine.

Să credeţi voi că o să scap, eu şi prietenul meu Chiţi aşa o bucăţică bună? *O aştept la ieşire, la poarta televiziunii, sigur pe mine şi convins că Dana va ieşi singură. Parcă văd cum îi repede pe toţi din studio şi mai ales pe* puţoii *pe care nu-i consideră de nasul ei. Aştept cu răbdarea vânătorului sigur pe el, ce şi-a trimis copoii să-i hăituiască vânatul. Dumitra apare singură*

şi iritată foc. Îmi plac fâţele *furioase şi gata să zgârie. O prind în braţe fără nicio introducere şi o strâng sălbatic, o ciupesc de fund, ridicându-mi în cap o întreagă organizaţie mondială de* pudibonzi *şi pentru început îmi satisfac prima curiozitate pe seara aceasta. Şi vă spun un secret, pe onoarea mea de fustangiu cu state vechi în sistem…*

Clipe de nisip îmi intră în suflet… Un fir ţie, unul…

Între ceasul meu, în care mă revolt şi cel al tău. de linişte… pot să licitez puţină fericire, deşi ştearsă de pe liste grabnic alcătuite mă fac scut minutului acordat…

Pardon! de când muierile ochioase şi

afurisite *poartă pantaloni, nici acolo nu avem loc de ele,* fustangiii *se numesc* pantalonagii*. Daniela este aşa cum mi-am închipuit-o, goală puşcă pe sub veşmintele oricum sumare. O sărut, deşi se simte încă umilită. Este furioasă şi acră ca un castravete înecat în oţet. Dora nu se aştepta să reacţionez în felul acesta şi, fără îndoială, nu mă va putea ierta. Iertare contra unui sărut se poate, dar în ce lume? În lumea în care trăiesc eu iertarea* pipiţelor *se cumpără cu bani grei.*

O iau în braţe şi ca un pirat întârziat o fur *şi o depun pe Domniţa în Mercedesul meu, în care multe* fâţe *au fost răpite şi unde încă o mulţime ar vrea o clipă de plăcere. Pornesc cu scrâşnet de roţi şi o simt pe Diana râzând de plăcere. Dintr-un*

milion de femei nouă sute optzeci şi cinci de mii ar fi făcut la fel. Conduc cu stânga, dreapta a pornit în explorarea trupului Dorinei. Este fierbinte şi exact felul de ochioasă pe care îmi place, din toţi rărunchii, să mă răzbun: buze pline, sâni pietroşi, fund bombat şi cu toate aceste preţioase calităţi în vene îi curge sânge rece de şerpoaică.

Când simt lângă mine genul acesta de monice, îmi vin în minte toate muierile rele de muscă. *Ele nu trebuie să rămână nepedepsite pentru păcatele lor. Unele femei merită pedeapsa pentru că sunt bune, multe prea bune şi ne fac să ne simţim meschini, răi şi păcătoşi, nişte viermi ce merită doar să fie striviţi. Altele, cele rele, nu trebuie să scape cu una cu două, fiindcă*

sunt fie cicălitoare, fie invidioase şi răutăcioase, semănând ceartă şi venin. Pe cele cu nasul pe sus le pedepsim pentru că ne consumă prea multă energie, pe care am putea-o folosi în slujba comunităţii! *Măcar de s-ar ţine tot aşa de inaccesibile. Dar dacă tot ne pică la drum de seară la pat, pierdem vremea de pomană. Pe restul, cele care sunt prea grăbite şi nu-ţi dau nicio satisfacţie, poţi să le tai de pe listă.*

Te fac să te simţi manevrat, un biet obiect sexual şi atunci cum să nu le urăşti şi să nu le strângi în braţe cu ciuda aceea ancestrală? Dacă Adam nu ar fi fost atât de darnic cu coastele *lui, noi... Fără el am avea o coastă în plus şi un dinte în minus împotriva şerpoaicelor perfide ce se* târăsc

aşa de ademenitor sub nasul nostru atât de fin la mirosurile feromonilor, căci nu duc lipsă de aşa ceva. Cu ei şi cu restul. sunt bine garnisite.

Ajung la casa mea de rendez-vous, *opresc brusc şi în forţă, ştiu că* tipelor *le plac durii, gen Al Capone, bărbatul lângă care să se simtă în siguranţă. Şi. Dacă se poate. să fie plin de bani, de iubire şi de adrenalină. Ei, unde sunt bărbaţii de dinainte de război, nestresaţi de perioade de tranziţie? Ce s-a ales din masculii potenţi şi gata să facă* amor *şi* omor *pentru* femeia care este femeie?

Dar nu este cazul să mă plâng tocmai eu, un supermacho al sfârşitului de secol şi, cu voia domniilor voastre, şi al începutului de veac/ O iau în braţe pe Doris, ca pe un

sac de cartofi. Face parte şi asta din regia mea zilnică. Dacă Delia s-ar smiorcăi, aş arunca-o *în stradă acum şi nu mâine dimineaţă, cum intenţionez. Dar Dulcineea rezistă tratamentului meu dur, este o* tipă *tare, ce mai! O trec în grabă pragul, ca să nu pierd nicio clipă din Este uşoară ca un fulg, asemeni tuturor* mireselor fragile, *de o noapte.*

Casa mea de rendez-vous *este o minunăţie, un* cuibuşor de nebunii *cu un majordom adevărat care pentru o seară le tratează pe toate* dulcineele *mele ca pe nişte regine. Dina rămâne uluită, fără grai, în faţa uşii ce s-a închis silenţios şi ostentativ. În sfârşit, luându-şi un moment de respiro emoţional, Diluzzia se lăsă totuşi impresionată. Recunosc cu uşurinţă*

adulmecătoarele de bani şi putere.

Sunt eu şi nu... când atât de aproape fiind de mine ai întors clepsidra din nou, dispus să începi de la minus unu... lăsându-mi darnic un avans la start. Aflat confortabil pe locul întâi, îţi permiţi un mic gest...

Danina nu se aştepta la atâta opulenţă într-o casă ce părea destul de modestă pe dinafară. Luxul după care toate tipesele s*unt moarte; în care se simt iubite, adorate, adevărate regine care merită totul pe o tavă de aur încrustată în briliante. roz. O aşteaptă pe Domina o cină romantică în doi, servită de Chiţi, prietenul şi majordomul meu personal, dar şi al femeilor de ocazie.*

Masa era aranjată cu tot dichisul de

către Chiţi, mare iubitor de armonie şi huzur artistic. Nu lipseau paharele de cristal de Boemia, şerveţele şi faţă de masă din damasc alb, apretate impecabil, serviciul de vase cu amoraşi pictaţi în culori calde, pastelate şi tacâmuri de argint. În mijlocul mesei *trona şampania de bun venit, bun rămas sau de adio. În paranteză spus ceea ce făcea prietenul meu pentru* pipiţele *mele mi se părea exagerat, dar acolo în regatul său el decidea ce şi cum.*

Spre norocul invitatelor *mele el era mare admirator al* eternului feminin, *indiferent de calitate. Disputele noastre legate de* muzele *lui Chiţi erau nesfârşite. Mă dădeam* bătut, *aşa cum spun copiii, ca să nu-l supăr. Ar fi fost culmea să pierd prietenia sa binefăcătoare din cauza unor*

muieri *traseiste ale iubirii de o zi.*

Nu departe de masă se afla piscina. Ah! ... piscina, *veţi exclama din nou, este o piesă ce nu are voie să lipsească din recuzita unei scenete de amor regizată cu atâta grijă. Este destul de mare pentru ca două persoane să se poată ascunde una de alta. Eu şi Dorothea stăm faţă în faţă şi mâncăm în tăcere spionându-ne reciproc reacţiile.*

Tac pentru că nu am de gând să fac pe clovnul, iar Darina parcă nu mai emană aceeaşi aură carnală pe care o simţisem în studio. Oare va trebui să o ameţesc? Mimarea unei scene false de dragoste începe să-mi strice apetitul sexual. Mă uit la

Darcleea, are acelaşi decolteu, aceeaşi fustiţă scurtă, este blondă, fierbinte. ca în

reclamele educative *pentru* copiii televiziunilor noastre. *De fapt, aceste clipuri minunate vin în întâmpinarea* legii a opta nescrisă a nefericirii *la români, care spune că dacă vrei să înveţi ceva nou în materie de sex consultă-ţi copiii, dacă îi ai, dacă nu. Înghite în sec.*

Restul populaţiei fără prunci, asemeni mie, trebuie să-şi pună mintea la contribuţie. De aceea ne-a dat Cel De Sus cap şi Uniunea Europeană undă verde să-l folosim eşalonat şi când o să aibă ei poftă/ Cu voia atâtor sfinţi, în plină epocă a religiei monoteiste, avem aprobarea să-l folosim pentru a gândi şi nu pentru ca să ne plouă în suflet, *aşa cum spune cea de* a noua lege nescrisă a nefericirii *la acelaşi popor, altfel vesel şi pus pe şotii: când*

comuniste, când capitaliste, urmând sfatul lui Păcală, când o călcătură moale, când una tare. Oricum încă nu s-au pus bazele orânduirii care să ne facă să muncim cu drag şi spor, *aşa cum ar fi dorit comuniştii şi nici* eficient. *cum speră utopicii capitalişti.*

Sunt pe punctul de a înfăptui zicerile celei de a zecea lege nescrisă a nefericirii, *adică de a temporiza lângă o muiere năbădăioasă şi plină de draci, degeaba! Adică lângă Desdemona, un nume ca oricare altul, dar ea nu pare a fi o* tipă *ca oricare alta. Când eu, când ea, ne uităm grăbiţi la ceasul aflat pe şemineul din faţa noastră, ca şi cum am avea o întâlnire mult mai importantă ca şi cea la care de bunăvoie participăm chiar acum, în acest*

moment. Chiţi revine în forţă să vadă cum decurg ostilităţile şi dacă a pregătit bucatele după reţeta cea bună. Rămâne înmărmurit în prag, nu este deloc spus pompos *când este vorba despre prietenul meu, un preţios născut şi nu făcut, când ne vede mutrele reci. O fi greşit Chiţi punându-ne în mâncare antiafrodiziace?!?*

Cine este bărbatul care mi-a ucis sufletul într-o joi? Vă veţi întreba şi voi, chiar azi, îngrijoraţi *să nu pierdeţi nicio fărâmă din festinul zilei ce zace înfrântă pe tapetul roz al zilelor imaginare, sau chiar reale.*

Iar eu voi spune ca ardelenii: Dar, ce-i atâta grabă?

Privesc spre Draga şi îi măsor din nou sânii, mă declar satisfăcut de mărime, formă, vioiciune şi îmi spun: Haide, Sava, nu mai fi cârcotaş! Sunt nişte sâni pe cinste/ *Intre ei se odihneşte leneş un Cupidon de aur, pe un lănţişor subţire, aproape invizibil. A fost dorinţa artistului bijutier ca privitorului să-i sară în ochi* amoraşul zglobiu.

Cu dreptul celui care a oferit o masă, *mă apropii mai mult de el, pentru că acel medalion nu era unul obişnuit. Meşterul aurar îi schiţase un arc, instrumentul lui de lucru, dar în arcul încordat nu se găsea o săgeată obişnuită ci un biet simbol al fertilităţii. Ei bine, lucrul acesta mă irită şi mă face să filosofez într-un moment în care mintea mea pune ţara la cale.*

Eu am invitat-o pe Domnica pentru o seară de amor şi nu pentru o clacă *filosofală! Nici eu, nici Donnatela şi nici Chiţi, obişnuit să dispară exact când trebuie, nu reuşim să intrăm în atmosferă. Dar culmea obrăzniciei, bunul meu prieten nu dădea semne că e dispus să ne lase singuri, deşi Denisa aştepta…*

Mă supără acest Cupidon zăpăcit care, în loc să-şi facă meseria pentru care noi muritorii îl plătim, aceea de a-şi trimite săgeţile înmuiate în iubire eternă spre inimile domniţelor ce urmează să se îndrăgostească de cine trebuie, vrea să le lase chiar domnia sa însărcinate.

Danuzia sesizează privirea mea, dar nu ştie exact ce se întâmplă şi cine trebuie să ia iniţiativa. Beau o gură de şampanie, mă

ridic şi nu mă pot abţine să nu torn încet câte o picătură pe acest Cupidon sucit. O fi şi el însetat după efortul la care a fost supus! Dona tresare, picăturile reci alunecă obraznic pe sâni, înecându-l pe bietul săgetător şi coboară.

Închid ochii şi urmăresc cu cei ai minţii drumul alene al picăturilor de şampanie. Pielea Evei este fină, trebuie să fie. la ce săpun şi câte tone *de creme scumpe suportă ea/ Apoi, masajele pentru menţinerea tonusului, exerciţiile pentru elasticitate. Emilia are o piele pe cinste, nu mi-aş pierde vremea dacă nu ar fi aşa! Câte epiderme aşteaptă la rând să fie mângâiate de mâna mea măiastră!*

Acum picătura coboară spre mijloc,

unde sigur întâlneşte un cercel de aur, pus acolo să-l înnobileze şi să mă îmbie pe mine şi pe mai câţi alţii să îl mângâie. Oare dacă am să mă supăr şi am să-l muşc, ce se va întâmpla cu Elena, va striga de durere ori de plăcere? Azi nu sunt pregătit pentru asemenea dileme guvernamentale. *Mai torn câteva picături din licoarea înspumată, iar şuvoiul incolor curge leneş, făcându-mi şăgalnic cu ochiul.*

Emanuela este crispată, tăcerea mea o derutează: să se dezbrace, să mă despoaie ea pe mine. aşteaptă încă timorată ca eu, sultanul, *să dau startul.* Este doar un joc… ori se vor întâmpla acele lucruri minunate de adulţi? *se întreabă amoraşul. Şampania trebuie să fi ajuns mai jos, dar* piţipoanca *ştie să tacă său. să geamă de plăcere, dacă*

partenerul o cere. Egreta îmi urmăreşte cu profesionalism reacţiile. Însă Ella chiar nu ştie ce să-mi facă/? /

Descopăr un nou joc, jocul de a refuza să mă dau *la Eleonora, deşi ea şi decorul o cer. O las pe Estela să aştepte şi îmi aprind o ţigară, deşi nu am fumat din tinereţe. Urmăresc distrat rotocoalele jucăuşe. Fumul şi atitudinea mea îl irită pe Chiţi, care, spre deosebire de mine, respectă întreg* regnul feminin *şi nu este de acord cu mârlănia mea.* Una este să petreci o noapte fierbinte şi alta să laşi o doamnă să aştepte, *gândi Chiţi. Mă apropii brusc de Erica şi o sărut sălbatic, lăsându-i urme pe buzele cărnoase.*

Momente nostalgice şi distinse… Le

dispreţuiţi convinşi fiind că adevărul lor, atât de simplu de zidit, poate fi alungat de domniile voastre, trecători pe strada cu castani înfloriţi şi iubiri pierdute…

Chiţi, mulţumit că sunt pe drumul cel bun şi nu voi face de ruşine Gruparea Potentă De Centru *şi răsuflând uşurat că nu i-a pocnit Emmei siliconul din buze, se retrase discret, asemeni unui şoricel alergat de o ploaie cu pisici turbate în împărăţia sa, bucătăria.*

Edith se ridică în picioare, îşi scoate bluza şi fustiţa neagră şi goală se întoarce spre mine. Da, arată bine şi totul este la locul lui/ Fără nicio excepţie, toate muierile ochioase şi afurisite *care au rămas despuiate în faţa mea aşteptau confirmarea*

la întrebarea nerostită: Sunt bine? Arăt sexi? *Da, muieri proaste ce sunteţi, arătaţi! Mii de semnale excitante vin dinspre voi înspre mine, mă înnebuniţi, dar nu aşteptaţi un premiu de excelenţă/ Asta vă este menirea şi nu este cazul să-mi declanşaţi un proces de conştiinţă inutil. Sunteţi* eve, *ochii vă dau de gol, sunt Adam.*

Enona intră în piscină şi se întinde ca o pisică leneşă care toarce de plăcere. Rămân la locul meu şi aprind o nouă ţigară, mirat şi eu de gesturile mele şi de gândurile ce o iau razna de tot. Eu, Sava Sandorian, stau în aşteptare în această seară, ce se vrea fierbinte, lângă una din târfuliţele după care scot limba de plăcere, pe care le am şi apoi le arunc cu dispreţ din viaţa mea, în loc să alerg spre Edwina, care mă aşteaptă,

mă doreşte, vrea să-mi demonstreze ce bună *este în piscină. Edmonda a exersat atât de mult ca să ajungă la acest grad de rafinament, iar eu mă apuc să gândesc/ Şi nu la orice, ci la ceea ce mi-a spus preşedintele, după luarea mea de cuvânt, adică dorinţa domniei sale de a mă cunoaşte mai bine.*

Tipic pentru tine, Sava, mă adresez cu respect tipului în care locuiesc acum. *În parlament dormi cu gândul la formele dulci ale doamnei X, simţi nevoia să fii discret o secundă şi când eşti lângă ea te apucă dorul de ţară şi de fapte înălţătoare.*

Endina este cea care mă trezeşte brutal din visele mele măreţe care din păcate nu vor părăsi imaginarul meu imatur. Mă mulţumesc azi şi cu fapte mai mărunte şi

umane ce sigur nu-mi vor aduce gloria, dar nici nu mă vor scoate afară din republică. Afară din piscină... poate... dacă fetiţa *aceasta rea, Ernesta, va folosi cu succes tertipurile* evelor, *pentru a mă* smulge *din minţi şi din nămolurile existenţiale, ce rău mirositoare vor ademeni... cerberii.*

Privesc cu disperare prin geamul opac care este Epamonda şi fără mirare mă văd tot pe mine şi strig. Dar Etina, prea preocupată de micile ei plăceri trupeşti, îşi mângâie umerii nepăsătoare că sunt şi eu lângă ea, un biet muritor ce-şi plăteşte cuminte impozitul pe prostie *datorat primăriei, impozit ce mă proclamă rege printre ceilalţi contribuabili înregimentaţi ai unui regim ce scoate săraci şi bolnavi pe bandă rulantă.*

Când se vor putea exporta cele două categorii pomenite, atunci se va echilibra şi balanţa import-export. Dar fiindcă lumea bună a Europei nu doreşte un astfel de import, rămânem cu surplusul ce. compensează atâtea minusuri. Dacă voi rămâne în realitatea aceasta deprimantă, am să intru direct în Partidul Popular Al Impotenţilor Dreapta-Stânga, *mişcare la modă pe bătrânul nostru continent. Membrii acestui partid aşteaptă cu nerăbdare ca rândurile sale să fie întărite cu corespondenţii din ţară, asta dacă vom intra. Dacă ne vom alinia normelor, bla, bla, bla, şi în general, dacă vom fi* cuminţi.

Cuvântul cuminte *mă face să tresar aidoma sperietorii de ciori, atunci când se vede în imensele* oglinzi *puse în calea*

muritorilor de pe alte tărâmuri şi mă grăbesc să mă arunc turbat în braţele Ernei, înainte de anul fatidic 07... cu intrările lui.

Ascunşi printre frunze, în spatele gândurilor ce nu vă dau pace, sunteţi greu de dibuit când minusculi văzuţi din satelit... închistaţi fiind în leagănul viselor... vă schimbaţi ca într-un joc derutant... greu de surprins...

Sava îl ştia de mult pe preşedinte, de când fuseseră amândoi senatori în vechea legislaţie, dar n-au fost prieteni. El, Sava, fiind *o rara avis,* nu reuşea să fie un parlamentar prea harnic. Nu se străduia să aibă o prezenţă zilnică şi activă, ca urmare

nici nu reuşea să-şi cunoască bine colegii din Senat şi să lege prieteniile profitabile şi atât de necesare între bărbaţi. În schimb, era cunoscut ca şi *craiul Senatului* şi era simpatizat atât pentru farmecul său personal cât şi fiindcă nu avea ambiţii politice prea mari. Era unul din mulţii parlamentari în trecere… prin Sfatul Ţării. Spre mirarea celor ce îl contestau, Sava Sandorian a intrat în Parlament şi în această legislaţie ca reprezentant al etniei sale.

Era sârb cu sânge iute, la mânie era în stare de orice. Crescut într-un sat de români, în tinereţe avusese o fire mai domoală, aşa au dorit părinţii lui să-l crească, respectând legea creştină. Cu timpul, temperamentul lui adevărat şi-a

făcut loc ca un vulcan, la început ca un firicel subţire şi timid, apoi ca un şuvoi greu de oprit, căruia nimic nu i-a mai putut sta în cale.

Acolo a cunoscut-o şi s-a îndrăgostit de Saviana. Asemenea unui băiat molcom şi ruşinos, Sava se înroşea ori de câte ori ea îi adresa vreo întrebare. Şi lucru curios, ea şi-a făcut un obicei, sâcâitor la început pentru el, din asta. O evita şi încerca să stea cât mai puţin în sala profesorală, cum făcea de obicei, de frica ironiei colegilor, majoritatea oameni căsătoriţi şi cu copii, dispuşi să se amuze pe seama timidităţii lui în faţa tinerei femei.

Saviana, proaspătă absolventă, tocmai venise ca profesoară de limba şi literatura română în satul lui, în care nu se întâmplau

decât lucruri banale pentru un tânăr ce în spatele tăcerii obositoare ascundea un temperament greu de controlat.

Sava, după ce ratase admiterea la Institutul de Mine din Petroşani, o suplinea pe profesoara de fizică, plecată în concediu de maternitate. Doamne, ce tânăr şi plin de vise aiurite era! După eşecul din vară a refuzat să se prezinte din nou toamna, deşi ar fi avut şanse. Mai ales că a mai fost şi o a treia sesiune, atât la Facultatea de Mine cât şi la Facultatea de Electrotehnică, dar prima decepţie, venită pe neaşteptate, a fost prea mare şi greu de digerat.

Deziluzionat, Sava şi-a petrecut vara pe Dunăre, ca să-şi mărească rezistenţa fizică, fiindcă în mare taină se hotărâse să treacă Dunărea pe la Clisură, la sârbi. E adevărat

că nu ştia prea bine limba, dar târziu şi-a dat seama că nu acesta a fost motivul rămânerii, ci ochii negri ca tăciunele ai Savianei. Toată forţa sufletului se concentrase în privirea ei pătrunzătoare, ce îl incomodase aproape un an. El simţea că se aprinde când în sala profesorală ea îşi ridica ochii din carte să-l întrebe distrată ceva fără importanţă pentru omenire. Minte de *gâscă,* se răzbuna el.

Colegii o considerau o aiurită care, indiferentă la ceea ce se întâmpla în jurul ei, citea cu nesaţ romane. Vorbea şi tăcea când avea poftă, nimeni şi nimic nu o scotea din ritmul ei. Se îmbrăca simplu şi cuviincios, nimic de zis, nu purta podoabe, iar părul negru şi-l purta strâns în coc. Nu-i plăcea să fie deranjată din lectură, dar i se

părea firesc să le întrerupă lor conversaţia cu câte o întrebare ce îi lăsa perplecşi. Apoi îşi vedea liniştită de lectură…

Într-o duminică, cu o săptămână înainte de a primi vacanţa de vară, Sava se hotărî să meargă la pescuit. Se strecură cu greu printre tufe şi mărăcinişuri până ajunse pe malul răcoros al Cernei. Ultimii metri îi făcu lăsându-se să alunece ca pe un tobogan, stârnind un nor de nisip fin şi pietricele, ce făceau un zgomot ciudat.

Şi mâine… veţi trece blazaţi pe strada cu fiinţe otrăvitoare de suflete în orice zi a săptămânii carnivore, zi ce se închide şi apoi evadează dintr-un carnaval care îţi fură minţile, colorat, muzical şi frenetic…

Lui Sava nu mare i-a fost mirarea când, ajuns jos, şi-a dat seama că nu era singur şi că a deranjat-o cu sosirea lui bruscă tocmai pe profesoara de limba română. O evitase până acum, fiindcă privirea ei intensă îl năucea şi-i producea fiori în tot corpul. Nu fusese îndrăgostit niciodată, nu sărutase nicio fată până atunci şi nici nu-l interesa în mod deosebit viaţa tinerelor din sat.

Saviana era îmbrăcată într-un trening negru, închis până sub bărbie, deşi se anunţa o zi toridă. Purta tenişi şi avea pe cap un batic roşu, cu margarete. Îi evită din nou privirea, ce-l tulburase un întreg an şcolar. Tânărul se opri totuşi în faţa ei, aruncând un *Sărut mâna,* disperat că ziua lui liberă va trebui să o împartă cu fata din faţa sa. Îi era ruşine să plece, când băţul de

pescuit îi dezvăluia intenţia lui. atât de evidentă.

Vor face abstracţie unul de altul, ea va citi probabil, iar el va pescui cu spatele la ea. Ziua superbă, ce-l bucurase dis-de-dimineaţă cu ciripitul păsărelelor, acum îl scotea din sărite. Se uita disperat după nori pe cer, nori de ploaie care l-ar fi putut salva. Dorea o ploaie torenţială, cu fulgere şi tunete, care să o alunge pe intrusa a cărei prezenţă, nici el nu ştia de ce, îl sâcâia.

Trecuseră vreo două ore bune şi el nu prinsese nimic, iar soarele îl ardea puternic în ceafă. Venise în capul gol. Începuse să-i fie foame, dar nu-i venea să mănânce în prezenţa ei. De fapt nici nu ştia dacă mai era acolo, el nu întorsese capul, iar ea nu-i adresase niciun cuvânt. Se ignorau complet.

Începu să-i fie foame de-a binelea, o foame ce-l făcea să fie şi mai duşmănos faţă de Saviana. Mai trecu o oră în care se amăgi cu greu, gândindu-se la toate bunătăţile pe care le va mânca a doua zi la hramul bisericii din satul vecin, Luncaviţa.

Deodată auzi clipocit şi mii de stropi reci căzură peste el. Ca împins de un arc sări în sus, aruncând undiţa cât colo şi răbufnind mânios, *ce dracu'?!* Era atât de întors pe dos, flămând şi ocolit de peşti, încât era dispus să se ia la trântă cu întreg universul. Dar pe bucăţica lui de rai erau doar el şi Saviana care, fără nicio reţinere, se aruncase goală în râu, stropindu-l cu indiferenţă.

După atâţia ani şi după multe femei ce îi trecuseră prin braţe nu putea să uite

corpul ei zgribulit care cerea milă, un corp de fetiţă, atât de alb încât părea o pată lăptoasă fără contur în care ochii negri ca tăciunii nu-şi găseau locul. Genele ei negre şi lungi nu puteau să-i ascundă focul. Poate că nu ar fi luat-o în braţe dacă nu ar fi fost atât de slabă şi atât de puţin ademenitoare. S-a grăbit să o ia la pieptul său, ca să nu o vadă nimeni. Fata avea un trup subţirel, cu sâni ce refuzau să se-mplinească, cu talia nemarcată. Era doar un mănunchi de oase care îi cereau ajutorul.

Şi acum, după atâţia ani în care a dorit să o uite, se mai fereşte de femeile slabe şi urâţele care îi trezesc compasiunea şi în faţa cărora se simte complet descoperit. La o lună de la întâlnirea de pe malul râului cei doi s-au căsătorit, aşa din senin, fără să

spună nimănui. El a dorit să fie doar al lui şi ea, de fapt, era a. cărţilor.

Luptându-se cu sentimentul lui nebun de posesiune, Sava îi dorea nu numai trupul ce-i trezea aceeaşi milă, dar năzuia şi să-i stingă flacăra din ochii dogoritori. Se gândea la Saviana ca la o *vrăjitoare* care îşi mistuia fiinţa prin puterea focului interior ce acum îi ardea pe amândoi deopotrivă. Erau, şi el şi ea, două umbre înlănţuite ce se prelingeau pe lângă zidurile caselor, în drum spre locuinţa lor. Bărbaţi şi femei se întrebau cu mirare din ce cauză cei doi tineri îndrăgostiţi se purtau atât de ciudat, evitându-i.

O zi pierdută a acestui an scoate limba la noi şăgalnic, conştientă că nu vom alege

aproape nimic din scurgerea-i leneşă, aşa cum plângăreţi fiind nu ne-am ales cu fapte de arme victorioase nici în anii precedenţi…

Nu s-a întrebat niciodată dacă Saviana l-a iubit ori s-a măritat cu el doar din dorinţa de a nu rămâne fată bătrână. Cine să râvnească la o venetică, proaspăt venită în satul lor doar cu o bocceluţă de haine? Nu era prea frumoasă şi, după gustul bărbaţilor din sat, era şi cam şuie. Ei se uitau doar după femei sănătoase, *cu scaun la cap,* nu cu gândul pierdut în romane *stricătoare* de minţi uşoare şi predispunând la lene şi nesupunere.

Toţi au fost miraţi când au aflat că singurul fecior al lui nea Iancu Sandorian s-a însurat cu *zăpăcita* de profesoară, ce

stătea toată ziua închisă în casa gazdei sale, Stana lui Ilie, şi citea pe nerăsuflate tot ce-i cădea în mână. Părinţii lui, în cele din urmă, s-au împăcat cu ideea căsătoriei, ştiind că nici el nu-i ca toţi bărbaţii din neamul Sandorianilor. Aşa că, unindu-şi în grabă destinele, cei doi şi-au început viaţa lor ciudată în casa părintească a lui Sava.

Spre disperarea mamei Ana, tânăra soţie nu şi-a schimbat apucăturile. Venea acasă grăbită de la şcoală şi, fără să mănânce, se închidea în cameră, dornică să-şi termine lectura. Sava îi aducea mâncarea pe ocolite. Se ruşina la gândul că adusese în casa lor o noră atât de *leneşă,* după felul simplu de a gândi al părinţilor. Saviana deschidea uşa cu greu şi apoi se trântea din nou în pat, văzându-şi liniştită de lectură,

pentru a nu pierde cumva din clipele atât de importante pentru ea. Sava o lua, cu tot protestul ei, în braţe şi-i arunca, la început cu grijă, apoi cu furie, cărţile ce i-o furau.

O dorea, dar nici acum după atâţia ani şi atâtea femei frumoase şi mult mai atrăgătoare ce nu-i ostoiră dorul de ea nu înţelegea de ce. Ea se apăra de patima bărbatului, pe care îl simţea încă un străin ce nu voia să o înţeleagă, dar ochii ei îl fascinau şi-l chemau fără voie. Neştiind ce vor, cei doi ridicau încet, încet, un zid al tăcerii, barieră greu de înlăturat dintre ei.

Într-o zi Sava s-a hotărât să plece în lume, pentru a da admitere la facultate. În sfârşit, se simţea în stare să-şi facă planuri *măreţe* de viitor şi să plece împreună cu

soţia din sat. Deranjată, Saviana i-a spus, ridicându-şi privirea din carte şi ţintuindu-l cu ochii ei ca tăciunele: *Sunt grea...* Apoi continuându-şi lectura, l-a lăsat liniştită să-şi trăiască clipa de furie... În momentul acela femeia lui, singura pe care a iubit-o, a hotărât pentru amândoi. Şi apoi, două săbii nu încăpeau în aceeaşi teacă; nici el şi nici ea nu erau pregătiţi pentru o relaţie în care este nevoie de răbdarea ambelor părţi.

Ea şi-a dorit un copil din ziua când a fost prima dată a lui, iar el i-a spus tot de atunci că nu vrea nici în ruptul capului copii. Îi iubeşte, dar nu doreşte să aibă urmaşi. Nu voia să o vadă pe ea deformată şi nici să o ştie urlând de durere din cauza lui. N-ar fi vrut să aibă sânii grei de lapte, să poarte un ţânc la piept. Nu voia să-şi

schimbe viaţa, nici a lui, nici a ei. S-a rugat de ea, expunându-i motivele să scape de… dar nu avea pe cine să convingă.

Din ziua aceea, când îi dăduse *vestea cea mare,* Saviana simţindu-se jignită nu i-a mai adresat soţului nici măcar un cuvânt şi a refuzat categoric să mai fie femeia lui. Într-o noapte, ajuns la limita răbdării, Sava vrând să o mângâie s-a trezit îngrozit cu mâinile încleştate pe gâtul ei. Gândul că cel mic, rămânând fără aer ar putea pieri, i-a încolţit instantaneu în mintea-i adormită.

Chinuită, gata să se asfixieze, femeia a deschis larg ochii. Privirea ei l-a îngrozit mai tare ca gestul său de neiertat. Abia atunci Sava a ştiut exact ce are de făcut. S-a ridicat din pat şi a plecat val-vârtej ca să scape de focul din privirea ei. S-a dus

pentru totdeauna în lumea *monicelor,* cu ochi ce nu-l puteau arde de sub genele bogat rimelate. A alungat-o în singurul ungher curat al minţii.

Cine este femeia cu sufletul ucis într-o joi? Vă întrebaţi sincer sau doar din respect faţă de timpul norocos şi zglobiu ce ne uneşte... Vă ascundeţi îngroziţi în spatele cuvintelor care nerostite mă ard. Vorbe ce dor.

Zgomotul paharului spart a făcut-o pe Florina să se ridice brusc din piscină, uitându-se îngrozită la palma plină de sânge a lui Sava. Flavia nu ştia ce să facă, dar auzind paşii dinspre bucătărie se lăsă în apa înspumată care îi acoperea goliciunea,

urmărind faţa impasibilă a senatorului care sparse involuntar paharul de şampanie. Obişnuit cu asemenea scene, Chiţi venise pregătit cu trusa de prim-ajutor şi dând din cap nemulţumit îl pansă, nu înainte de a se uita atent la palma lui sângerândă.

Sava, ca de obicei, avusese noroc, mâna lui puternică spărsese cu uşurinţă paharul în cioburi mari uşor de găsit. Chiţi l-a rugat, totuşi, să cheme un doctor, dar Sava nici nu voia să audă. Nu trebuia să se lase pradă amintirilor alături de Florentina, o femeie atât de provocatoare care-l mai aştepta nerăbdătoare lângă ea. *Târfa,* gândi Sava, *ce o fi în capul ei obişnuit cu aceleaşi scenarii?* Departe de frământările bărbatului, Fabiola se desfăta în căldura piscinei şi din când în când, câte un val îi

descoperea umerii şi sânii acoperiţi de spumă, care păreau şi mai ispititori.

De ce l-o fi chemând preşedintele? se întreba Sava a nu ştiu câta oară. Bănuia că domnia sa va avea nevoie şi de voturile minorităţilor pentru a face un guvern majoritar, în condiţiile în care alianţele se fac şi se desfac după interese. Nu era sigur dacă acest guvern va avea şanse de a-şi duce mandatul până la capăt sau vor urma alegeri anticipate. Poate ar fi mai bine să stea în *stand by*.

Se dezbrăcă nervos, la gândul că va trebui să discute şi cu ceilalţi deputaţi minoritari această problemă spinoasă. Intră şi domnia sa în piscină şi o strânse frenetic pe Fernanda lângă el, mâinile lui lăsând urme roşii pe pielea ei fină. Perioada

aceasta lungă de tranziţie, cu toate glumele iscate pe seama ei, cu *luminiţa morgana* de la capătul tunelului, îl deprimă şi pe el.

Ca şi cum nu ar fi fost suficient, mai vine şi liota de analişti politici, în frunte cu bătrânul Victor Ceauşu, cu enunţurile sale rău prevestitoare. Noi românii suntem un neam de *miştocari* şi *şmecheraşi. Am făcut mişto* de socialism şi de comunism, ne doare-n cot de capitalism şi de regulile sale.

Fabiana se zbătu neputincioasă în braţele bărbatului, fără să bănuiască că el o muşcă sălbatic de buze, nu atât din plăcere, ci de necaz şi neputinţă. Senatorul ştie că în condiţiile în care, teoretic ar trebui să ne fie mai bine, noi demonstrăm practic, cu fiecare an că, împotriva bunului simţ

economic, poate să fie şi mai rău.

Pentru prima dată Faustei îi fu frică şi îşi protejă sânii de gura flămândă a senatorului. Felicia se retrase cât putu spre marginea piscinei şi îi întoarse spatele, fără să ştie că gestul ei îi va trezi senatorului vechea lui antipatie faţă de baroneasa Ana de Golwer care, foarte nemulţumită de *reforme,* vrea din răsputeri să ne aducă pe calea cea bună. Ajunsă din nou în braţele bărbatului, Fiorella schiţă un zâmbet de împăcare. De unde să bănuiască ea că în seara aceea va trebui să suporte dorinţa unui bărbat de a se răzbuna pe toate femeile, din cauza unei singure femei care a îndrăznit să-l înfrunte. Frida va trebui să suporte şi neputinţa unui senator român, conştient că nu poate să schimbe cu

aproape nimic situaţia actuală. Nu o dată a dorit să-şi dea demisia şi să-şi vadă de afacerile sale.

Dar gândul că ar fi putut veni altul mai neputincios în locul lui îl ţintuise pe scaunul său*. Târfa aceasta vrea să mi se opună,* îi trecu prin minte, deşi nici el nu ştia dacă se adresa Fabriciei, vieţii, ori politicii… Mă doare, se plânse Fecunda, neplăcut surprinsă de gestul bărbatului de a arunca pe umerii săi dezgoliţi *neputinţele sale.*

Mă las pradă întrebării puse doar din politeţe, a cărei răspuns nu va declanşa naşterea unui secol prematur ce se grăbeşte să vină şi, neluându-ne în seamă, zorit să şi plece, lăsând în urmă aceleaşi întrebări.

Fufa asta de Grecia te pomeneşti că nu mă vrea, deşi acum câteva ore, în studio, părea chiar în călduri, iar acum dă bir cu fugiţii! De-ar fi singura căţea care fuge! Sava avea o poftă nebună să scrie o carte, era o nebunie acum a *scriitorilor* de conjunctură, de nu mai încăpeau amărâţii de scriitori din cauza lor. Dar o carte tot ar vrea să scrie, având titlul: *Europa şi fiii ei de căţea.* Nu era sigur cine erau fiii, căci *Europe* se găsesc peste tot!

Gabriela îşi aştepta verdictul, dar Sava se gândea la o posibilă reîmpărţire a lumii, în care românii ar fi avut un singur loc, şi acela ar fi în ţările calde, departe de frig, iarnă, zăpezi. Fiecare român ar fi de dorit să aibă portocalul său. Efortul de a decoji

portocalele pare de pe poziţia sa, totuşi, prea mare. Ar fi de preferat un bananier, care este un fruct sexi şi ar satisface nu numai gustul culinar, ci şi înclinaţia spre glume piperate.

Lângă fiecare român ar trebui pus un negociator care să-i culeagă banana, iar negociatorul şef ar trebui să-i dea lecţii de decojire a fructului. Acasă ar trebui să vină bogaţii lumii să ne cureţe zăpada, să ne desfunde canalele, pentru a nu ne îneca la trecerile de pietoni. Căci, fără îndoială, iarna este un lux prea mare!

Mâna lui alunecă pe umerii Giorgianei şi inevitabil ajunge pe sânul ei drept, pe care îl mângâie mulţumit la gândul că şeful statului a primit de la preşedintele Republicii Moldova unsprezece mii de sticle

cu vin pentru protocol. Dar regretă gestul blând, căci ea era majoritară, iar el era minoritar şi, din păcate, nu făceau parte din minoritatea majoritară, respectiv maghiară. Este o altă viaţă atunci când eşti minoritar maghiar şi treci grabnic de la o guvernare la alta, primind în schimb fie un post de vicepremier, fie un post de ministru, fie de prefect!

As*cultă, târfă mică,* i se adresă el cu ciudă Ginei, *ţi-ar plăcea un maghiar în locul meu? Se spune că ar fi mai pasionali, atât bărbaţii cât şi femeile. Nu din întâmplare ele lipsesc din palmaresul meu multietnic, căci focoase cum sunt te storc bine şi te aruncă în braţele deznădejdii. Nu degeaba în topul sinucigaşilor conduc*

bărbaţii unguri.

O simte pe Greta tremurând în braţele sale, dar vasul cu milă s-a spart de mult. A rămas întreg doar cel cu ură, iar ura lui avea o singură destinaţie, femeile. O ura pe Gerda pentru că o dorea atât de mult încât ar fi putut să o înece şi apoi să spună cu năduf: *O târfă mai puţin!* Dar nu ar fi păcat ca Genoveva să dispară, ducând cu ea aceste curbe dulci ale plăcerii? O mângâie, când mai fin, când cu brutalitate, apoi o sărută sălbatic. Nimic nu-i aducea aminte mai mult de politică decât târfele care, asemenea Giocondei, erau ahtiate după bărbaţi cu bani şi putere, în stare să le satisfacă orice fantezie. Iar pentru Sava totul era o fugă; de el, de realitate, de iubire.

Când era la Senat şi ochii i se opreau pe noile venite, dorea să le aibă atunci şi acolo. Şi cu cât cel de la microfon îşi striga mai cu putere convingerile, cu atât mintea lui o lua razna, refuzând să-l asculte. Înfuriat, se ridică şi pleca luând cu sine, asemeni unui val mâlos şi plin de meduze, pe cine nimerea.

De aceea dispreţuia femeile şi le găsea responsabile de imposibilitatea lui de a se concentra. Iar apoi, în intimitate, le ura pentru că niciuna nu a putut să-l ţină legat de ea şi să-l facă să uite trecutul. Le poseda şi apoi brusc se îndepărta de ele, ca de nişte demoni care îi fură energia, energie pe care ar fi putut-o folosi pentru *binele ţării! Lozincarule, comunistule, tovarăşe!* îşi reproşa Sava, suspectându-se de ipocrizie,

dar neavând încredere nici în cei din jurul său.

Ciioe Cia

Şi atunci la ce bun să mă gândesc cine sunt doar pentru o zi, ziua de joi... ziua de întâlnire a subretelor, veţi spune maliţioşi unii dintre voi, depăşind în răutate chiar şi ziua respectivă, ce râde de mine. În felul ei.

Tânăra femeie părea că doarme într-un cuib de iarbă şi flori. Miile de petale roşii din trandafirii rupţi şi striviţi în grabă erau presărate în jurul ei cu migală, în aşa fel încât tabloul să fie cât mai aproape de perfecţiune. *Artistul* ce s-a vrut creatorul acestei lucrări în natură a risipit multă

culoare şi imaginaţie ca să-i acopere trupul gol care, viu, îl *supărase* cu albeaţa şi formele lui perfecte.

Să fie ideea unui om bolnav ce se juca cu absolutul ca un copil utopic ce vrea să mute marea cu linguriţa în groapa făcută chiar de el? Să fi fost *autorul* unul din muritorii care aleargă să prindă deliciile vieţii ce îşi fâlfâie aripile ispititoare sub nasul său veşnic flămând de senzaţii parţial saturate şi care nu s-a împăcat cu gândul că un om de rând ar putea să abuzeze nepăsător de ea?

În toată această *risipă* doar roua dimineţii era în stare să ţină un echilibru precar, întrerupt brusc de ţipetele unei fetiţe ieşită cu oile la păscut. Mirabela era în vacanţă şi dorea să soarbă tot aerul

înmiresmat al acelei dimineţi unice, care o chema ispititoare cu mii de voci angelice să se plimbe prin roua ce-i spăla tălpile, aşa cum doar reginelor iubite şi răsfăţate le este dat.

Copila era complet nepregătită pentru a face faţă imaginii dureros de reală, ce o aştepta tocmai când copleşită de puritatea ce plutea în jur se simţea aleasa Domnului. Ea privea uimită şi neajutorată risipa de bucle blonde încărcate de petale strivite pentru a nu *umbri* niciuna din cele douăzeci de unghii atent şlefuite şi lăcuite în culoarea petalelor sidefii şi cărnoase. Fetiţa nu avu putere să ţipe şi înlemnită ea privea spre oile sale adormite şi nepăsătoare la problemele micii lor stăpâne. Cu răspunderea comandantului bun faţă de

ostaşii pe care voia să-i conducă spre victorie, ea încerca să facă faţă situaţiei ce va pune punct copilăriei sale. Privea când spre supusele sale, tăcute şi harnice în căutarea firului de iarbă ce le va aduce mulţumirea olfactivă, când spre… risipa de flori şi femei. Căci, Mirabela, speriată ca un pui de vrăbiuţă ce a căzut din cuibul protector, multiplica corpul căzut în mii de imagini ce se apropiau şi se îndepărtau într-o sarabandă multiplă de culori şi forme.

Corpul *Zeiţei,* ce-i transformase ziua aceea banală de joi într-o zi stranie ce-i va marca existenţa o vreme, părea căzut şi părăsit de spirit pe câmpul de bătălie sub povara propriei perfecţiuni. Şi totuşi, viaţa era prezentă, se simţeau în aer vibraţiile ei ce chemau la nesupunere şi *dezmăţ*

existenţial...

Mirabela acoperi cu delicateţe trupul ce nici măcar indecent nu era şi, împărţită între datorie şi primul impuls, alergă înspre casa ei, la mama şi bunica sa, ce-şi vedeau de treburile lor zilnice şi împovărătoare. Fetiţa fugea cu disperare, numărând cei o sută şaptezeci de pruni ce *coborau alene,* scuturându-şi podoabele albe peste tot, cu nepăsarea aristocratică a celor ce au de unde, spre satul din vale care se odihnea şi el sub soarele verii abia începute.

Mult mai grăbită ca ea, maşina frumoasă şi lucitoare a senatorului Sava Sandorian o depăşi, nălucă ivită şi reîntoarsă în necunoscut, învăluind-o pe Mirabela într-un nor dens de praf ce părea că pentru o clipă o va ridica ca pe o

Dorothée modernă şi o va duce cu el într-o ţară îndepărtată, asemeni unui martor incomod ce trebuia urgent să dispară pentru a nu încurca şi mai tare iţele.

În urma ei, mioarele fetiţei comandant priveau mirate la baticul roşu cu margarete albe, ce zăcea alături de Gioelia, martor fără viaţă şi importanţă, părăsit şi singur în roua ierbii neatinse de paşii nepoftiţi ai muritorilor care vor să-şi bage nasul obraznic peste tot!

Râde şi de gândurile voastre neprimenite în faţa duelului anonim şi egal… convenabil. Dacă vă veţi hotărî să-l aflaţi, un adevăr incomod pentru cei ce mă vreţi la standarde liniare şi voit impuse, voi fi de găsit.

Vestea că văcuţele noastre vor intra în Uniune ne-a pus pe toţi consumatorii de lapte pe jar, domni, ţărani ori *domniscarăşi.* Dar cum bietele cornute nu puteau intra aşa pur şi simplu pe uşa din dos a Uniunii, se cerea grabnic o schimbare de look. Pentru început li s-au aninat cercei galbeni, ce brusc le-a transformat în intelectuale rasate în căutarea absolutului. Acum, pe bună dreptate, Mândraia tradiţională poate să-şi schimbe numele în… Mondraya.

Sub acest nume va putea circula în voie prin lumea mare, va bate cu… copita la uşa Europei şi aceasta i se va deschide. Integrarea în peisajul european necesită şi operaţii. estetice, cum ar fi un banal dublu implant de silicoane. cu lapte. Nu

cunoaştem mai nimic despre transformările jumătăţii văcuţei care, după cum bine ştim, este un bos-bovis. Putem doar spera ca drepturile sale din *Carta europeană* să-i îmbunătăţească modul de viaţă şi să nu mai fie oprit, în mod barbar, să-şi facă datoria. de consort. Este de aşteptat ca organizaţiile de protecţie a animalelor, în frunte cu cea care apără dreptul de procreere, să se lege cu lanţuri de oiştea căruţei, contribuind cu aplomb la deruta generală.

De unde până unde am făcut *liaisonul* între văcuţa noastră cea aproape integrată şi invitaţia pe care eu, Sava Sandorian, senator în Parlamentul României, am primit-o la jumătatea primului deceniu al secolului douăzeci şi unu, în cadrul emisiunii *Mie la mie… a* domnului Bob Tătărescu, nu voi şti

niciodată. căci neştiute şi ascunse sunt sinapsele neuronilor noştri, buni sau răi, şcoliţi sau scăpaţi din lesa şcolară, hoinărind ca bieţi vagabonzi în limitele noastre craniene. De ce o fi domnia sa, *Mie la mie Bob Tătărescu,* atât de încrâncenat şi înnourat, când nici măcar nu se poate plânge că emisarii *eternei* şi răspomenitei Uniuni Europene nu au pus cipuri în urechile ziariştilor de orice orientare? Frumos este, deştept e, ulcer are. ce îşi mai poate dori un tânăr aflat pe drumul cel bun al audienţei şi cu un fan-club la poarta televiziunii?

Să merg ori să-l refuz politicos, invocând un motiv plauzibil? întreb o margaretă imaginară aflată mereu aproape de mine. Poate din unghiul în care vă aflaţi

domniile voastre nu o vedeţi şi nu zăriţi nici becul puternic pe care domnul T. Îl vâră în ochii interlocutorului său, cu intensitate părtinitoare.

Prea tânăr ca să fi fost securist, domnul *Mie la mie* se bagă, cu o încrâncenare pe care doar ulcerul poate să i-o dea, în sufletul intervievatului său*… Invitat, invitat, dar brânza e pe bani!* Despre statutul celor care îi trec pragul şi i se aşază în faţă se pot spune multe. Unii sunt chemaţi să se *producă,* iar alţii să-şi rupă gâtul.

Chiar, domnule B.T., de unde atâta ură dâmboviţeană şi puţin europeană? Doar bilele alb-negre te mai pot salva din amărăciunea în care te scalzi ca peştele în apă! mai priveşte şi la sirenele din jur şi destinde-te! Viaţa de român este *şi grea şi*

frumoasă, vorba unui şlagăr-manea. Ba alegeri, ba alegeri anticipate, ba anticipate amânate, ba remanieri, ba remanierea remanierii!!! Deştepţi, europeni, fermecători, aroganţi şi mişţocari, acesta este cocteilul perfect.

Care îţi este supărarea, tinere domn? Mă uit cu stupoare la prestaţia ta şi mă gândesc cu groază că dacă te-ai fi născut mai devreme ai fi fost un torţionar pe cinste. Cum vrei, domnule B.T., să participi la zidirea unei societăţi bazate pe dragoste, în care văcuţele cip-ate şi cu ugere siliconate să zburde în voie, în timp ce îi scot din minţi pe unii ori chiar pe toţi boii? Eu cu ce sunt de vină că ei se numesc aşa? Nu vrei să ne zâmbeşti dulce, trecând peste durerile personale? Poate vei lua aminte şi te vei

inspira din morga lejeră şi superoptimistă a domnului preşedinte care, ducând în cârca prezidenţială grijile unui popor, este veşnic cu gura până la urechi. Fericitul!?!

Mă aflu, dar nu pentru mult timp şi la modul nefolositor, între imagini salvate de rugina vremii. obiecte nezburătoare şi gânduri dragi în urma cărora rămân ferecate urmele nepalpabile ale unor lacrimi.

Domniile lor, aleşi şi neaveniţi, colegii mei voiau să fie şefi de comisie, vicepreşedinţi, preşedinţi. Apoi se voiau în guvern şi sufereau când se alegeau doar cu funcţia de ministru secretar de stat. S-au rotit guvernele, s-au făcut coaliţii noi, unele

mai nepotrivite ca altele. Nimic din ce au *clădit* cei din faţa lor nu era bine *făcut* ca să poată *sta* fundament pentru noile lor *construcţii.*

Unul după altul guvernele se plâng că din cauza *moştenirii,* care poate să fie grea, proastă şi coruptă, nu pot să scoată ţara din impas. Şi din *moştenire* grea în *moştenire* şi mai grea s-a ajuns să nu mai aibă românul nicio speranţă şi să plece să-şi caute norocul aiurea, printre străini.

Se schimbă guvernul şi preşedintele, tonul rămâne acelaşi, sec, sobru şi nimicitor: *Dragi tovarăşi, trebuie să strângem şurubul!* De fapt, la ce ne-a invitat premierul prin afirmaţia sa echivocă? Să strângem şurubul sau să strângem şuruburi pentru fier vechi? Deşi *Domnul* ştie dacă se

mai fabrică şuruburi! Poate pe undeva printr-un colţ de atelier uitat şi netrecut pe listele cu privatizări stringente. nedorite de nimeni. ca să avem ce strânge.

Nu va fi simplu, dar împreună şi numai împreună vom face să fie totul mai uşor! Desigur teorema aceasta este valabilă pentru cei care vorbesc mai puţin, pentru ascultătorii cuminţi… îşi continuă la *indigo* potentaţii discursul. *Asta, după ce vom combate marea corupţie.* adică la calendele greceşti.

Ar fi interesant de făcut un sondaj de opinie printre oamenii simpli, acei *mulţi dar din păcate consideraţi proşti* şi care chiar cred tot ce li se promite. Dacă mai. Ce vor fi înţelegând ei prin combaterea corupţiei? îşi închipuie poate… că *statul haiduc* va lua de

la aşa-zişii bogaţi şi va da la aşa-zişii săraci, pe lista cărora ar trebui să se afle şi ei cap de afiş?

Dar nimeni nu are vreme să facă un sondaj de opinie. Eventual câte un tinerel dornic de afirmare opreşte pe stradă câte un biet om de la ţară, ori câte un orăşean mai în vârstă ca să-l întrebe ceva de genul: ştiaţi că bolta palatină a palatului x este pe punctul de a se prăbuşi? Ce părere aveţi? Cine este de vină ori. ce se poate face? Bietul om rămâne perplex, reporterul jubilează scăldându-se în propria deşteptăciune, iar tu ca telespectator rămâi cu gustul amar că cineva a comis o crimă sub ochii tăi neputincioşi!

Ş i, colac peste pupăză, un *finanţist* ne-a prezis că vom *încălca* dramatic una din

regulile nescrise ale capitalismului: *Cine este sărac va fi şi mai sărac şi cine este bogat va fi şi mai bogat.* Domnia sa ne-a spus sfătos că, din păcate, vom ilustra doar prima parte a zicerii şi stând picior peste picior ne-a liniştit: că într-adevăr cel sărac va deveni şi mai sărac, iar cel ce se află la nivelul mediu în loc să urce va coborî, cu *neruşinarea* specifică nouă, spre sărăcia lucie. Cât despre cei bogaţi, nici ei nu vor fi mai cu moţ; în loc să devină şi mai… vor coborî nepăsători sau doar neputincioşi spre nivelul mediu.

Şi uite aşa, nu respectăm nicio lege a capitalismului sălbatic, pentru că tot românul este cu două perechi… Şi de ce ar dori să devină bogat, dacă tot va ajunge apoi aproape sărac? Va avea grijă statul să

ia zece piei de pe el? De altfel, în inventivitatea noastră experimentăm o nouă orânduire nemaiîntâlnită până acum, compusă din două *suborânduiri: suborânduirea* cu iz de capitalism a celor ce muncesc şi îşi plătesc birurile către stat şi *suborânduirea* cu damf comunist, în care fiecare primeşte după cum *nu* munceşte. Adică a celor care se exprimă aşa: *Eu pentru atâta nu mă obosesc să mă ridic din pat, mai bine stau acasă şi dorm. Mănânc ce pot!*

Mai sunt încă… în colţul prăfuit, plin de păianjeni existenţiali; acolo unde m-am autoexilat pedepsindu-mă într-un mod absurd pentru. refuzul de a gândi normal în momentele. alungate din imaginar în

penumbră.

*D*easupra celor două încrengături există cei care la intervale de timp sunt mai presus de orice. Vin, pleacă şi când revin o fac cu o dorinţă mare de a se răzbuna şi de a aduna ce a mai rămas. Când îşi revin din beţia promisiunilor, ne trimit la strâns de *şuruburi.* Fără îndoială că ne considerăm o ţară de oameni deştepţi. Qui prodest??? O vorbă spune: *Săraci şi cinstiţi.* Despre noi se poate spune că suntem săraci şi deştepţi, deştepţii Europei! Ori chiar ai lumii! Dar la ce ne foloseşte, dacă statul nu dă salarii pentru deşteptăciune? Până la urmă, mai bine ar da pentru prostie, deşi la cât de aroganţi suntem le-am refuza plini de noi înşine.

Prima mare criză postdecembristă, restul sunt crizele noastre de toate zilele, cea a ostaticilor din Irak, termenul este împrumutat de la emisiunile gen *România după criza ostaticilor din Irak,* ne-a ţinut cu sufletele la gură. Ce importanţă are că în timpul acesta nouă, restului de douăzeci şi două de milioane de români *neostatici,* dar prizonieri ai unor guverne care nu ne vor elibera niciodată din sărăcia care creşte galopant sub ochii lor reci, ni s-a introdus taxa permanentă pe gaze! Cultivând cu succes gustul pentru melodramă a românului, guvernanţii foşti, actuali şi viitori ne mai aruncă. o perie, aşa cum doar Făt-Frumos din lacrimă o arunca în calea zmeilor, care să ne distragă atenţia de la lucrurile care ni se pregătesc pe nevăzute.

Nu ştiu cine a comandat răpirea, dar pentru unii a venit la ţanc! Nu s-au întors bine ostaticii, că a fost arestat noaptea următoare un personaj important. A venit, gândesc eu în nimicnicia mea, ca răspuns la protestele populaţiei, ce ameţită după răpire începe să dea semne de trezire. Normal, acum trebuie să se scoată mai mulţi bani din buzunar pentru acelaşi gaz împuţit, lungit şi prelungit cu... numai ei ştiu ce. Sacrificarea rapidă a domnului respectiv ar trebui să ne sensibilizeze, dacă am fi un popor simţit, şi să anuleze efectul birului pe gaze şi alte biruri!

Mai ales că, aşa cum ni s-a explicat la televizor, este spre binele general; nu-i sănătos pentru psihicul nostru ca iarna să plătim milioane şi vara aproape nimic.

Trecerea bruscă de la sume atât de mari iarna la sume mici vara este traumatizantă. Pe când, dacă vom plăti măcar un milionaş vara, vom suporta mai uşor psihic, mă repet, trecerea spre milioanele din iarnă. Şi apoi, răilor, mă adresez poporului căruia îi aparţin, şi angajaţii Distrigazului trebuie să trăiască!

Arestările de noapte, gen Gestapo, îmi aduc aminte de Saviana. Gândul că ar putea fi *ridicată* noaptea o cucoană între două vârste, cu cămaşa ei de noapte *gen babă,* cu lenjeria intimă asortată cu cele cincizeci şi trei de bigudiuri chinuitoare mă îngrozeşte. În dimineaţa sosirii ostaticilor şi arestării *personajului pătat,* domnia-sa face o şedinţă extraordinară, el şi dulapul. apoi cade de acord că trebuie luate măsuri pentru orice

eventualitate. Asta ar însemna în limbajul guvernului să declare criza bigudiului. adică să fie bine pregătită pentru o stare de necesitate, cum ar fi o arestare în miez de noapte, mai ales că respectiva face parte din generaţia de femei care au făcut armata. Punctul unu şi unic pe ordinea de zi este pregătirea rucsacului sexi în caz de... Asta implică schimbarea *harnaşamentului tip babă* cu o ţinută *decentă,* în doar trei secunde. Marea problemă sunt bigudiurile care au rămas aceleaşi *animăluţe ceauşiste* lipsite de sex-appeal, care îţi dau fiori dacă întâmplător îţi ies în cale. o imagine oripilantă ce aduce cu cea a unui extraterestru la alegerile prezidenţiale. Aceste bigudiuri comuniste, prin femeia respectivă plătitoare de TVA, ar fi cazul să

intre şi ele în criză, azi ori niciodată! Va fi o criză a *bigudiurilor* şi nu a *jartierelor!*

Cine se crede această femeie, cu iluziile în care se înconjoară? Întrebarea este păstrată alături de altele, la fel de greoaie, în bănci de date gestionate şi supervizate de supuşi ai societăţii civile, ce bat grav din palme…

Cine se declară prost ca să primească bursă de merit? Nu cred că ar ridica mâna cineva, răspunzând la această întrebare cu *Da!* Iar Bulă, singurul *prost* cu vechi atestate, este de negăsit. Să fi plecat în străinătate cu primul val. ori îşi caută şi el, cu disperarea unuia care a luptat împotriva comuniştilor, un loc în guvern?

Şi apoi, dacă s-ar combate corupţia, ce ar face atâtea organe abilitate *să lupte, să superlupte* şi *să super-superlupte?* Ar deveni *organe-şomer* greu de întreţinut şi împotriva oricărui bun simţ. Toate acestea şi mai ales spaima că cineva, adică organizaţii *masochist-mafiote* ar putea atenta la siguranţa singurului preşedinte al nostru, îmi fac o poftă nebună să o posed pe Giancarla şi pe toate monicele ce mă ademenesc într-o tranziţie perpetuă. Spun singurul preşedinte pentru că, vorbind despre proşti şi deştepţi şi despre românii cu două perechi de am merita desigur doi preşedinţi: unul pentru. Şi unul pentru.

În afară de cele două categorii, mai sunt şi românii neguvernamentabili, adică românii de cafenea… Apropo de *cafenologi,*

ei sunt o categorie aparte. Dacă analiştii sunt analişti politici, sociali, culturali, *cafenologii* îmbină strălucit toate aceste categorii. În cazul în care s-ar declara minoritate, reprezentanţii lor de frunte ar deveni colegii mei în Senat. Acum, când se caută sprijin parlamentar, ei ar însemna o mină de aur pentru un guvern căruia îi lipseşte confortul numeric.

Ar putea să se declare minoritate şi prostituatele şi, cum ele nu au niciun drept, ar putea să lupte pentru *privilegiul* de a plăti impozitul pe venit, acum când se duce lupta atroce pentru privilegii! Şi, cum din punctul meu de vedere sunt nişte femei cinstite în felul lor, ar putea să contribuie şi ele la guvernare. În fond de ce numai târfele? Pe vremuri, când era *lumea lume,*

vorba bunicii mele, Dumnezeu să o odihnească, genul acesta de femeiuşti aveau bunul simţ să stea în umbră şi să-şi trăiască *iubirea dramatică* fără să inoportuneze pe nimeni. Acum se simt puternicele zilei, pentru că sunt multe şi neruşinate şi vor puterea pe care şi-o exercită în pat asupra prostului, care trebuie să fie, ca în *a unsprezecea lege a nefericirii* la români, cu bani, funcţii şi multă, multă putere.

Ele vor să-şi întindă aripile asupra grupului, oraşului, ţării în care trăiesc. Ajung la concluzia care îmi dă fiori de gheaţă: lumea este condusă de bărbaţi şi târfele lor căţărătoare!

Ar putea să se declare minoritate şi hoţii şi, ca atare, să aibă şi ei reprezentanţi în guvern. Ce patetic ar suna discursul

preşedintelui: *Este imoral să conducem alături de aceşti domni care reprezintă minorităţi ce nu fac cinste acestui popor. Dar dacă nu avem cu cine să ne unim şi fiindcă mai presus de orice se doreşte o guvernare majoritară, suntem nevoiţi să facem şi acest compromis.*

Întotdeauna când ţin în braţe un trup de femeie şi îmi vin în minte toate aceste *nebunii,* mă întreb îngrozit oare sunt un bărbat pe punctul de a-mi pierde identitatea sexuală sau este vorba doar despre ura mea pentru *muierile moderne?*

Atunci când preşedintele s-a declarat *un bărbat adevărat,* cum de la Napoleon încoace niciunul nu a dorit cu atâta ardoare acest lucru, nu s-a adresat, bănuiesc, muierilor devoratoare de masculi feroce, ci

entităţilor umane de *sex feminin* şi de *sex masculin* care populează peisajul carpato-danubiano-pontic şi îşi doresc foarte mult să le fie mai bine. Dar cu cât ele doresc acest lucru, cu atât el se îndepărtează spre iar feţele negociatorilor devin din ce în ce mai ţepene, domniile lor având o morgă ce aduce mai mult cu măştile mortuare decât cu feţe de oameni vii…

Alarmaţi, în plină noapte fără stele căzătoare, de murmure neidentificabile, vă împovăraţi cu arme albe la adăpostul cărora vreţi să duceţi un război tulburător şi inegal, *înduioşaţi fiind de trecerea voastră efemeră…*

„Încă nu este cazul să respirăm uşuraţi,

nici măcar în condiţiile în care şeful opoziţiei a declarat într-un discurs conciliant că suntem pe drumul cel bun, chiar dacă, incredibil, s-a schimbat guvernul condus de el, guvern ce a dus tratative cu Uniunea… Oricum, în aşteptarea binelui, viaţa trebuie trăită, fiindcă niciun organism internaţional nu ne dă startul pentru…

Apa a devenit aproape rece, iar pe Gigliola o simt ca un sloi de gheaţă ostil, asemenea raportorilor europeni care ne *calcă* şi ne *toacă* sistematic. Există un paradox. românesc, pe lângă altele, ce ne dă şi nouă şi lor dureri de cap: pe de o parte copiii olimpici, câştigători *iritanţi* ai olimpiadelor în faţa copiilor occidentali, pe de altă parte maturii acestui popor, care cerşesc pe orice poziţie s-ar afla, fie pentru

ei, fie pentru ţară.

Ne punem întrebarea: Cum e posibil ca atâtea calităţi ale unor copii să se piardă în procesul maturizării lor? Iar esenţa întrebării oglindeşte în răspunsul său *a douăsprezecea lege a nefericirii* la români, copii deştepţi, adulţi. regrete ce ne onorează, dar care nu ne rezolvă neputinţele.

Dacă a mers ceva în ţara aceasta, în vechiul regim, a fost şcoala, mecanism asemeni unui ceas elveţian ce se respectă. După revoluţie s-a vorbit de relaxare şcolară, adică manualele să aibă un conţinut informaţional proporţional cu timpul de predare al dascălului şi capacitatea de receptare a puer-ului, care pe măsura trecerii timpului ilustrează cu succes *a*

treisprezecea lege a nefericirii la români, cea privitoare la lene. uşor confundabilă cu cca. filosofică.

Fiecare ministru postdecembrist a vrut să lase o urmă adâncă de tractor pe *ogorul* şcolar atât de labil, spre disperarea triumviratului profesor-părinte-elev. Aş asemui învăţământul nostru cu o bombă cu efect întârziat, programată involuntar să explodeze la timp de către *cârmacii* care au deţinut frâiele pe timp limitat de apartenenţa lor politică. I-aş numi pe aceştia din urmă, cu îngăduinţă şi respect faţă de bunele lor intenţii, teroriştii sistemului şcolar. Iar cum iadul este pavat cu bune intenţii, fără îndoială şi ministerul învăţământului este bine pavoazat, asemeni tinerelor care în pragul banchetelor

terminale ne pun în faţa unei dileme naţionale; îmbrăcate cam la fel, cu părul vopsit *întâia,* nu poţi să-ţi dai seama dacă termină clasa a patra, a opta ori. facultatea.

Mea culpa, devin un bătrân misogin şi plictisitor, în loc să o fac fericită ori să mă las total în grija frumoasei tinere din braţele mele care abia aşteaptă să-mi demonstreze ce a învăţat la şcoală şi... a desăvârşit la facultate. Căci atunci când termină liceul cam atâta ştiu: să se vopsească, să fumeze, din când în când *să prizeze* şi să folosească prezervativele.

Demn urmaş al *Domnului Goe,* şcolarul român pune pe jar, începând cu admiterea în grădiniţă, o armată de părinţi ce lasă totul baltă când începe cel mic căminul, clasa întâi, clasa a patra, a opta. Apoi *turma*

este agitată dramatic de minister, dacă se dă ori nu se dă capacitate, admitere în liceu, *bac.* apoi iarăşi admitere. Dacă zidurile atâtor şcoli nu ar fi sprijinite de un regiment de părinţi nerăbdători, agitaţi şi veşnic în mişcare, ce s-ar întâmpla cu ele?!? Bieţii părinţi îşi iau concedii, fug de la serviciu, îşi lasă dulceaţa pe foc, făcând fiecare ce poate, pentru a respecta *a patrusprezecea lege a nefericirii la români.*

Efect de *bulă papală,* explicaţia *cel mic îşi dă…* creează o simpatie colectivă faţă de părintele respectiv. Şi în aceste condiţii este firesc ca, în concordanţă cu *legea a cincisprezecea a nefericirii,* lucrurile să meargă bine în ţara aceasta când toţi copiii îşi vor da şi lua examenele. Atunci, în sfârşit, părinţii se vor concentra la locul de

muncă şi apoi se va lăsa liniştea şi o pace adâncă peste. Ţărişoara noastră, în care războiului cu turcii i-a luat locul războiul. cu şcoala.

De unde vine ca o glumă... ispititoare, asemeni unei nimfe. care abia catadicseşte să-şi întoarcă privirea tulbure spre muritorii adormiţi, ce-şi târăsc picioarele în saboţii de lemn tip Leonardo 70?

S-a ales praful din seara fierbinte pe care Hethera, pipiţa din braţele mele, se pregătise cu migală să mi-o ofere. Încep să îmbătrânesc, îmi spun cu îngrijorare, de am putut să decad în halul acesta. Să ratez o întâlnire cu Hera ce nu dorea altceva decât să mă uimească plăcut cu priceperea ei

timpurie! Este periculos să creez un precedent în spatele căruia comod să mă ascund... de Hortensia. Dar nu este totul pierdut pentru păcătosul de mine. şirul horthensiilor este fără sfârşit.

Ca parlamentar, fac parte din comisia de învăţământ-cultură, dar învăţământul poate să mai aştepte, să scoată trântori în serie, chiar dacă mâine în loc să merg la şedinţa comisiei, amintită mai sus, am să mă recuperez cu Helena, care deja a făcut botişor. Dacă aş face parte din turma generală a *supei cu boi,* gestul ei de alint ar trebui să mă pună pe gânduri şi să încerc să o îmbunez. Dar am lipsit de la lecţia de periat pisici fals alintate şi trec nepăsător peste scena bine regizată. Sper ca spiritul de conservare să-i dea Harlei un sfat bun şi

să nu înceapă să se smiorcăie, ca să fiu nevoit să o plesnesc peste botişorul ei atât de drăgălaş.

Acest lucru mi s-a întâmplat demult, la primele femei pe care le-am avut după ce am plecat de la Saviana. Ura mea era proaspătă şi de nedomolit, încât pe Haricleea, cea care mi-a spus susurând dulce şi alintat că ar dori un copil de la mine, am plesnit-o cu atâta intensitate peste gură încât a podidit-o sângele. Auzi, târfa, tocmai de la mine s-a gândit să aibă un plod!? Se pregătea cu sârg să mă prindă în *jugul* uneltirilor sale femeieşti. la care să mă înhame ca pe un.

Toată povestea mi-a răscolit dorul de Saviana. Refuzam să vorbesc despre ea şi copil cu părinţii mei, deşi ei aşteptau cu

înfrigurare întrebările mele. Ştiam că *are* un băiat. Dar… nu pot să o iert şi să spun: avem un băiat! Am lăsat-o cu *neruşinare* în grija părinţilor mei ce nu meritau una ca asta. *Sava, să nu mai vii în sat, să nu îndrăzneşti să te apropii de ei, eu voi fi primul care voi arunca cu pietre după tine!* mi-a spus tata în ziua în care am sosit în sat, proaspăt însurat cu Agatha.

Dar a fost prima şi ultima dată când am dat într-o femeie. Mai jos de atâta nu puteam să cobor, aşa că m-am mulţumit să le posed şi să le alung apoi din viaţa mea. Am descoperit că poţi să le chinui mult mai uşor în felul acesta. O *muiere ochioasă şi afurisită* poate să ierte o bătaie din dragoste, dar suferă cumplit dacă o ignori, uiţi să-i dar a doua zi telefonul de

mulţumire... acel telefon care să-i confirme că ceea ce s-a întâmplat între voi a depăşit faza animalică şi ţi-ai dat seama că ea şi numai ea este cea pe care ai aşteptat-o dintotdeauna, bla, bla, bla, ea e unică, nu seamănă cu niciuna dintre cele care au trecut prin patul tău...

Este adevărat că după revoluţie genul acesta de gâşte au depus armele, iar târfuliţele tinere nu mai au pretenţia să le iubeşti. Ţi se bagă cu dezinvoltură în pat pentru bani mărunţi, nu aşteaptă să le idolatrizezi, ci eventual să le rezolvi ceva, dacă le eşti şef. Se mulţumesc şi cu o masă la restaurant, unde să le vadă unii sau alţii în compania ta... adică ai deveni un fel de trambulină de lansare. Câte una mai speră la postul de amantă pe viaţă, adică amantă

cu rentă viageră, ori ambiţioasă din cale afară vrea să divorţezi pentru ea şi să o impui în faţa lumii ca nevastă cu drepturi egale cu ale altor neveste simandicoase. Degeaba îi spui că, de fapt, căsnicia omoară iubirea şi urâţeşte femeile frumoase care sunt făcute să fie iubite şi adorate. Nu le mai poţi duce cu vorbe frumoase şi înţelepte. Ele vor bani, fapte, funcţii, acţiune, mobilitate, distracţii, chiar şi o insulă cu nume cât mai exotic.

Vă adăpostiţi de teama că ele ar putea să vă tulbure mintea, asemeni nopţilor cu lună plină… şi somnul şi grija zilei de mâine ce se strecoară tristă şi densă, ca şi ceaţa primei zile de toamnă, dureroasă şi grea…

Dacă indignat de obrăznicia lor nesaturată nu le oferi ceea ce îţi cer, fără false pudori te lasă baltă cu prohabul desfăcut, ca pe un câine în călduri ale cărui pofte nu contează. Alungă-le în lumea lor, acolo unde le este locul!?! Cratiţa le aşteaptă plângându-le de milă. fiindcă s-au întors aşa cum au plecat, stăpâne, frigide şi oarbe, bâjbâind în propria existenţă ca într-un labirint refuzat.

Mă întorc în piscina lui Procust, unde mă aşteaptă *monicele* grăbite să nu piardă nicio fărâmitură din festinul vieţii. Una dintre ele, Hanna, protejată de Cupidon, prinse curaj după ce bău o gură de şampanie din cupa întinsă de mine. Îmi revin şi eu din drumurile mele lăturalnice iubirii şi sunt gata să-mi duc menirea de

mascul până la capăt. Mai puţin procesul de însămânţare de la care m-am sustras demult. printr-o operaţie definitivă…

O iau în braţe pe Hitaşa şi din nou, sălbatic, o sărut. Ar fi trebuit să trec de faza aceasta de mult, dar nu vreau să pierd nimic, mă întorc exact de unde am plecat. O sărut, deşi Huberta nu este de acord cu mine că ar fi atât de necesar. Preludiul trecuse deja pentru ea, cât despre mine. pot să sar peste el cu uşurinţa unui mascul permanent incitat.

O mângâi pe păr, părul Helianei este mătăsos şi blond-cendre, dacă am consulta catalogul cu vopsele pentru blonde cenuşii. Limpezit cu *darjan* a primit o nuanţă blond-gri, foarte căutată de către rafinate. Mie nu îmi place nuanţa, fiindcă o îmbătrâneşte,

dar la tinereţea ei. nu contează. Mă uit pentru prima dată în ochii Hortansei şi constat că sunt albaştri şi, gol cum sunt, mă reflect în pustiul lor. Ştiu că eu şi Hilary facem parte din aceeaşi categorie a celor care învaţă pe pielea lor, dar nu învaţă degeaba. Alţii primesc lovitură după lovitură şi tot nu pricep nimic. O piatră vrea să facă sex cu o alta. dar lucrurile au scăpat de sub control şi Huana a devenit curios de pasivă. I-am dat prea mult timp, iar el s-a scurs în defavoarea mea, chiar şi *căţărătoarele* au demnitatea lor. Constat ivirea unei situaţii ce îmi scapă de sub control şi simt nevoia unui armistiţiu pe care îl cer din priviri Ivanei ce, indiferentă la ceea ce se întâmplă cu ea şi implicit cu mine, nu reacţionează.

Poate că Imelda nu înţelege exact gravitatea cerinţei mele. Simte doar că-i trece clipa prozaică, fiindcă de cele poetice cine să mai aibă poftă? *Moment poetic?* Un fior ţi se cuibăreşte în tot corpul, oriunde te-ai afla. Simţi nevoia să asculţi vocea care doreşte cu tot dinadinsul să-ţi împrumute o clipă de nemurire. Poate că au fost prea multe momente poetice care ne-au îndepărtat de realitate. aşa cum este ea, Irina, care acum reprezintă prozaicul meu. *Nimeni,* numele celor care mar putea contrazice sunt fie rătăcite, fie stâlcite şi nu mă conving, nu se îndrăgosteşte de o muiere cuminte, harnică şi

Ruşinat de propria-mi slăbiciune, torn din flaconul cu spumant de baie şi refac clăbucii. Cuprinşi şi ei de inerţie au devenit

o masă uniformă şi deprimantă. Isadora priveşte ceţos şi confuz, asemenea unei moluşte plictisite, activitatea mea gospodărească. Solidar cu particulele de spumă, s-a dezumflat şi elanul erotic al Iolandei şi nu mai văd cum aş mai putea redresa situaţia *nonrozã.*

Declar criză guvernamentală său. mai tragic, criză de sistem. Jocul nostru, al meu şi al Itdacăi, s-a terminat înainte de a începe şi voi purcede la alegeri anticipate. Voi fi nevoit să o repudiez pe Iartina ca pe o *ochioasă leneşă* care nu şi-a făcut datoria şi să încep căutarea în mulţimea de *monice*. dornice. O bifez cam în silă pe Ivette, ca pe o problemă grea, temeinic rezolvată, dar simt imperios nevoia ca şi galeria să mă încurajeze… măcar cu un simplu *huo!!!*

Cine este femeia fără suflet ce transformă cauza ei într-un caz clasat, deşi părea incitant la... început? Vă va înţelege graba cu care o alungaţi din gloata femeilor cu suflete ucise, în oaste numeroasă şi anostă a celor fără.

Ca un şacal venit să se înfrupte din resturi, intră Chiţi dezarmant de vesel şi voit iscoditor. Vine cu o tavă plină cu bunătăţi, dar noi nu am făcut nimic să o meritǎm. Ofensat de atitudinea noastră ingrată şi ostilă, pune tava pe măsuţa de serviciu şi aruncându-ne o privire ucigătoare iese întorcându-ne spatele. După plecarea lui intempestivă rămâne în aer, nerostită, urarea: *Să vă stea în gât,*

teoreticienilor!

Să ne stea, ce? gândesc uşor amuzat, iar Ilinca rămâne cu braţul drept ridicat involuntar să-şi acopere goliciunea. *Care dintre ele?* mă întreb alăturându-mă celor ce se întreabă în deşert. Răstorn ordinea firească a lucrurilor între mine şi Iohana şi încep să mănânc ca un bărbat mulţumit de sine, ce ştie să aprecieze o bucăţică bună şi în aceeaşi măsură o bucată bună... Poate... din decenţă faţă de foametea de pe glob, nu pe acelaşi taler al balanţei. Este rândul Iuliei să puncteze, dar scorul este ştiut, ori mai bine spus, hotărât dinainte. Se încumetă şi Ilora să guste câte ceva din bunătăţile aduse de către Chiţi, dar nu înainte de a cântări cu *diplomaţie* urmările gestului său fatal. asupra siluetei.

La tot pasul te întâlneşti cu un român dispus să-ţi ofere pe gratis o reţetă de cură de slăbire. Dacă acesta ar fi criteriul de intrare în Uniune, atunci am fi intrat de mult. Păcat că votanţii *unionişti* nu-şi pot depăşi *lipsa de cultură,* cum ar zice românul dispus să confunde educaţia cu cultura, şi să admită că cele mai *frumoase şi clepsidrice combatante,* care întrunesc toate standardele internaţionale, există pe plaiurile noastre *de mit,* în ciuda sărăciei fiind bine îmbrăcate.

Illena, exemplarul de lângă mine ce nu-şi permite decât să ciugulească din palmă ori palme, ilustrează cu succes roadele unei asemenea cure. Îmi aduce aminte că sunt vinovat de situaţia creată în zonă şi, fără îndoială, că ar fi trebuit de mult să

reacţionez la farmecele trupului ei de iapă pursânge. Îi arăt Iustinei cartonaşul roşu cu menţiunea *vinovată* pentru exces de farmece trupeşti, trebuie să specific lucrul acesta, ca să nu înceapă să-şi facă iluziile specifice genului din care atât de arogant face parte. Mă ridic brusc a nu ştiu câta oară şi valul pe care îl produce corpul meu o stropeşte pe Ivonna cu apă şi spumă, periclitând un întreg eşafodaj pe care a fost creată, cu atâta iscusinţă, masca din fond de ten, conturul buzelor, al ochilor. Şi restul ce vine să o înfrumuseţeze.

O întreagă armată de vopsele se antrenează pe tenul Ianei, ca să facă imposibilă trecerea timpului. Ce-şi închipuie gâsca de Iris că ea nu va îmbătrâni niciodată? Ori, dimpotrivă, învaţă de la cele

cu farmece apuse degeaba să nu-şi irosească timpul şi să se *vândă* la preţul maxim, ca una ce ştie exact cât face?

Iau margareta din bucheţelul de flori pe care inepuizabilul Chiţi l-a pus de dragul Isoldei şi îmi caut norocul. Încep să smulg cu patimă câte o petală albă şi catifelată, ofrandă adusă purităţii pierdute a eternelor *monice. Va rezista guvernul, nu va rezista guvernul?* întreb margareta, sub ochii dilataţi de uimire ai Iudithei, ce şi-ar fi dorit, prin toţi porii intelectului său, ca întrebarea adresată *oracolului* să fie neapărat legată de persoana ei preţioasă: va obţine postul de consilier prezidenţial, nu-l va obţine, va primi o invitaţie în Canare, nu va primi, va rămâne însărcinată, nu va rămâne?

Mă dor sânii de atâta aşteptare, rupse Iuria tăcerea ce părea să fie veşnică între noi. *Muieri proaste,* mă ofensez eu înspre Isaura, *vă aruncaţi peste noi cu probleme ofensator de banale, fără să vă pese că în jurul vostru mor oamenii sub bombe, mor în cataclisme, mor de foame sau mor pentru că, păcătoase cum sunteţi, îi aduceţi pe lume muritori. Şi fără mari şanse de izbândă!*

Şi... fără drept de apel, nu pot să-mi consum energia într-un război pierdut o dată pe zi, pe an ori pentru totdeauna... Sunt acolo unde m-aţi plasat, ca pe un artificiu cu efect întârziat, miraţi că mai fac faţă...

Agit flaconul mare de spumă ce împrăştie arome înnebunitoare. Jara se lipeşte de mine într-o îmbrăţişare ce-mi fură răsuflarea. *Să ia cineva căţeaua aceasta de pe mine, care doreşte prin toţi porii să mă îmbete cu feminitatea ei dezgustătoare!* Julieta încearcă să mă reţină în braţele sale, sărutându-mă cu aceeaşi sălbăticie pe care mi-o suportase ea, de câte ori am vrut să o pedepsesc. Îmi feresc dezgustat gura de gura sa fierbinte ce doreşte cu furie să-mi fure. sufletul.

Ajutor, oameni buni! strig cât pot lumii de afară. *Femeia asta nebună, Janina, vrea să mă siluiască faţă de voi, ce vă vedeţi nestingheriţi de fapte măreţe, neaducătoare de mari satisfacţii, doar eventual de câţiva bănuţi de argint pe care, cheltuitori, îi veţi*

risipi! Chiţi, unde eşti? Te plătesc ca să ai grijă de mine şi nu pentru a pune picături extaziante în băuturile târfelor ce vor să ciugulească cu clonţurile lor nesătule picăturile preţioase de viaţă.

Alungaţi-le de pe mine! Sunt prezente aici, în apa ce clocoteşte ca un cazan cu smoală, aceste sirene aducătoare de moarte. Nu lipseşte niciuna din monicele care mi-au otrăvit viaţa cu pretenţiile lor. cu intrigile lor. cu minciunile lor, cu balele lor, cu mirosurile lor. cu fără rosturile lor? Acum, chiar acum, veniţi să o îndepărtaţi pe Julia, vampir cu vechi state de plată, care şi-a propus să-mi sugă tot sângele la adăpostul privirii ei voit inocente!

Doresc să convoc o şedinţă de noapte în care să hotărâm noi, atât billclintonienii

cât şi donjuanii, printr-o ordonanţă de urgenţă, ca şcoala să nu mai scoată atâţia boi asemenea mie! Nu am ştiut ce să fac cu viaţa mea, nu am vrut să aflu cine sunt sau ce vrea nenorocitul care locuieşte provizoriu în pielea mea şi care cu aplomb ia decizii grave în locul meu!

A crescut odată cu mine şi viţelul care a fost a ajuns un bou care şi-a căutat identitatea între coapsele atâtor femei, nepăsătoare ele, nepăsător el. A crezut că femelele vor învinge sila pe care o simţea faţă de sine şi faţă de corpurile lor superbe. O urăsc pe Janeta pentru că în ecuaţia în care a vrut să mă strecoare, un X par sau impar multiplu ori submultiplu, nu a ţinut seama şi de semne şi a vrut să mă anuleze. Văd scris cu roşu pe banda ce se învârte în

jurul capului meu: Sava plus Leonarda este egal cu... *Mă lupt cu Lucia care şi-a învârtit o mie de tentacule în jurul meu, sufocându-mă cu sânii ei, cu părul ei, cu pielea ei alunecoasă de şerpoaică.*

Nu vreau un meci egal cu Loredana, acum când mai pot să-mi fac tema la matematică, pe care nu mi-am făcut-o, prinşi fiind cu toţii de moartea lui Kenedy, care mi-a otrăvit copilăria şi pe care îl uram pentru că mi-a furat-o pe Marilyn Monroe, femeia aceea frumoasă pe care au dorit-o cu toţii, dar pe care nu a iubit-o nimeni cu adevărat.

Îi simt sânii Luanei, prea mari şi prea grei. Pentru mine cei mai frumoşi sâni sunt cei ai Savianei, mici ca nişte prune. Dar sunt ai ei, singura femeie pe care am putut-

o iubi, după Marilyn. Şi acum această caracatiţă dezgustătoare de femei vrea să mă sugrume şi să-mi strecoare otravă sub piele, linguşindu-mă cu neruşinare. O văd pe Ludwica. Ea mă mângâie cu pricepere, sperând încă să-i cad în capcană.

M-am răzgândit, nu o mai vreau nici pe Laida, ce-şi scoate ghearele ca să-mi lase urme de neînlăturat pentru posibila mea soţie. Pe care o am. ori doar am avut-o. Dar nu este Saviana... Cu ea am terminat demult, de când am părăsit-o cu plod cu tot, pe care am implorat-o să nu-l nască. Eu o voiam doar pentru mine.

S-a aprins beculeţul roşu, alarma pe timp de zi, semn că am mai pierdut o parantează răspuns între mine, veşnic

neliniştită, şi tine egal împărţit. Da, parantezele nu se mai poartă, superflue şi greoaie cum sunt.

Am întâlnit-o pe… La propunerea ei şi ca să fiu sigur că am s-o scot definitiv din viaţa mea pe Saviana, a cărei încăpăţânare mi-a schimbat destinul, am divorţat de aceasta şi m-am căsătorit cu Agatha. Şi uite aşa, am intrat, fără să-mi fi dorit în mod deosebit, în lumea bună a capitalei. Agatha era fiică de diplomat ce, născută şi crescută în străinătate, părea o pasăre exotică într-o colivie de aur.

Ne-am cunoscut la Costineşti, raiul de atunci al studenţilor. Tinerii erau, în general, la fel de săraci. Se aflau printre noi şi copii de bani gata, dar cele două extreme,

care există azi, atunci erau de neînchipuit. Fata era superbă: roşcată cu păr lung, subţirică şi cu nişte ochi verzi umbriţi de gene lungi şi atent rimelate. Avea o droaie de admiratori, cărora le trimitea elegant bezele dintr-o limuzină care începea cu 12 CD. Trăia într-o lume ce părea, văzută de la nivelul nostru, fără griji şi cu obiceiuri străine nouă.

Agatha a pus ochii pe mine de la început, eu fiind un biet student la Petroşani, obişnuit cu fete modeste şi fără pretenţii. M-a chemat în camera ei şi fără nicio introducere mi-a spus că mă place şi că doreşte să mă mut la ea. *Sper să ne petrecem toată vacanţa împreună,* spuse ea graseind uşor. A fost într-adevăr o vară de vis, ea fiind femeia ce m-a învăţat să fac

dragoste folosindu-mă de raţiune. Am alungat din viaţa mea, urmându-i sfaturile, pasiunea şi nebunia.

Agatha a fost un profesor serios, bun şi răbdător. Îmi spunea mereu să mă educ şi să-mi înfrâng pornirea firească de a mă repezi la ea, parcă aş fi un uliu flămând. Nu agrea lucrurile făcute în grabă, dintr-o răsuflare. *Un bărbat şi o femeie sunt făcuţi pentru a se simţi bine împreună,* îmi spunea profesoara mea de amor, *indiferent de sentimentele care îi leagă. Numai proştii îşi pierd capul fără discernământ!* Când a considerat că am învăţat suficient, a chemat-o pe cea mai bună prietenă a ei şi i-a spus: *Liza, este al tău…* Poate dintre toate umilinţele pe care le-am suportat în viaţă, aceasta mi s-a părut cea mai grea. Mi-a

trecut supărarea abia în braţele Lorenei. Dar am păstrat relaţiile prin scrisori. pe care Agatha mi le trimitea din toate colţurile lumii, probabil cu un sadism atent calculat.

În timp, i-am devenit recunoscător că m-a învăţat să-mi zăvorăsc patima şi mi-a dezvăluit arta de a iubi după. manuale. Nu-i purtam pică pentru povestea cu Liza, dimpotrivă, pe măsură ce avansam în cuceririle mele îmi dădeam seama ce bine mi-a prins. Ce comod este să *iubeşti* fără suflet! Recunosc că, părăsind-o pe Saviana, mi-am propus să nu mă mai îndrăgostesc de nimeni. Dar fără şcoala Agathei aş fi şi acum orbit de iubirea aceea *dezgustător* de dulceagă. Am reuşit *uşor* să fac în doi ani suma de una sută de…

În ziua în care tocmai îmi dădeam *statul* şi mă întrebam încotro să mă îndrept, am primit un telefon misterios de la Bucureşti. Era un mesaj de la Agatha, care mă invita la ea acasă. Am plecat fără să ezit. Ajuns în faţa casei vechi, cu o scoică de sticlă ce acoperea intrarea, m-am simţit mic, neînsemnat. Era atât de impunătoare, cu scările şi coloanele ei de marmură, cu un bazin străjuit de amoraşi, din care ţâşneau jeturi de apă proaspătă.

Uşa se deschise brusc şi o mână grăbită mă înşfăcă şi mă târî printr-un hol imens. Zării un pian negru în faţa căruia stătea o doamnă severă, ce netulburată de intrarea noastră îşi continuă exerciţiul. Agatha îmi făcu semnul tăcerii şi mă trase pe scara din marmură care avea o balustradă din lemn

frumos lăcuit. În sfârşit, ajunsesem într-un coridor din care porneau o mulţime de uşi, toate închise. Fata deschise energic una dintre ele şi apoi o trânti. definitiv.

Am mai lăsat să treacă pe lângă mine, asemeni atâtor lucruri aducătoare de bucurii, timpul în care am fi putut avea o discuţie matură, un dialog civilizat între un el şi o ea, fără lucruri acceptate cu jumătăţi de măsură…

*S*ava Sandorian, bărbatul de aproape treizeci de ani, iubitor de femei, ori mai bine spus ucigătorul de femei căci pentru el o muiere posedată echivala cu una ucisă, a murit atunci în camera Agathei. În pielea lui s-a născut un alt Sava. Bărbatul nou fuse

ridicat la rangul de soţ. soţul Agathei Tripa, ce după căsătorie s-a numit Sava Sandorian Tripa. Atunci ea a vorbit o după-amiază întreagă, timp în care el a tăcut şi a ascultat. Femeia gravă din faţa lui nu mai era profesoara de amor ce îl uimise cu indiferenţa ei…

Viitoarea lui soţie şi-a pledat atât de bine cauza, încât el a semnat un contract cu clauze bine stabilite… de ea. Agatha era însărcinată cu un bărbat care a părăsit în mare taină ţara. Pentru că ea nu voia să nască un bastard, ei doi trebuia să se căsătorească. După ce va naşte şi va putea călători împreună cu bebeluşul, ea va pleca în străinătate după tatăl copilului. Acolo va divorţa şi totul va reintra în normal. Drept recompensă, Sava se va alege cu o casă

frumoasă, aflată pe fostele domenii regale. După moartea părinţilor, el va moşteni şi restul.

Totul fuse minuţios pregătit, aşa că într-o lună erau căsătoriţi. Proaspătul soţ a primit actele casei, maşina, plus un post în ministerul minelor. Nu-i venea să creadă că viaţa lui a luat o întorsătură atât de frumoasă. Mai semnase un act, în particular, cu Agatha, că el nu va avea nicio pretenţie fizică asupra ei şi nici ea nu se va amesteca în viaţa lui privată. I se părea ciudat că noua lui soţie, pe care o ştia nesătulă de sex, îi pusese atâtea restricţii. Îi era greu să o vadă prin casă şi să ştie că el nu o va mai putea avea. Atunci a început să le numească, cu atâta resemnare, *târfe* pe toate femeile, în frunte cu ea. În

subconştientul său o catalogase astfel din ziua când la *agăţat* fără *fiţe* muiereşti în acel *Costineşti* al tinereţii lor.

Dar, de data aceasta Sava Sandorian se dezice energic de subconştientul său deloc prietenos cu *muierile ochioase şi afurisite,* acordându-i galant proaspetei sale soţii, Agatha Sandorian Tripa, circumstanţe atenuante. Avea şi ea dreptul la puţină înţelegere, în condiţiile în care i-a răsplătit serviciile cerute, *cu vârf şi îndesat,* făcând dintr-un simplu ingineraş de mine un tip bine situat şi garnisit. un domn ce se scaldă în apele dulci şi prielnice vieţii. de capitală.

Derutat de întorsătura existenţei sale, Sava încearcă să se obişnuiască cu noua sa identitate care, trebuie să recunoască, nu era de aruncat. Părinţii Agathei, Saurotte şi

Armand Tripa, i-au venit de la început în întâmpinare, primindu-l călduros şi făcându-i toate mofturile, la fel ca şi fiicei lor. Îi plăcea la nebunie casa îmbietoare cu aerul ei de bunăstare mic-burgheză, atmosferă pe care el o cunoştea doar din multele cărţi ale Savianei.

Asta este. Nişte neuroni nostalgici trebuia în prostia lor sentimentală să o aducă pe fosta nevastă, nălucă trecătoare, în noua existenţă tihnită a lui Sava… *Afară cu ea din viaţa noastră!* îi şoptiră restul neuronilor mult mai puternici, ce doreau să parvină prin toate sinapsele. Bărbatul satisfăcut de energia pozitivă ce îi bombardează intelectul face o linişte aproape *ecumenică,* el fiind un arbitru intransigent al meciului neuronic din

propria cutie craniană. cu scalpul întreg. Încă.

Silence, please! Locul Savianei este acolo, în satul în care îşi duce existenţa monotonă, care în timp va face din ea o simplă ţărăncuţă cu ştiinţă de carte. Ce să caute femeia aceea, cu plodul ei ce i-a produs atâta disconfort psihic, în viaţa lui, Sava Sandorian, moştenitorul de drept al Tripenilor? Cui să răspundă la întrebarea aceasta idioată şi asincronă cu noua şi imprevizibila sa identitate?

Cu cercelul de pirat într-o ureche, mă ademeneşti cu vorbele mele, poate unele generos reglazurate. Acesta este cuvântul potrivit atitudinii tale, asemănătoare furului ce s-a înecat pe mare, pentru că şi corsarii.

Da, în sfârşit, viaţa lui Sava a intrat pe făgaşul *normal* atunci când insinuant Agatha l-a întrebat: *Vrei să ţi-o chem pe Liza?* Dar el nu o voia numai pe Liza, care devenise în felul ei ironic de a i se adresa un fel de nume comun pentru restul femeilor lui, ci pe Linda, Lola, Leea, apoi pe Aşa îi este lui sortit, când deschide *un drum* să nu mai aibă stăvilar.

S-a obişnuit repede şi din mers cu rolul de soţ al unei femei frumoase, arogante şi dorite. Nu era puţin lucru să fii ginerele unui om important, să porţi numele de Tripa. nume de împrumut pe care. Într-un fel l-a plătit cu onoarea sa. Au fost zile bune, dar şi zile proaste momente ce îl făceau să se simtă asemeni unui gigolo care a ştiut să

se vândă, dar *suprapreţul* obţinut nu-i putea adormi amorul propriu ce încă mai sângera.

Sava, Sava, îmi spun dojenitor, *chiar ţi-ai dorit viaţa aceasta ce seamănă leit cu a unui impostor care a luat locurile… fiinţele şi obiectele ce nu-i aparţineau? E o mulţime străină de tine, pe care o plimbi de colo până colo prin lume, făcând caz de sacrificiul făcut. Trezeşte-te, omule trecător, căci nu eşti pregătit să plăteşti preţul cuvenit, acum când şi* leul *moare* uşor *şi se naşte* greu!

Agatha se împlinea văzând cu ochii, devenind una dintre femeile însărcinate şi atrăgătoare după care bărbaţii întorc capul pe stradă cu regretul că nu sunt ei *vinovaţii.* El primea cu calm felicitările celor din jur pentru postura de viitor tătic. Neaşteptat

pentru un bărbat tip *Sava Sandorian,* el s-a obişnuit cu ideea prezenţei unui copil, în familia sa ciudată, care într-o zi îi va spune *tata,* dacă soţia sa de împrumut va mai rămâne în ţară. Starea de aşteptare, pleacă ori nu Agatha în străinătate, îl agasa dar. era la dispoziţia ei. Nici femeia nu era mai calmă, bărbatul simţea cum aerul vibrează energic în jurul fiinţei sale.

Erau veşnic în mişcare. Într-o zi se aflau la Sinaia, porniţi cu atâtea bagaje, că ar fi putut sta un an întreg. Plictisită, peste o zi. două, Agatha şi capriciile ei doreau să plece la mare. Vrând-nevrând el trebuia să o însoţească, părăsind cu regret casa de vacanţă de aici, aflată într-un peisaj montan mirific, o casă la fel de frumoasă şi veche ca şi cea de la Bucureşti. Îşi promitea

răzbunător să se întoarcă cât mai repede, dar nu singur, ci într-o companie cât mai plăcută, care să-l facă să uite. umilinţele suportate.

Apoi, Agatha, care nu mai avea stare, voia la mare. Era înnebunită după soare, nisip, apă sărată. Degeaba îi spunea Sava că nu are voie în starea ei de graţie să facă baie; nici soarele nu-i va face bine, ba mai mult, el îi vor activa pistruii pe care ea îi ura cu disperare specific feminină. Devenea maliţioasă făcând apropouri la trecutul lor *estival* petrecut împreună în studenţie. Nici el nu putea scăpa de amintirile ce veneau peste el de-a valma, pe care nu le putea cataloga, pentru a le alunga apoi definitiv.

Brusc Agathei i se făcea dor de casă şi se întorceau la Bucureşti, la viaţa lor

cotidiană. Soacra continua să cânte la pian, ca o franţuzoaică frumoasă şi tristă ce era. Socrul său, acum pensionar, era un intelectual fin care iubea pe toată lumea, inclusiv pe el, tatăl viitorului său nepot. Nici ea, nici el nu ştiau adevărul despre copilul Agathei. Fiica lor nu voia să-i întristeze cu planurile ei nebuneşti de plecare în străinătate.

În sfârşit, copilul a venit pe lume, un băieţel pe care Agatha îl adora, spre marea lui mirare. Nu-şi putea închipui că maternitatea poate să schimbe atât de mult o femeie ce. era greu de crezut că va renunţa la plăceri, pentru a se consacra cu pasiune unui ritual opus personalităţii sale.

Ştiu să moară elegant, dacă spiritul

epocii o cere.

Dar tu nu ai vrut să te îneci singur! Înainte de a dispărea în apa limpede ca şi cleştarul, te-ai asigurat că nu va mai exista nimic din… fiinţa mea… răvăşită…

Fără să-l întrebe, Agatha şi-a botezat copilul Sava Armand. De ce tocmai Sava, când ea nu avea nicio obligaţie faţă de el? Ciudate şi de neînţeles sunt *muierile ochioase şi afurisite,* mai ales cele *moţate* din încrengătura *capricioaselor timpurii!* Au obiceiul prost de a te pune în situaţii penibile din care tu, un biet muritor lipsit de alifiile ce ar fi capabile să te protejeze de înţepăturile lor veninoase, chiar nu ştii cum să ieşi cu demnitatea neşifonată.

După naştere, soţia sa vremelnică a

devenit tot mai impacientată. Dorul de cel care devenise tatăl fiului ei o chinuia vizibil, punându-şi amprenta pe chipul şi în atitudinea ei faţă de toţi cei care o înconjurau cu înţelegere. Tânăra mamă respingea categoric nu numai strădania lui Sava, dar şi dragostea firească a părinţilor. jigniţi de atitudinea nepăsătoare a fiicei în faţa unor griji pentru nepotul lor.

Agatha devenise o tigroaică. Îşi apăra puiul şi iubirea, iar bărbatul era consternat. având în faţa ochilor o femeie care să predat cu trup şi suflet şi grav *bolnavă de dragoste* îşi forţează destinul… Unde era *profesoara lui,* cea care îi dădea sfaturi peste sfaturi cum să nu se îndrăgostească de femeile cu care se distrează? Era evident pentru toţi cei apropiaţi că dorea să fie

lăsată singură şi nu voia imixtiuni în viaţa ei. Aştepta cu disperare un semn. de la iubitul său. Iar ei, neputincioşi, nu o puteau ajuta în sensul acesta.

Ceea ce conta în acel moment pentru ea era doar Sava Armand, rodul dragostei sale necunoscute. Străinul, ce făcuse din *profesoara de amor* o femeie vulnerabilă, dispăruse în neantul altor ţări şi întârzia nepermis de mult în tăcerea sa misterioasă. De câte ori suna telefonul în casa aceea mare, Agatha sărea ca turbată asupra bietului aparat ce, nepăsător la neliniştile tinerei femei îndrăgostite, dorea sadic pe altcineva…

Băieţelul era sănătos şi voinic şi trezea toată casa cu ţipetele lui ascuţite. Aveai impresia că l-a muşcat cineva sau i-a făcut

un lucru groaznic. Speriaţi, săream ca arşi şi alergam la pătuţul lui să vedem ce a păţit. Nu ştiu dacă bebeluşii pot gândi, dar îl bănuiam pe copilaşul poznaş că se distrează pe seama noastră. Mă bucuram chiar şi eu de apariţia lui, o jucărie zgomotoasă care spărgea liniştea atât de obositoare… Casa devenise un teatru cald.

A urmat o vară caniculară şi cu toţii am plecat la mare. Chiar şi soacra ni s-a alăturat, încântată de noul său rol de bunică. Plină de elan a renunţat la pian, dar nu şi la geamantanul cu cărţi. Sava Armand avea deja şapte luni şi ţipa de bucurie când îl stropeam cu apa adusă cu găletuţa în mica sa barcă, *pentru ca să aibă puiul cu ce să se joace.* Devenise d-l Goe al plajei şi ar fi ajuns *un rău* şi un alintat… dacă…

Brusc atitudinea Agathei s-a schimbat în urma telefonului primit, în sfârşit. Ne-am făcut în mare grabă bagajele şi am pornit spre Bucureşti. Pe drum, Agatha mi-a spus radioasă că s-a înscris într-o excursie, adică ne-a înscris pe toţi trei. Dar până atunci ar dori să mergem în vizită la părinţii mei şi i-ar fi plăcut să ne oprim câteva zile în Băile Herculane. Mi se părea ciudat că ei, celei ce dorea să plece pentru totdeauna din viaţa mea pe care voit mi-a bulversat-o, i s-a năzărit să-mi cunoască părinţii şi locurile natale.

Ce-ar putea să vadă Agatha într-un sat de munte, având casele legate una de alta, vara cu mult praf şi arşiţă, iarna cu zăpadă şi ger? Erau frumoase locurile unde m-am născut, iar Herculanele erau un vis, cu aerul

cel mai curat din ţară, aducând leit cu alte staţiuni din Europa. Oraşul mai păstra măreţia pe care i-o dădeau clădirile construite în timpul fostului imperiu. Dorinţa ei neaşteptată mi-a trezit un dor sfâşietor de ai mei, de Saviana şi de.

Nu rămâne decât sufletul meu, cel al unei femei ucise într-o joi, asemenea subretelor strânse prea tare în braţe în singura zi liberă… dintr-o săptămână care li se pare atât de lungă şi umilitoare. De ce tocmai el?

Noaptea monicelor nu s-a încheiat şi Lola dornică să se facă plăcută mie, încă *Sava Sandorian Cel Rău,* profită de clarobscurul camerei şi de apropierea de

mine. O las să facă ce vrea ea, dar ca orice *voluntară* care se respectă... Luiza... Cui îi place să fie manevrat asemeni unei simple marionete?

Mă uit la ghearele roşii şi pătrăţoase ale Laurei, ce îi dau un aer de vampir, iar mie îmi dau coşmaruri şi, făcându-mi cruce spre ea, îmi aduc aminte că acest nume feminin era preferatul meu în copilărie. Mi-l închipuiam că este numele unei zâne bune. Dar toate aceste gânduri au murit odată cu băieţelul ce a crescut avid să cunoască lumea, lăsându-mi cu nonşalanţă în cârcă toate relele.

Larisa se îndură să facă un discount şi să-şi provoace silueta, care respectă standardele internaţionale cerute, cu un pişcot minuscul. Ce s-ar face Leonora fără

acordul celor trei dimensiuni pe care se sprijină în planurile ei măreţe de viitor? Recunosc smerit că pentru perfecţiunea momentului de amor pe care îl petrec cu Liana avem amândoi nevoie stringentă de prezenţa celor trei R.

Celebri şi nelipsiţi în epoca de tristă amintire, ei sunt: Recuperare, Recondiţionare, Refolosire. Li se potrivesc teribil de bine şi *monicelor* ce trec clipă de clipă prin viaţa mea, pe care consider că o *merit.* Lisa, arogantă, se cambrează, aşa ca să-mi dau seama ce bine se înscrie şi ea în partidul celor trei R. Afiliat deja la organismele internaţionale, membrele lui de marcă circulă în voie pe mapamond.

Evit femeile cu numele Maria, dintr-o teamă biblică. Deşi *monicele* ce poartă

acest nume ar trebui să spargă tiparele *muierilor ochioase*, eu nu sunt convins de acest lucru... *Dar vai, Sava,* îmi spun pocnind umil din biciul căinţei, *sper că nu ţi-ai propus să-ţi pui cenuşă în cap, nici ţie şi nici. altora!*

Privindu-mă în grupul *billclintonienilor,* dintr-o poziţie din care eu mă *văd* foarte bine, domniile voastre mai puţin, mi se pare că nu sunt totuşi un *billclintonian* get-beget. Definesc categoria respectivă ca fiind a bărbaţilor care nu au curajul faptelor... În acest caz eu mă zbat din răsputeri să dezertez din rândurile în care nu mă regăsesc la niciun nivel. Mă bucur pentru mine.

Ei bine, păstrez în minte numele tuturor relelor pe care le-am făcut, chiar

acum comit greşeala. cu numele Magdallene. Să nu credeţi că păcătoşii au început cu *billclintonienii.* Fiecare secol a avut mai mulţi *tartori* celebri şi, dacă îi dăm păcatului amploarea unui fenomen, atunci. fără îndoială el există de la Adam încoace…

Dacă îi numim pe cei ce îşi asumă faptele bune sau rele *donjuani,* atunci e limpede ca o zi bună de ce restul muritorilor eşuează lamentabil în categoria antipatică a *billclintonienilor.* Voi striga de trei ori *Huo! Huo! Ura!* pentru *billclintonienii* tuturor timpurilor şi de trei ori *Hip! Hip! Ura!* pentru *donjuanii* acestui secol bezmetic.

Vă veţi întreba care sunt jumătăţile celor două categorii. Răspunsul este: *magdalenele* şi *monicele.* Democrat fiind, voi striga de trei ori *Hip! Hip! Ura!* pentru

magdalene, fiindcă nu se dau ceea ce nu sunt. Răcorit, ţip de trei ori *Huo! Huo! Ura!* pentru *monice,* curtezanele veacului trecut şi prezent, nu pentru că ar fi mai păcătoase decât păcatul, ci pentru că vor să destabilizeze cancelariile lumii cu zâmbetul lor perfid.

Nu voi rosti cuvântul pe care îl aşteptaţi, înfometaţi şi sufocaţi de atâtea informaţii. Nu pentru că am poftă să fiu răutăcios şi vă nesocotesc voinţa, ci pentru simplul fapt că nu mi-am propus, de pe poziţia mea de *donjuan,* să vă strig cu neruşinare: *păcătoşilor!* şi nici măcar *billclintonienilor,* încrezuţi ce sunteţi!!!

Văzută ca o femeie... cu sufletul ucis într-o joi şi scoasă din acest context, par

uşor neconcludentă, neverosimilă, neîndemânatică. Cu ajutorul tău, o undă de simpatie îmi face cu ochiul… dinspre loja celor care…

Mariana, *o mică dulce Mariana,* care este o altfel de Anmarie, se susţine *material* cu ajutorul celor trei R. Ei sunt ilustraţi în cartea sa de vizită albă cu litere mari aurii, într-un fel sec ce îţi taie calea de comunicare sau apropiere, dacă vizezi atât de sus prin trei cuvinte lungi şi imposibile, ce desigur îţi fac poftă de mâncare:

90Recuperare-60Recondiţionare-90Refolosire

Privită prin prisma acestor bareme minunate, îi dau Minei note excelentisime şi o trec urgent în cartea de onoare a piscinei

lui Procust. Dacă, schimbător cum sunt, îmi vine greu să fac faţă acestor muieri cu taliile lor perfecte, scap şi apoi mă pierd bezmetic între alte coordonate. punct final Marta.

Din când în când îmi spăl ochii şi într-o dimensiune *rubensiană,* ca de exemplu Maud, ca să nu-mi reproşeze cineva de sus că pot să fiu atât de pueril şi superficial. căutând doar forma şi formele în detrimentul unui conţinut ce te îndeamnă la o meditaţie binevenită păcătosului, cu profunzimea sa marcantă!

Cu toţii am învăţat la *ora sfântă* că sufletul contează şi pe acest concept se bazează şi Mona, când mă ispiteşte să mă înec în cleştarul profunzimii sale. Suprafaţa rubensiană, pe numele de alint Mălina, este

foarte dezinvoltă şi îşi repartizează *surplusul* pe mine, într-o încercare creştinească de a mă scoate din carnalul meu existenţial.

Se ştie că *rubensienele* îşi completează *plusul* fizic prin multă, multă tandreţe. S-ar zice că Marina vrea să-şi strecoare carnaţiile dincolo de trupul meu banal şi trecător, spre suflet, căruia îi propune în versiunea ei... nemurirea. Scap cu greu din lupta Matildei cu mine, dar şi mai greu din cea cu mine însumi. Această încercare mă seacă la inimă, asemeni luării de cuvânt în faţă. microfonului parlamentar căruia i s-a *furat* tonul, pentru a fi *redistribuit* elegant opoziţiei. Pot să spun că...

Mihaela, demoazela aici de faţă, poate să confirme că sunt un orator perfect... în

pat... şi bun... în Parlament. Ce mai? Sunt *tare!* Doar că nu ştiu să-mi aleg momentul şi locul potrivit. ori pur şi simplu amestec derutat *informaţiile* ce vin avalanşă peste mine. Neputincios, nu pot separa lumile în care lucid trăiesc!!!

Formula *rubensienelor,* că ar fi nedrept ca atâtea dulceaţă să nu fie pusă într-o formulă, este:

(90R + n) – (60R + n) – (90R + n)

Faţă de formula simplă a *monicelor,* ce se ţin cu nasul pe sus şi care este 90R-60R-90R, cea a *rubensienelor* este mult mai complicată şi necunoscuta *n* îmi dă bătaie de cap. De aceea eu prefer femeile ce se verifică printr-o formulă uşoară.

Când apar complicaţiile cu *n,* număr natural, care poate avea valori pozitive în

cazuri fericite, valoarea zero şi valori negative, te apucă durerea de cap. Eu... Sava Sandorian Tripa, senator în parlamentul lumii, nu sunt în stare să intru într-o formulă cu radicali, paranteze mari şi paranteze mici.

La mine, unul cu una fac doi. Adică eu şi Mara avem o relaţie simplă. Formulele matematice savante sunt pentru alegerile parlamentare. pentru redistribuirea voturilor. atunci când bieţii alegători ştampilează un candidat şi se trezesc cu câte un ales din altă zonă *folclorică.* Cuvântul *vot* îmi aduce aminte unde sunt şi că trebuie să-mi fac datoria faţă de *monicele* care m-au ales.

Pleacă Meda, vine Melinda, o bucăţică specială ce sigur mă va scoate din impasul

existenţial. Dar Miriam se sperie de starea jalnică în care mă aflu şi-mi propune să ieşim din piscina *procustiană* şi să ne mutăm în pat. Nu am pronunţat în care pat, ca să nu fiu bănuit nici eu şi nici Miranda de lipsă de imaginaţie. Nu vreau să mi se spună că au fost alţii mai buni în locul respectiv!

Unde vrei să ajungi tu, vechi luptător lăsat la vatră? Poate plecat în căutarea mea te-am rătăcit chiar eu, cea care mai plâng, deşi plânsul face riduri şi cearcăne, iar rezultatul ar fi o mască de femeie fatală.

Extras cu forţa de Marinela din piscina unde m-am simţit în elementul meu, plonjez în necunoscut alături de Manuela, ce-mi

arată drumul spre pierzanie. Mă ridic şi mă rătăcesc şi în braţele Marilenei, dar pornit să-mi fac ordine în viaţă. Mă hotărăsc definitiv să rămân în braţele Malenei. Făcut *mat,* nu rezist farmecului Mentirosei şi mai *comit* o ultimă concesie Nataliei, care îmi făcea cu ochiul de la începutul secolului.

Mă aşez în genunchi în faţa Ninei, nefiind sigur ce vreau să fac. Să mă întorc în piscină unde mă aşteaptă Nona, dulce ca o negaţie ori să trec peste toate principiile ce nu-mi dau pace şi să ajung în patul în care mă aşteaptă cuminte, mulţumită că a avut timp să-şi facă temele pe un an întreg, Naranda.

Lipsit de sprijinul celorlalţi parlamentari îmi este greu să iau hotărâri de unul singur. Îmi este dor de o dezbatere

cu declaraţii fulminante spuse cu patos de colegii mei, poeţii, străluciţi oratori. Îmi voi lua o binemeritată vacanţă *donjuanică*. Şi o să-mi pun orologiul să sune doar o singură dată, la oră. Naiandina.

Îl strig pe Chiţi, ca să-mi *consfinţească* pariul cu mine, dar el se miră că am obosit atât de repede, eu. *neobositul.* Văzându-mă pe punctul de a falimenta sentimental, se grăbeşte să-mi ceară mărirea salariului cu cincizeci la sută. Un măgar! Consideră că un picior face bine unui om căzut. Îl iert pe singurul prieten ce catadicseşte să mă lovească atunci când sunt la pământ!

Mă ridic şi constat că lotul de *muieri ochioase,* a căror nume pretenţioase încep cu litera N, mă aşteaptă nerăbdătoare şi bine mascate cu straturi succesive de

farduri. Le urăsc. În mod egal atât pe ele cât şi măştile de pe feţele lor întunecate, dar nu-mi propun să fac nimic împotriva lor şi nici a mea, deşi o pedeapsă le-ar prinde bine şi m-ar scoate din somnul meu letargic cu muieri ce mă adorm cu basme penibile şi muritoare.

Bucuros că pot să mă port ca o moluscă, mă grăbesc să schimb apa din piscină. Îmi spun: *Domnule, Sava Sandorian Tripa, vezi că poţi să faci schimbări esenţiale în viaţa ta, fără să-ţi propui acest lucru cumplit, cu surle şi trâmbiţe!* Simt dureros scurgerea apei, ca şi cum ea s-ar prelinge din venele mele lăsându-mă fără lichidul existenţial.

Urmăresc atent prelingerea monotonă a şuvoiului. Îmi este teamă ca ascunsă în

spumă şi deranjată din somn Nadina să nu-mi scape în canal, alunecoasă cum e. Apa s-a scurs şi eu rămân singur şi golaş, cum m-a condamnat Nicoleta, ce dă uşor din aripioare, dornică să-şi ia zborul şi indignată că sunt un homo sapiens şi nu un macho, aşa cum credea Nadia în timpul interviului.

Da, sunt un macho, puneţi-mă la încercare, monicelor, care nu-mi daţi pace cu semnalele voastre atât de evident erotice! Sexistelor!!! Vă urăsc atât cât pot să vă iubesc!!! Sunt bine dacă pot să vă urăsc, deşi *târfe* cum sunteţi aveţi nevoie de sufletul meu răstignit pe un catafalc roşu şi plin cu valută.

Haide, Sava, că o iei razna de tot! Mă admonestez urgent, înainte de a o face alţii,

mult mai *bine* ca mine. *De ce altceva ar avea nevoie monicele independente şi democrate ale acestui secol turbulent? De Mercedesul tău, de banii tăi, de casa ta, de mobilul tău, de sprijinul tău parlamentar, de opoziţia ta care le surescită, de ochii tăi în care să citească dorinţe abia reţinute. Nu eşti decât o jucărie, un hopa-mitică, un biet obiect sexual plătitor de TVA!*

Mai ţii minte când ai rezolvat exerciţiile la matematică în clasa întâi colegei tale de bancă, Nora, iar drept răsplată ea ţi-a făcut favoarea să-ţi accepte mărţişorul de douăzeci şi cinci de bani, în schimbul căruia tu i-ai dat trei ouă vânzătoarei de la magazinul sătesc, ouă pe care le furaseşi?

Unde vrei să ajungi, femeie? Dacă îmi

puneţi această întrebare, aşa simplu, fără nicio introducere, mă veţi arunca nepedepsiţi la colţul. măgarului. Adică în colţul lui nu ştiu, acesta fiind şi răspunsul inocentelor.

Toate ţi se trag din copilăria în care făceai sluj, asemeni lui Azorel, pentru o bomboană primită de la stăpână. De atunci, din clasa întâi, când Narcisa ţi-a făcut favoarea să accepte zâmbind înţelegătoare exerciţiile din tabla înmulţirii cu şapte, rezolvate pe nerăsuflate doar pentru ea şi potcoava de şaptezeci şi cinci de bani a mărţişorului, tragi cu sârg la jug.

Aşa ai început să faci mătănii în faţa celor pe care atât de simplu le vei numi *monice.* Cine ar fi crezut că fetiţele

drăgălaşe de atunci se vor transforma în *scorpionide* gata să mănânce sufletul oricărui muritor ce, la fel ca tine, nu dorea decât să le înveselească. fiindcă, pentru numele Domnului, erai la vârstă aceea deasupra oricăror bănuieli lumeşti!

Haide, Sava, nu-ţi plânge de milă! Şi mărţişorul sub formă de inimă poţi să ţi-l treci la păcate. L-ai luat în schimbul cărţii de rugăciuni a bunicii, foarte supărată pentru pierderea ei. Este adevărat că ai primit în schimb un pupic dulce, generos şi permisiunea de a-i căra Norinei ghiozdanul, greu ca o piatră de moară, Norina fiind fosta ta colegă din clasa a cincea.

Ţi-ai răscumpărat şi păcatul greu făcut bunicii, cumpărându-i o carte nouă de rugăciuni, de la călugării care trăiesc la

Mănăstirea Piatra Scrisă. Pe Naraiana ai ajutat-o un an întreg să-şi corecteze notele proaste la algebră şi drept mulţumire ţi-a dat voie să-i duci flori de sezon şi fructe pe toată perioada verii şi a toamnei, furate, bineînţeles, din grădinile încărcate de rod ale vecinilor.

Dar asta nu înseamnă să devii un moş înăcrit! Ţi-ai luat revanşa şi ai recuperat creanţele şi în numele altor bărbaţi mai puţin norocoşi ca tine. Acum poţi avea orice *monică* doreşti: pe gratis, pe bani, pe împrumut, ori ca dobândă… Când eşti o *fiinţă A* cu toane, poţi să dispui de ele chiar şi în rate, aşa cum Nanarita, o simplă *fiinţă E,* în premieră te-a silit să o faci…

Despre Noemi, nemţoaica generoasă

care te-a purtat ca pe un câine în călduri prin toată Europa, ce ai putea să spui? Decât că a picat la ţanc, exact când, dezechilibrat de plecarea Agathei şi a copilului în Franţa, alergai de colo până colo ca un bezmetic în căutarea luminii. Prostul de tine, îndurerat poate cu adevărat pentru prima dată, plăteai pentru toate păcatele. ori doar pentru păcatul. paternal!

Pierderea lor, a Agathei şi a lui Sava Armand, te-a luat pe nepregătite, deşi ea te-a prevenit, de la începutul căsniciei voastre aranjate, că va pleca după bărbatul iubit. Neconsolat, ţi-ai rezolvat cu greu şi cu ajutorul socrului tău, înmărmurit şi el de mirare şi durere, un post la Centrul Cultural Român, ca să le fii aproape, să-i vezi uneori şi apoi resemnat să-i uiţi.

Te-ai îndrăgostit de-a binelea de Paris şi de Otilia, bibliotecara centrului. Apoi ai cunoscut Champs Ellysée prin Ofelia, Mont Parnasse cu Orestia, frumuseţile Louvrului ţi le-a arătat Odettte, Turnul Eiffel l-ai urcat şi coborât de nenumărate ori împreună cu Ornela. Cimitirul Père Lachaise l-ai străbătut cu Olivia.

Printre atâtea femei ai cunoscut şi un domn romantic şi spumos ca o şampanie franţuzească, pe regretatul critic de artă Lyonel Scânteye. L-ai cunoscut prin intermediul prietenei tale, pictoriţa Maria Mariş, pe care domnia sa a iubit-o… *Monicele* grăbite ţi-au făcut totuşi din Paris o amintire de neuitat.

Ortansa, o româncă cunoscută întâmplător într-un bistro, te-a agăţat

spunându-ţi franc pe româneşte: *Aşa-i că eşti român? Mi-e dor să fac amor cu un român!* Era pictoriţă măritată cu un doctor francez şi făcea parte din categoria nefericitelor pe care nu ştiu de ce ai părăsit-o când te-ai întors acasă. Măcar ei, ca răspuns la sinceritatea afişată, i-ai spus să nu-şi facă iluzii. Şi totuşi, plecarea ta a aruncat-o definitiv în braţele spleen-ului.

Poate ajung... la cel de la care am plecat. Deşi la drept vorbind, dusul a fost el şi nu aş fi în ton cu siropoşii lumii dacă nu l-aş numi. plecatul meu drag. Profit de cuvintele grele, câtă vreme nu se impozitează.

Ortansa a reuşit să străpungă platoşa

în care Sava s-a închis, deşi el a făcut tot ceea ce i-a stat în putinţă să o îndepărteze. Femeia era atât de neajutorată, captivă în colivia ei de aur! Doctorul Marcel Zeraş, soţul ei, o păstra ca pe un trofeu meritat după o viaţă în care a muncit ca un câine pentru fiecare bănuţ. Şi el era român stabilit în Franţa imediat după al doilea război mondial, ţară unde cu greu şi-a găsit rostul.

Ea s-a măritat pentru cetăţenie franceză, dar asta nu însemna că nu ţineau unul la altul ca doi amici buni. E drept că Marcel a scutit-o de corvoada unei căsnicii de ochii lumii, amenajându-i un atelier într-una din suburbiile Parisului. El mergea din când în când să-i ducă cele necesare vieţii cotidiene. Se aşeza într-un fotoliu, ca un

şcolar cuminte, şi fără să scoată o vorbă o privea ore întregi cum pictează. O iubea fără să-i ceară nimic!

Sava a reîntâlnit-o la Centrul Cultural Român, după ce aproape uitase de ea şi de mica lor escapadă. El se ocupase de organizarea unei expoziţii pentru un grup de elevi sosiţi tocmai din Baia Mare, grup condus de pictorul Makara. Copiii, aparţinând unui club de desen, aveau nişte lucrări ieşite din tiparele obişnuite. În cinstea lor au fost invitaţi toţi românii şi francezii iubitori de cultură, respectiv cei care frecventau centrul în mod curent.

A fost un vernisaj spectaculos, cu o prezenţă de cea mai bună calitate. La cocteilul oferit de directorul centrului a reîntâlnit şi a cunoscut personalităţi

marcante. I-a onorat cu prezenţa sa şi criticul de artă Lyonel S., care a fost încântat de desenele copiilor. Atunci Sava a acceptat, din politeţe, invitaţia Ortansei de a-i vedea atelierul şi lucrările ei. Insistenţele tinerei femei îl deranjau, dar nu era momentul potrivit să se poarte nepoliticos cu ea. Nu dorea în niciun fel să strice seara perfectă, pentru o aiurită ce-şi căuta echilibrul cu disperare.

În cele din urmă, Sava a cedat numeroaselor telefoane primite de la Ortansa şi, într-o duminică frumoasă, a plecat să-i facă o vizită. Aşezat confortabil, de la geamul metroului admira fetele frumoase, ce urcau şi coborau, privindu-l *pline de promisiuni dulci*. iar el pierdea minute preţioase, ce îl îndepărtau de ele,

făcând concesii unei doamne insistente şi plicticoase, respectiv pictoriţei de mult trecută în palmaresul său de cuceritor.

O avusese şi gata. Era comme ci, comme ça. Nu-l atrăgeau *dulcicile,* pisicile lipicioase din ghearele cărora nu mai scapi. Drumul lui a fost trasat de *monicele* fără multe fiţe, cum ar spune aceiaşi *ucigaşi în serie* ai limbii române. De altfel, nu-i plăcea să fie agăţat, era un bărbat ce-şi alegea singur *muierea.*

A ajuns la ea fără să-i ducă nicio floare. Dorea să tempereze pornirea firească a fetei *gen gâscă* de a ţese o poveste de dragoste în jurul unui rit animalic. Luată în ansamblul casei, Ortansa era destul de interesantă, dar răceala lui voită o cam încurca. După ce băură cafeaua, pretextul

întâlnirii lor şi, după ce schimbară impresiile despre vreme şi despre întâlnirea de la Centrul Cultural, se aşează între ei o tăcere lungă şi stânjenitoare.

Apoi brusc femeia i se aşează în braţe, surprinzându-l. Uimit de gestul ei, Sava s-a blocat, neştiind cum să reacţioneze. Nu s-a mai întâlnit cu o situaţie identică. În mod normal, urmându-şi instinctul, bărbatul s-ar fi ridicat în picioare şi ar fi plecat fără nicio vorbă. Dar ochii ei calzi şi rugători, ce-i aduceau aminte de ai Savianei, îl opriră să o bruscheze. Arăta ca un căţel ciufulit care cerea milă de la un stăpân mai sărac ca şi el. Prezenţa fetei nepoftită în braţele sale îl incomoda: buclele îl gâdilau neplăcut, căldura trupului străin îl irita. Soneria îl salvă exact când era pe punctul să

explodeze. Simţea în aer capcana sentimentală ce i se pregătea.

Foste cuvinte mari, căzute în dizgraţie şi trimise în lada cu amintiri. De ce să le plâng de milă, când cea ucisă a fost... o părticică din mine? Iar eu încă nu mi-am câştigat colţişorul din pod, unde să mă autodepun.

Era soţul Ortansei ce venise să-i facă aprovizionarea.

Sava se simţi pe moment ca un prost, la vederea feţei prietenoase a doctorului. Cu mâna pe inimă îşi promisese atunci să nu mai calce niciodată în casa ei. Marcel era grăbit să se întoarcă la Paris, aşa că îl rugă pe Sava să rămână, să ia masa cu soţia sa.

Situaţia i se păru grotescă bărbatului dintr-o bucată, dar la insistenţele celor doi soţi se hotărî să rămână.

Mâncară în tăcere ca doi străini şi în sufrageria imensă păreau personajele unui film ce urmează un scenariu ieftin. Eroul principal era un *El* tânăr, în floarea vârstei, sobru, rigid, fără a prezenta urme de umor, sec, asemeni unui vin alb la care trebuie să adaugi apă multă ca să-l poţi bea. Eroina era o *Ea,* tânără, fragilă, uşor intimidată de privirea lui ce o înfiora.

Aşteptam să apară un temnicer care la un semn al *stăpânului* să o ducă în lanţuri într-o catacombă întunecoasă, pe sub care curge o apă colcăind de şobolani. Dacă *stăpânul* cel nemilos se va declara mulţumit de meniu, de vin şi atunci poate ar avea

milă de ea şi ar cruţa-o de la moarte.

Când terminară de mâncat, Sava şi Ortansa păreau doi sinucigaşi cu motive diferite de a muri. Orice punte între ei era imposibilă. Nu simţea faţă de ea nici minimul de atracţie pe care o exercita orice femeie asupra sa şi nici ura aceea acerbă ce îl îndemna la răzbunarea lui atât de obişnuită împotriva celor pe care le numea *muieri ochioase şi afurisite.* Bărbatul simţea doar o sfântă. indiferenţă.

Sava a plecat iritat că şi-a pierdut o zi. A salutat-o, mormăind grăbit un *Sărut mâna,* convins că a venit în casa ei pentru ultima oară. S-a ferit s-o privească în ochii săi căprui. Îi era frică de privirea tristă, semănând cu a unui viţeluş. Nu voia o nouă Saviana care să-i trezească sentimentul

acela ciudat de milă pe care, cu ani în urmă, l-a confundat cu dragostea.

Nu s-au mai văzut o vreme şi lucrurile au intrat pe făgaşul normal. Sava, *monicele* şi restul lumii s-au ocupat de problemele lor curente. Au sosit din ţară cu forţe proaspete Olivia şi Oana, două prietene frumuşele foc. Bărbatul nu ştia pe care să o aibă prima, căci conform *legii a şaisprezecea a nefericirii* îi plăceau la fel de mult amândouă, una şatenă şi cealaltă brunetă, cam indecise şi cochete!

Până să se hotărască, a cunoscut-o la Ambasada Rusiei pe Olga, care l-a făcut să uite de cele două fete… A trecut şi Olga ca o ploaie de vară, niciunul, nici altul nu au vrut dureri. de cap. De Paşti l-a apucat un dor de

casă încât, gândindu-se cu cine să-l petreacă, îi veni în minte Ortansa. De unde până unde i-a venit *gândul cu ea?* Poate fiindcă bucătăria ei era aranjată în stil românesc, poate pentru sărmăluţele gustoase pe care le-a mâncat în ziua aceea grotescă.

Fără să se anunţe, dar cumpărând de data aceasta mici cadouri şi vin, plecă în grabă spre ea. Era o zi la fel de frumoasă ca şi data trecută. Îl nelinişti gândul că Ortansa nu ar putea fi acasă, că poate avea mulţi musafiri ori, pur şi simplu, este supărată pe el. Atâtea gânduri nu-şi făcuse niciodată, legat de o femeie. Până la urmă ajunse şi o găsi pe Ortansa singură pe terasă, în faţa unei mese pline cu bunătăţi. Şi stupoare! Ortansa era îmbrăcată într-un

costum popular maramureşean ce o prindea foarte bine, împlinind-o puţin.

Petrecură o zi de-a dreptul idilică. fiecare gândindu-se la altceva. Reprezentau unul pentru altul *casa* dragă de care în momentul acela de sărbătoare aveau amândoi nevoie. Poate a avut un aport şi vinul bun de Murfatlar care, conform cu *legea a şaptesprezecea a nefericirii* la români, era mai bine făcut pentru străini, poate dorul de ai săi şi de Saviana îl făcură să o ia în braţe pe Ortansa, spre propria-i mirare.

Bărbatul care mi-a ucis sufletul s-a întors tot în ziua cu... subrete libere. De parcă nu ar fi o zi obişnuită, după una. de miercuri, în care nu s-a întâmplat nimic...

Puiul a plecat şi a venit la fel de atent... cu el...

Ortansa nu înţelegea că este spre binele ei ca el să o ţină la distanţă. Sincer, chiar nu dorea să o supere. Din greşeală a dat peste un exemplar feminin ce părea, la prima vedere, altfel ca restul populaţiei, dar *sory,* Sava nu era genul de bărbat care să le schimbe plângăcioaselor batistele. *Muierile afurisite şi ochioase* ar trebui să respecte libertatea bărbaţilor care nu vor să se înhame la jugul iubirii! Nici nu se pune pe tapet *jugul cel cumplit* al căsniciei!!!

După ce Sava a luat-o în braţe de Paşti, Ortansa părea că umblă prin nori, crezând că l-a prins pe Cel De Sus de un picior. Era plăcut ca pieptul său împietrit să simtă

acum căldura unei mari fericiri, licoare ce curgea dinspre ea spre cei din jur, gata-gata să-i înece, dar pe el îl făcea să se simtă bătrân şi caraghios. Nu era timpul şi nici el nu era făcut pentru o asemenea melodramă!

Un întreg alfabet de *monice* neterminat îl aştepta dornic să-i demonstreze că viaţa nu are niciun rost şi, dacă zilnic putem să murim, atunci să ne alegem o moarte cât mai plăcută. Sava şi Ortansa se vedeau tot mai rar, el se eschiva având grijă să amâne aceste întâlniri, care îl făceau să se simtă. ridicol. O, la, la, vorba unora, Sava e prins într-o idilă romantică la Paris? Mai degrabă fata îi trezea sentimente paterne decât senzualitate, ceea ce ea cu multă ardoare se străduia să trezească în el. Se simţea incestuos.

Pentru a doua oară în viaţă a primit vestea, pe care el spera să nu o audă niciodată: *aştept un copil, sunt* grea... Detesta din tot sufletul genul acesta de anunţuri ce schimbă lumea, destine, relaţii, vieţi, hotărâri. Devenise brusc destinatarul *legii a optsprezecea a nefericirii* şi a micii bombe la purtător. Era eroul de la care, asemeni unuia dintr-un romanţ siropos, se aştepta o replică pe măsura situaţiei create. *Eşti un bou, Sava* Sandorian, îmi spun fără voie, *renunţând la numele Tripa, căci Agatha nu are nicio vină!* Sava o privi oripilat pe Ortansa, suspectând-o de o farsă de început de aprilie. Era chiar întâi aprilie! Se relaxă, dar femeia nu vru să se desprindă de realitate şi îi arătă buletinul de analiză, semnat chiar de Marcel, soţul ei. Dacă nu

era o conspiraţie familială, atunci el devenise unul din *boii* pe care cu atâta haz îi arăta cu degetul. Nu ştia ce trebuie să spună în acest caz, dar era conştient că nu mai are dreptul să fugă de ea ca şi de Saviana, atunci când a lăsat-o să ia decizia *proastă* ce îi afectase pe amândoi.

Ortansa nu va avea copilul lui, dacă ceea ce afirma era adevărat, mai ales că el a clarificat lucrurile de la început. Şi dintr-un *donjuan* cinstit, ce îşi ducea viaţa fără ascunzişuri, peste noapte Sava a trebuit să joace un rol odios lui, de bărbat îngrijorat de soarta femeii ce îi purta copilul. În seara aceea a rămas la ea, dorind să găsească o soluţie fericită care să-l salveze din situaţia critică. Femeia va dori să renunţe la copil numai dacă el va veni cu un argument

irefutabil. În orice caz nu ceva de genul: *sunt prea bătrân să fiu tată, nu iubesc copiii, este păcat să-ţi ratezi vocaţia de pictoriţă pentru un plod, nu vreau să te leg de mine… Sau* mai grav, adevărul: *Nu te iubesc suficient ca să am un bebe cu tine!*

Nu voia să facă din ea o victimă, o a doua Saviana, încăpăţânată şi dornică să aibă copilul de la el. Toată noaptea s-a chinuit să găsească o soluţie onorabilă pentru el şi bine argumentată pentru ea, dar nu-i veneau decât idei de doi bani. Să-i spună că are SIDA ar fi însemnat o contaminare voită şi era pasibil de închisoare, dacă ea l-ar fi denunţat. Furios fiind nu îi venea, pentru moment, niciun diagnostic ori sindrom care să-l scape de o paternitate atât de odioasă lui.

Lipsit de imaginaţie... s-a strecurat tiptil, ca o adiere de vânt, la fiesta organizată în cinstea uitării mult aşteptate. Au sosit în acelaşi timp şi el, şi ea, uitarea punându-mi bucuria la grea încercare.

A doua zi, nedormit, dar fericit că totuşi va face ceva, Sava Sandorian Tripa avea două probleme vitale de rezolvat; să consulte doi medici, unul să-i facă vasectomie şi al doilea să-i dea un certificat de purtător al unei boli severe care excludea posibilitatea de a fi părinte. A rezolvat definitiv prima problemă ce îl sâcâise toată viaţa de adult indolent şi răsfăţat. Se simţea în sfârşit liber şi stăpân pe corpul său. *Muierile ochioase şi afurisite*

îşi vor căuta zilnic alt *refugiu* care, indubitabil, nu va fi el acela.

A doua grijă şi cea mai mare avea şi ea rezolvare, adevărat că în timp şi cu delicateţe. Sava se întoarse la Ortansa jucând rolul de bărbat grijuliu faţă de soarta mamei şi a viitorului copil. Încerca să fie cât mai fals, deşi ideea îi repugna. Trecea prin aceleaşi chinuri prin care a trecut alături de Saviana şi îi era teamă ca *nebunia* să nu se repete. *Haide, Sava,* îşi punea cu îmbărbătare, *poartă-te ca un man adevărat!*

Într-o zi şi-a făcut curaj şi i-a arătat femeii certificatul ce-l incrimina ca potenţial transmiţător de boli genetice. Simulând îngrijorarea faţă de reacţia Ortansei, el încerca să o determine să se programeze la medicul său, care o va face să înţeleagă ce

înseamnă un copil născut cu o asemenea tară. Femeia îl privea îngrozită de neşansa ei şi îl copleşea cu o mulţime de întrebări puse de-a valma, la care voia imediat răspunsuri de la el şi nu de la un medic care să-i dea explicaţii savante şi reci…

Ortansa l-a sunat şi pe Marcel ca să-i ceară părerea, dar şi el a sfătuit-o cu blândeţe să renunţe la copil. Simţind că are în soţul Ortansei un aliat, indiferent de motivul pentru care nici el nu voia copilul, Sava l-a provocat la o discuţie ca între bărbaţi. Bănuia că Marcel nu este încântat ca soţia sa să aibă un copil… din flori. O hotărâre rapidă i-ar uşura pe cei doi, victimă şi călău, în contextul dat. femeia conta cel mai puţin.

Sava a răsuflat uşurat când totul s-a

terminat cu bine. pentru el. Ştia că nu va scăpa prea uşor de Ortansa, dar nici măcar acest gând nu-i umbrea bucuria *păcătoasă.* Se simţea din nou tânăr şi dispus să-şi reia viaţa din *cuiul* în care şi-o agăţase în momentul de spaimă. Îşi cerea scuze din mers de la *monicele* pariziene pe care le-a făcut să aştepte atâtea zile. Dar cu tot regretul va trebui să le treacă într-un alt proiect. În aşteptare. Rămânerea sa l-ar fi transformat în postura nedorită de dădacă. pentru o fiinţă îndurerată, ce tocmai pusese punct visului de a fi mamă.

S-a întors fericit în ţară, la prietenii şi obiceiurile sale. Nu-i venea să creadă că şi-a pierdut atât de mult timp cu o singură *monică* insignifiantă. Nu-i purta pică Ortansei şi chiar îi dorea un bărbat dispus

să-i facă ei şi soţului său cât mai mulţi copii. Îşi reluă vechile tabieturi. I se părea ciudat să stea în casa Agathei, în lipsa ei şi a lui Sava Armand. Aşa că se hotărî să se mute în apartamentul mare şi spaţios din Calea Victoriei, pe care tot ea, mărinimoasă, i l-a lăsat. Voia să fie singur, îi venea greu să-şi vadă socrii, ce rămaşi fără niciun punct de sprijin se plimbau de colo până colo prin casa mare şi pustie. Nici după atâta timp ei nu-şi reveniseră de pe urma plecării fiicei şi a unicului lor nepot.

Sava încerca să scape de dorul de Paris participând la toate activităţile mondene la care era invitat. Aşa a ajuns şi la comunitatea sârbească, le ai lui. Nu mai ştia cine l-a invitat, dar era bucuros să întâlnească o lume nouă, mai ales că erau şi

câteva sârboaice, mamă, mamă! Nici el şi nici ei nu ştiau prea multe, aşa că se purtau firesc, încercând să se definească. În toamna aceea tocmai urmau alegerile parlamentare şi ei aveau nevoie de un lider de grup. L-au ales pe Sava, nici el nu ştia de ce *i-au făcut* tocmai lui una ca asta. Surprins plăcut şi luat de val, el a acceptat.

Parnashia

Neluându-l în seamă... fiind alegerea mea, este dispus să aştepte să mă decid pe cine iert şi pe cine alung. Nu vreau să-mi fac în dar bucuria unei bătălii câştigate fără sacrificii de moment. Rămân şi aştept...

Şarpele, lung şi alunecos asemeni unui

păcat ghiduş şi ironic, se târa alene sâsâind în căutare de victime ce i-ar putea sta inocente şi albe în calea presărată cu cadavre spre adevărul… unic. Mirat şi el de curajul neînscris în codul său genetic, de târâtoare prea puţin plăcută Domnului, se uita când în stânga când în dreapta în căutare de votanţi şi acoliţi. Un biet spin îl privea îngrozit cum se apropia de el nepăsător, cu trupul pregătit pentru orice.

Era o vieţuitoare din acelea antipatice, pornită să ţină lecţii de viaţă umanităţii derutate de semnele înspăimântătoare ce parcă vesteau sfârşitul de necontestat al lumii, cerea să fie călcată neglijent… pe coadă. Să fie un propovăduitor deghizat? Ori pur şi simplu doar o biată târâtoare dizgraţioasă, ea însăşi profund conştientă

de rolul său ingrat prinţe oameni, plante.

În urma sa, iarba amăgită a nu ştiu câta oară cu aceleaşi poveşti de adormit pruncii, rămâne culcată de bunăvoie, fiind de un verde crud şi uşor lucioasă ca şi cum reptila şi-ar fi lepădat. strălucirea efemeră a solzilor metalici, asemeni unui cavaler armura sa greoaie de luptă, ce fuge pe câmpul istoric al unei bătălii pierdute pe muchie de cuţit. trădat de arbitrul suprem ce i-a acordat o lovitură liberă, pe nepusă masă, inamicului.

Deodată se opri în faţa obstacolului ce nechemat îi apăru în drum: *un ceva* ce părea de netrecut. Corpul negru ca abanosul ocupa exact intrarea în poieniţa în care, de când lumea şi pământul, îşi ducea traiul târâş-grăbiş tot neamul său veninos.

Prea leneş, într-o zi atât de frumoasă şi însorită, ca să-şi folosească spinul veninos, şi nemulţumit că va trebui să facă un ocol ce-i va risipi neplanificat o parte din energia zilnică, strivi duşmănos căciula unei ciupercuţe ce abia făcuse ochi în dimineaţa aceea atât de propice venirii ei pe faţa pământului.

Doar corpul negru ca abanosul, un corp de *fată rea,* era dispus să strice întreaga armonie a acelui colţ de rai. Ciudată opţiune pentru un *obiect* care la rândul său reprezenta însăşi perfecţiunea; pielea lucioasă ca smoala încinsă mai păstra prospeţimea din ultimele clipe de viaţă. având curajul să deseneze, cu stricteţe şi talent, o formă uimitoare ce nu avea corespondent său. Dacă avea. era greu de

aflat în poieniţă.

Natura a fost darnică şi dornică să se depăşească şi de data aceasta în acest trup de femeie, alergătoare perdantă pe o pistă greşită; doar ochii negri, ca noaptea în care tocmai păşise, îşi priveau cu indiferenţă *ansamblul,* nepăsători că lasă în urma lor o armonie ce nu mai folosea nimănui. ochi ce au dus cu ei imaginea celui care, dorind-o intens un moment, a vrut să scape, fricos că s-ar putea pierde definitiv în plasa ei întinsă aiurea, de Parnashia ca de *o fiinţă* destinată să fie doar un *biet lucruşor* de unică folosinţă.

Totul părea neatins, nicio urmă de violenţă nu se vedea pe trupul subţire ce păstra în tiparul său, *încă,* canoanele lumeşti. Era atât de negru şi lucios, strivit

pur şi simplu de greutatea pigmentului care te provoca la o întrecere câmpenească. Puterea de respingere a acestui corp ce nu-şi găsise locul sub soare crease un cordon de furnici ce se învârteau respectându-i conturul şi neavând suficient curaj de a-l invada.

Târziu, când corpul fetei, prea iubit ca să fie lăsat pradă naturii în concurs cu răutatea umană, dispăruse din Poieniţa Şarpelui în *Mercedesul cu femei furate* al senatorului Sava Sandorian, *ce* zbura provocându-şi caii-putere la o întrecere pe viaţă şi pe moarte, *furnicile* roşii se învârteau hămesite şi fără de rost pe conturul creat cu atâta migală de ele şi rămas să le ţină companie pe *drumuri de şarpe.*

Să fug de cel ce a venit nedorit de târziu? Primul impuls este să-i alung pe amândoi, vinovaţi şi aşteptaţi în aceeaşi măsură. dorind să facă legile neiubirii după bunul lor plac, eu doar existând... pentru a le respecta...

În fiecare minut un român rezolvă teoretic problemele ţării, după ce în principiu a rezolvat o serie de alte griji: pe ale lui, ale vecinilor şi cu bunăvoinţă pe cele ale neamurilor sale. Oraşele ţării sunt presărate de analişti, filosofi, sociologi... fiecare analist este completat de către un filosof... Cu studii de specialitate făcute la *şcoala vieţii,* toţi suferă la gândul ratării. Dacă domniile lor ar fi *acolo.* unde trebuie,

altfel ar merge lucrurile în lumea nebună, condusă de toţi neaveniţii, simple şi incalificabile corcituri politice.

Cei care suntem în acel râvnit *loc al groazei* ştim şi noi ceea ce ştie tot poporul. Dacă vom intra în ne va fi greu fiindcă suntem săraci, dacă nu vom intra. ne va fi şi mai greu, iar pe deasupra vom purta pe viaţă stigmatul ratării şansei. *Deci, ne va fi oricum rău!* spre stupoarea lumii bune a cărei copii, bine hrăniţi, pierd olimpiadă după olimpiadă în faţa copiilor noştri, hrăniţi cu iluzii deşarte. Căci pe noi, *oile Domnului* care ne-am născut cu exclamaţia întipărită pe chip, nu ne mai miră nimic, slavă Celui De Sus!

Avem şansele istorice să devenim o ţară în care viaţa se degradează văzând cu ochii,

în condiţiile în care bunul simţ şi *reforma* ne dictează *mersul* spre *mai bine.* Sub acest auspiciu al ratării ca ţară am putea intra într-un circuit turistic mondial. Vine *dezvoltatul,* dă un ban într-o cutie a milei şi vede *un leagăn al neputinţei* care îşi dă în vânt, zi şi noapte, neputincioşii, *huţa! huţa!*

Ne-pu-tin-ţa, chiar dacă este de genul feminin, în mintea mea îmbracă întotdeauna chipul unui bărbat, mare, voinic, sănătos, ce poate fi. Şi un fost manechin, dar care are un suflet de copil plângăcios ce se ţine mereu după fustele mamei, o Răreşoaie derutată şi ea că produsul său finit nu vrea să se maturizeze, asumându-şi astfel bărbăteşte responsabilităţile fireşti genului, ci se smiorcăie mereu, neştiind nici el de ce.

Şi de undeva, bine pitită, îmi vine în

minte părerea despre bărbaţi a unei foste colege de facultate. Oana era plăcută de toţi băieţii din anul nostru şi din alţi ani de studii, dar reuşea, şireata, să scape pur şi simplu din toate combinaţiile serioase ori mai puţin onorabile în care sistematic a fost atrasă. Spunea Olimpia că de câte ori un băiat încearcă să o curteze îşi închipuie următoarea o scenă cu un câmp de bătălie unde, sub ploaia de gloanţe, Radu, să zicem numele unui posibil curtezan, începe să strige: *Opriţi, focul! Vreau linişte!* Am primit prăjituri de la mama! Atunci, îşi continuă Oxana ideea, o apucă o milă imensă pentru toţi cei care poartă nume bărbăteşti, figuranţi ai celor două secole, douăzeci şi…

E greu de crezut că bărbaţii din

secolele anterioare ar fi putut fi la fel de mămoşi ca şi cei din zilele noastre! Dar cine este de vină pentru acest fapt? Sunt de vină mămicile care reuşesc să facă dintr-un posibil viitor bărbat un băieţel pieptănat cu codiţe şi fundiţe, îmbrăcat ambiguu, alintat până la saturaţie, neputând să se dezlipească de fustele ocrotitoare ale mamei decât un pas, cât să se prindă de altă *poală* care să-l plimbe de mână prin lume.

Şi atunci cum poţi să te îndrăgosteşti de asemenea exemplare? îşi continua Paula ideea, spre indignarea noastră, a *masculilor mâncători de dulciuri* trimise de toate mamele sârguincioase spre căminele studenţeşti. La ce bun că respectiva doamnă se obosea să scrie pe pachet numele destinatarului? Mai simplu ar fi trebuit să

scrie: *către toţi consumatorii de bunătăţi ce compromit demnitatea unui bărbat adevărat!* Dincolo de limitele între care ne zbatem toţi, bărbaţi şi femei, mai intervine şi nostalgia legată de vremurile bune, când femeile erau femei şi îşi vedeau limitele. Dar lucrul cel mai trist este că a apus vremea când bărbaţii erau bărbaţi şi nu uriaşi cu picioare de mămăligă!

Bucuria că el s-a întors... va topi fără drept de apel castelul de gheaţă în care. am încremenit. Valurile născute vor lua cu ele resturi de mândrie şi neputinţa de a urî. Rămân... şi fără ajutorul lor nu pot să mă apăr...

Deşteptarea, români, vin turcii! îmi ţipă

în urechi, din toate puterile silind şi ecoul ecoului să participe la desăvârşirea operei sale acustice, prietenul meu, dragul de Chiţi. Şi atunci nu degeaba exclamăm noi toţi cei din cazanul cu fiertura amară în care încercăm să mai respirăm fără *pile* câte o *moleculă* de oxigen, atât cât să supravieţuim: *Fereşte-ne, Doamne, de prieteni!*

Buimac cum sunt nu recunosc locul unde mă aflu şi mai ales pe cine strâng cu atâta putere la piept. Doamne*,* îmi spun, deşi păcătos fiind nu am dreptul să-i rostesc numele, *le-am terminat pe toate de la A la Zinc.* Liniştiţi-vă, tovarăşi, sunt pe punctul de a le lichida pe toate *prinţesele serii* al căror nume începe cu litera *O.* Dar până să epuizez tot alfabetul feminin.

Plurixenia m-a făcut încă o dată fericit, trecându-mă într-o altă dimensiune, dar puteţi fi siguri că nu voi striga: *Opriţi bătălia! Am primit prăjituri de la mama!* Nu vă voi face de ruşine *donjuanilor,* nerecunoscători ce sunteţi, puteţi să vă tricotaţi în linişte, la gura şemineului, ciorapul vostru de babe lăsate la vatră! În timpul acesta eu, Sava Sandorian, sunt silit de indiferenţa voastră să *lupt* şi în locul vostru cu o hoardă de amazoane, *monice* beligerante ce nu vor armistiţiu.

Pietrina dă şi ea semne de viaţă, întinzându-se ca o pisică mare şi leneşă. Aşa cum mă vedeţi şi vă văd la lumina tristă a soarelui, ce silit de inconştienţa noastră ne arde din ce în ce mai tare, am parte numai de pisici, păcat capital în *Codul Cavalerilor*

Donjuani. Poate că ele, felinele, sunt mai bine privite şi au mai multe drepturi în *Cartea De Căpătâi A Cavalerilor Billclintonieni* care, de pe poziţia lor de conducători ai lumii, se mulţumesc cu ce li se oferă. Prinşi în lupta pentru putere, ei nu au timp sau chef să-şi aleagă *monicele.* Este firesc pentru un început de secol turbulent şi

Mă uit urât la Chiţi care, netulburat de privirea mea, ne aduce cafeaua la pat, unde Petra doreşte în acelaşi mod şi micul dejun. Îi fac lui Chiţi semn să-i facă pe plac, dacă tot a provocat-o cu servitutea lui. Ca oricărui condamnat la moarte, îi ofer Persidei dreptul de a avea o ultimă dorinţă. Şi apoi, Puhria nu-mi cere chiar luna de pe cer ca să i-o pot oferi pe o tavă de argint.

Dacă ar şti perfida de Patricia ce drepturi şi-a câştigat. nu aş scăpa atât de uşor!

Mă uit la ceas şi îi mai acord Petrincei o oră şi treisprezece minute. Am negociat cu Pandreea la sânge cele două minute, asemeni negociatorilor profesionişti, pe care aş fi putut să i le ofer completare până la un sfert. Dar puteţi să mă felicitaţi, am rezistat eroic dorinţei de a fi mărinimos măcar o dată în viaţă. Călăul şi victima stau faţă în faţă, fără să ştie fiecare ce rol joacă.

Pamela îmi zâmbeşte fericită că mă domină atât de uşor, pe mine, o biată plastilină ce şi-a pierdut culoarea şi luciul de atâta frământare. Pethris se uită languros în ochii mei şi fără să se sperie de pustiul din ei începe să-şi ţeasă povestea de iubire în care ea este păianjenul şi eu o

musculiţă amărâtă de oţet. Perhina se şi vede liberă şi degrevată de poverile existenţiale, absolvită de grija compromisurilor pe care viaţa aceasta grea şi mizerabilă o sileşte să le facă…

Draga de Rovana este deja în al nouălea cer, acolo unde doar măgarul lui Nastratin Hogea a reuşit să mai ajungă. Mai are Rachell şaizeci şi una de minute să se bucure de aşa-zisa ei victorie asupra vieţii şi hop! Reia îmi va da un brânci în *supa cu boi* şi găluşti gustoase şi *haioase*… Voi face o propunere la prima mea luare de cuvânt, căci ar fi cazul să îmi fac auzită vocea în plen, ca fiecare cetăţean să aibă dreptul să poarte un arc cu săgeţi pentru a se apăra acasă, la muncă şi pe stradă; atunci C*upidon*-ul dintre sânii Raisei va intra în

legalitate.

Nu pot să-i fac faţă... Vi-l închipuiţi? Este asemenea unui satrap care se întoarce zilnic lângă sufletele separate de trupuri, mirat de neiertare sau înţelegere şi sanctificat în lupta pentru libertate.

Rebeca se străduieşte să-mi intre sub piele, unde speră să mă găsească imediat la primul *nivel,* zâmbindu-mi languros. Abia acum observ că efortul Roxanei seamănă cu o grimasă, dar cum scurgerea timpului este în favoarea mea i-l accept suveran, asemenea unei ofrande vii aduse zeilor mai puţin cunoscuţi. Învăţ să trăiesc diplomatic, eu care nu mă supuneam nici unei legi impuse muritorilor dependenţi de lanţuri,

între care eu nu mă regăseam.

Muierile ochioase şi afurisite, pe orice palier s-ar afla, adoră să fie tratate ca nişte prinţese cu apelativul *Doamnă.* Mai puţin femeile de la ţară care se simt prost atunci când li se adresează cineva în felul acesta. Ştiu ele de ce! *Doamnele şi ţigăncile nu au nicio ruşine,* îmi spunea mama atunci când o cucoană din sat făcea câte o poznă amoroasă, când le vedea pe unele fumând, ghicindu-şi în cărţi ori în cafeaua cea de toate zilele şi îmbrăcate în haine sclipitoare.

Rosalinda îşi ia micul dejun adus de Chiţi la pat, aşa cum ea şi l-a dorit, un Chiţi zâmbitor şi enigmatic ce-mi face cu ochiul. Asta înseamnă că domnia sa a pus dramatic punct idilei noastre de o seară cu Rotheria, femeia îmbrăcată în albul sugestiv al

zăpezii, şi pentru el urmează doar o prozaică operaţie de curăţenie generală, el fiind obsedat *general* la acest capitol. ca şef absolut şi de necontestat al casei şi vieţii mele de vacanţă.

Mă sustrag atenţiei majordomului meu care acum se concentrează unilateral asupra evadării iminente din lumea mea absconsă şi a Rinethei. Mă uit atent la mâinile Ramonei, încercând să aflu ceva despre viitorul ei, deşi pentru ea nu mai contează intersecţiile fericite sau nefericite din palma stângă, destinul fiindu-i deja hotărât. Ciudat, de ce atenţia mea a fost atrasă tocmai la mâinile *Raitteriei?* o *monică* ce nu poate fi considerată în niciun caz chintesenţa fenomenului *monicesc.*

Noi *haitienii,* adică indivizii aparţinători

cu drept de vot şi veto unei *haite,* încă nu am pătruns în intimitatea gândirii, în păienjenişul simţirii şi nici în mlaştina trăirii muierilor *ochioase şi afurisite,* deşi nici noi... Iar Rodha îşi bea cu o poftă indecentă ceaiul veşniciei. Sabrina mai are treizeci şi trei de minute pe care şi le petrece zâmbindu-mi îmbietor.

Nu simte infama de Rhoira că pregătesc un festin doar pentru ea, că este târziu şi eu voi ieşi din joc înainte de a fi trecut în testamentul ei sentimental. Silvia era cândva, pe vremea juneţei mele, un nume cântat la baluri; purtătoarea lui fiind insensibilă la suferinţa duetului poet-cântăreţ. Câtă tristeţe şi zbucium pentru un nume intrat şi el în penumbră! Sandra, cu sprâncenele smulse şi trasate apoi cu un

creion negru strident, dă din *aripioare* ca să fie văzută şi deservită iarăşi de către Chiţi. Da, trec firesc prin criza bărbatului grizonant. fără să fac o pasiune pentru vreo *monică!*

Cum poate să arate *o muiere ochioasă şi afurisită* cu numele de Solitharia, la ora zece şi un sfert, în plin regat al nopţii? Noaptea debutase binişor după ce am cedat, de data aceasta, două minute de la mine. Mai sunt doar douăzeci şi două de minute şi aş putea să îmi găsesc fără regrete sfârşitul, alături de exemplarul superb, negresa Serametta, pescuită de mine la Paris, unde tocmai sosise din Cuba, ca ofrandă vie adusă păgânismului capitalist.

Starena este o fată neagră şi lucioasă ca noaptea, care îmi zâmbeşte cu dinţii ei

superbi, carnasieri, dispusă să mă sfâşie în bucăţi ce niciodată nu vor mai forma un întreg fără să-mi dea dureri de cap. Îmi fac un plan de sacrificiu pentru ziua de astăzi; să sar peste şedinţa obligatorie de la doisprezece şi să evadez cu Sorana, amânându-i execuţia. acum că am intrat în N.A.T.O. Săraci suntem, nu vom fi altfel nici intraţi în… Uniune, unde bunicuţele baronese ne vor învăţa alfabetul…

Libertatea necondiţionată şi grea… a tăvălugului de inimi. Inventatorul obiectului amintit a plecat şi s-a întors cu invenţia numărul. brevetată. premiată. atât de simplă şi logică… la îndemâna risipitorilor.

Am negociat şi la finalul celor

cincisprezece minute promise Sofiei mi-am scos gluga de călău şi am aruncat-o peste trupul fetei ce-mi zâmbeşte, silindu-mă să uit ce lucru groaznic am înfăptuit. Mormăii un mulţumesc lui Chiţi pentru încurajare şi în grabă politicienească îi explic de ce se va scumpi gazul încă pe atât. Îi aduc din nou aminte că puternicii planetei ne invidiază cât putem fi de săraci într-un spaţiu atât de bogat şi în acele cercuri selecte nu se vorbeşte despre bogăţia spirituală, ci despre cea efemeră, materială.

Şi probabil că ne vor propune din nou un schimb de spaţiu, via ţările calde, acolo unde nu se scumpeşte nimic. Ne mai invidiază domniile lor pentru că în sărăcia aceasta lucie ne permitem să fim atât de deştepţi. Valetul din el mă ţine de vorbă,

doreşte să audă din nou aceleaşi poveşti, deşi vede cât sunt de grăbit. Plec la mare cu Sal, vreau să mă bucur şi de una şi de alta, ca de două târfe ce vor să mă înece într-un pahar.

Marea Neagră ameninţă insidios că ne va repudia şi apoi invadându-şi plajele se va retrage în matcă, fericită că a avut şi ea aportul său la falimentul general ce ne paşte. Oare ce ni se mai poate întâmpla? se întreabă *socratic* prietenul meu, întrebare ce-i va aduce două *farfurii zburătoare* la figură, din partea mea, Sava Sandorian alesul poporului.

Nu vom rezolva atâtea probleme câte ne-am propus, acum când preşedintele şi premierul *au ieşit în tandem* prin Europa, la înmormântarea Sfântului Părinte, ce a

plecat şi el lăsându-ne orfani. Dornici să ne facem de cap, strigăm: *Viva, se scumpesc telefoanele, curentul şi benzina şi...!* Şefii gazului ne fixează şi ei abonament, căci suportă greu ideea că vine vara, fără consumul casnic dorit de ei, şi vom ieşi la iarba verde, ce încă nu s-a scumpit, iar angajaţii lor nu vor mai scoate milioane de la consumatorul obraznic care şi-a făcut ispititoare planuri de vacanţă cu acei bani...

Fug de toate şi o trag pe Simona după mine în *Mercedesul* ce riscă să devină o biată maşină a unui senator nebun, populist şi proletar, pe când eu sunt plătit să respect legile ţării şi să le susţin cu tărie, că altfel nu intrăm în ştiţi domniile voastre unde... când... şi cum... Mă simt ca un lider sindical plătit, de cei pe care îi reprezint, să fiu

nemulţumit de patron… ori sindicatul aleşilor poporului încă nu există…

Mă pierd în lucruri fără importanţă, căci dacă ar fi într-adevăr importante s-ar găsi soluţii şi explicaţii mai puţin stupide… Renunţ în ultimul moment la Sorina şi mă mulţumesc cu Svetlana, mult mai resemnată în poziţia de damă de companie. La cei treizeci şi cinci de ani, ea este deja o *monică pensionată,* mulţumind *Sindicatului Sovietului Suprem Al Monicelor* că încă nu i-a spus nimeni, aparţinând genului puternic, *hoaşcă bătrână sau…*

Cum îşi închipuie Settina că poate câştiga măcar o bătălie din războiul în care combatantele pornesc la *lupta cea mare* de la doisprezece ani? Într-o lume nebună în care o tânără de nouăsprezece ani este

considerată prea bătrână ca să fie declarată miss, chiar dacă este cea mai frumoasă dintre frumoase, este imposibil de trăit *demn* până la adânci bătrâneţi. Ce pretenţii poate să aibă Sonia, când ea este cu o lună peste baremul impus de *Organizaţia De Menţinere A Ordinii şi Disciplinei Tinereţii Feminine Veşnice?*

Fug de tot şi de toate la mare şi o iau cu mine pe Simina care se mai bucură de clemenţa anilor care încă nu şi-au pus amprenta răutăţilor şi dezordinii din viaţa ei. Mă bucur că încă o *monică* reuşeşte să mă înşele călcând cu uitare şi nevinovăţie peste trecutul său atât de vinovat! Conduc *Mercedesul* cu furia omului care complăcându-se într-o situaţie jenantă şofează voios pe un drum plin de hârtoape,

obişnuitele gropi ale ţării, având-o alături pe unica. Sella.

Închisă în mine, îi refuz bucuria bucuriei mele…

risipitorului meu drag, plecat fără întoarcere. Şi totuşi. veşniciei i s-a făcut milă de noi, cei care am încălcat încă o dată legile neiubirii, stabilite de un arbitru divin.

Alergăm ca doi nebuni, eu Sava Sandorian şi pipiţa Solange, înspre marea ce ne aşteaptă cu promisiunile ei estivale. Sunt fericit că alături de Shuhandra mă aflu pe şoseaua arhiplină şi găunoasă, cu gropile ei ce te împing, atât de ademenitoare, în braţele accidentelor şi te silesc să faci, la limitele legii, acrobaţii *şofericeşti.* Sandra

se simte în elementul ei în mijlocul evenimentelor rutiere posibile, ce îi măresc confortabil adrenalina, direct proporţional cu gravitatea evenimentului ce s-ar putea întâmpla dacă…

Suhanita îmi ciripeşte din când în când câte un *Oh,* sau *Ah,* pline de suspans, ce îi întrerup monologul despre prietene, prezentări de modă, ore de masaj programate. Şi chiar despre crima înfăptuită de mine, când am făcut-o să piardă şedinţa la stilist. Bănuind, vicleană cum este, că mă deranjează cu melanjul de informaţii atât de banal, într-o pauză logică îmi trimite un pupic dulce prin oglinda retrovizoare ce ar trebui, dacă aş fi un *man* normal, să mă remonteze.

Într-un cuvânt, am parte de genul de

discuţii pe care şi-l doreşte orice bărbat pentru a se simţi ocupant de vază al acestui secol şi în aceeaşi timp se află pe post de *berbece* la porţile Europei. Între două ciripituri ale vrăbiuţei gureşe prind din zbor o informaţie, din acelea care curg fără punct şi virgulă, în care prezentatorul, dornic ca noi să devenim cât mai informaţi, cei mai informaţi locuitori ai planetei, uită să pună banalul punct ce te-ar scuti de o mulţime de emoţii.

Radio-speakerul ne informează că un funcţionar a luat mită de la un pensionar şase cutii de bomboane. Din păcate Sirena, *muierea ochioasă şi afurisită* de lângă mine, acoperă restul informaţiei cu turuiala ei repetată şi dulceagă. Nu voi şti niciodată pentru ce va ispăşi respectivul cetăţean cei

zece ani de închisoare, probabil pentru că a luat mită şase cutii de ciocolată, trei pachete de cacao şi câteva pliculeţe de vanilie.

Poate în locul vaniliei era un cubuleţ knorr, vesel şi jucăuş, ce îl face atât de fericit pe copilul din reclamă. Şi îi fericeşte pe toţi copiii născuţi şi îndopaţi cu *vitamine de tip E... E 2... E300...* Ce lume! Nesimţitul şi plăvanul de funcţionar în loc să-şi fi tras elegant pe cap un ciorap de damă, *Pompeea* să zicem, tip *Lycra,* patruzeci Den, suficient să acopere trăsăturile feţei. Şi aşa mascat să meargă în pauza sa de prânz la pensionar acasă şi dându-i respectivului în cap să-şi însuşească cele şase cutii de bomboane şi cele trei pachete de piper măcinat adus din Indii. păstrat cu sfinţenie într-o cutie goală

de bomboane *Palmer Candies*... rămasă de la nunta sa de acum cincizeci de ani şi primită ca dar de casă nouă de la vărul Iliuţă, proaspăt latifundiar, îmbogăţit cu peripeţii româneşti, vaci şi tangouri în America Latină, el a luat.

S-ar fi ales, neinspiratul, cu vreo şapte ani de închisoare şi prin bună purtare ar fi rămas la trei. Ar fi scutit statul de întreţinerea unui bătrân bolnav, ce îngroaşă rândurile celor aflaţi de la ora cinci dimineaţa în faţa farmaciilor pentru a primi medicamente gratuite sau compensate la începutul fiecărei luni. El ar fi fost unul dintre eroii ştirilor de *ora H,* spre invidia vecinilor de cartier care, trăind ca nişte musculiţe lipicioase şi banale, nu vor apărea în viaţa lor *pe sticlă.*

Animalul nu se gândea la domniţele atât de drăgălaşe ce ne populează ecranele, potrivite pentru cititul acestor ştiri *educative* şi la orice oră din plin gustate de puştii din toate timpurile. Este o mare plăcere să-ţi închipui cum milioane de telespectatori îşi încep ziua plini de elan şi dornici de muncă, după ce se încarcă cu mizeriile semenilor lor, la ore exacte, asemeni unui tratament cu antibiotice. Aceste creaturi superbe ar putea rămâne fără un venit bunicel, fiindcă inconştientul de el a acceptat să ia mită în loc *să muncească cu bâta,* lăsând urme de sânge şi coşmar la locul faptei.

Mă bucur sărind într-un picior la gândul dragului reîntors, punându-mi la

încercare sentimentele faţă de ziua de joi. Altfel... ce aş putea avea cu ziua suspomenită, dacă ea nu ar fi dat buzna bezmetic în viaţa mea?...

Nenorocitul de Ceauşescu, ierte-l totuşi Dumnezeu, că noi l-am iertat, ne-a frustrat pe noi tinerii de atunci de milioanele de ore de emisie cu ştiri atât de importante pentru naţie. În timp ce pe glob lumea bună şi bine hrănită se omora în ritm vioi, drogată ori ba, acest lucru nu-l vom şti niciodată, noi ne duceam zilele cumplit de casnic şi intelectual: fierbând dulceaţă din orice, punând zacuscă cu ciuperci, compot de gogonele *verzi.* de parcă ar putea fi şi roşii.

Timp istoric. În epoca de tristă amintire noi vrând-nevrând citeam, citeam şi iar

citeam orice, oricum, oricând şi jucam canastă. Când ne plictiseam treceam la o altă activitate interesantă atunci, dar de actualitate şi acum, refacerea temelor de casă cu cei mici. Rezolvarea exerciţiilor de matematică şi conceperea compunerilor pe teme libere la limba şi literatura română era cireaşa amară de pe tortul existenţei noastre monotone…

Am crescut aşa, într-o doară, fără să percepem *orgasmul ştiristelor,* sutele de orgasme pe care le au în timpul transmiterii scenelor de groază, care au ca protagonişti criminali români sau de împrumut. declasaţi, care năpăstuiţi şi marginalizaţi sub Ceauşescu, îşi trăiesc acum din plin efervescenţa lor criminală.

Impotentul cultural care a fost C. ne-a

suprimat şi emisiunile de divertisment care au luat un avânt postcomunist, emisiuni în care realizatorul spune ce vrea şi apoi râde ca Dar mai ales ne-a lipsit de freamătul educativ al sânilor *cititoarelor de ştiri,* în momentul zero, cel al descrierii cu lux de amănunte a violurilor bietelor bătrâne şi a crimelor pasionale, fratricide sau pur şi simplu. banale.

Mă detaşez de balastul comunist, dar în aceeaşi măsură nici de cel capitalist nu-mi este ruşine. Pun o frână bruscă, ce mi-o aduce pe Sollana în braţe. Nu mai are răbdare muierea dracului, până să ajungem la destinaţie! Dar dacă ştirea despre mita cu cele şase cutii de bomboane nu este decât o reclamă mascată pentru respectivele bomboane? Îndobitocit de-a lungul celor

cincisprezece ani de violenţă, ascultătorul român poate să fie receptiv la ştiri de genul: *…un funcţionar a luat mită şase cutii de bomboane tip Codruţa, drept urmare va face închisoare zece ani. Dacă va lua şase cutii gen Văcuţa, din care va da şefului său o cutie, va fi avansat într-un post călduţ, aşa cum îşi doreşte orice muritor deştept!*

Dar dacă totuşi informaţia este adevărată şi într-adevăr omul va face zece ani de puşcărie pentru că a luat şase cutii de bomboane expirate şi cinci pachete de *paprika,* din aceea ungurească scoasă din comerţ, de Paşti? Pun şi eu întrebarea ca prostul proştilor, ce alături de o iapă pursânge, ca şi Sandretta, se găseşte în *treaba* existenţială ca musca în lapte.

Îi ard o palmă Taniei, peste piciorul ce

se iveşte ispititor de sub minijupă, ţipând: *Măi boule,* la adresa funcţionarului respectiv, ce nu-mi dă voie să-mi pregătesc orgasmele care îmi dau târcoale având-o lângă mine pe Tereza, *chiar aşa strici piaţa mitiştilor sau cum se vor numi ei în nomenclatura meseriilor, cu şase pachete de bomboane şi o foaie de celofan pentru castraveţi, când puteai să ceri un milion de euro, cu riscul de a face zece mii de ani închisoare căci, prostovane, primii cinci ani contează, restul se prescriu pentru alte vieţi!*

Măi, măi, ce bărbaţi, ce secol! şi cu ciudă o ciupesc pe Tora ce urlă surprinsă de gestul meu atât de aşteptat de ea, dar venit aşa de târziu... O plesnesc pe Tahira în acelaşi loc protector, ca să-i alung durerea

şi îi promit, printr-un gest golănesc consacrat, o mulţime de plăceri, în cazul în care vom ajunge vii şi nevătămaţi la destinaţie. Marea ne aşteaptă cu nisipul ei cald şi îmbietor, iar valurile înspumate mă vor răcori, în sfârşit, fără nicio altă problemă.

Reacţia nu a fost a fiinţei mele, ci a unei străine nesuferite care nu mai seamănă de mult cu mine. Îmi este ciudă pe ea, fiindcă mi-a luat locul, îmi poartă numele şi încearcă asemeni mie să deşi. nu este nimic de uitat.

Se schimbă guvernul, se schimbă şi tacâmul odată cu venirea la putere a altui partid ori coaliţii de tipul: Nu, Sau, Da, Ori,

Cât, Cum, Unde... Dar lozinca rămâne aceeaşi: *Jos corupţia şi corupţii! Noi vom face... noi vom drege... îi vom înlocui şi îi vom deferi justiţiei pe cei din funcţiile cheie, corupţi şi impostori...* Şi nu ştiu cum se face că incapabilii sunt întotdeauna oamenii vechilor guvernări, mai precis cei ce tocmai şi-au încheiat mandatul.

Se subliniază cu mâna pe inimă: *Noi nu vom face ca Partidul Batistelor Albastre Cu Bulinuţe Roz,* par exemplu, care atunci când a venit la putere prima măsură a fost să schimbe conducerea la toate nivelurile şi nu ştiu cum se face. că şefia respectivă era formată din membrii *Partidului Adunătorilor De Potcoave De Cai Verzi Pe Pereţi,* un alt exemplu, mai mult ori mai puţin fericit, de fost partid de guvernământ.

Noi, membrii *Partidului Pânzeturilor Fâlfâind în Vânt,* vom schimba doar conducătorii corupţi şi neputincioşi şi cu noi veţi ajunge sigur la victoria finală. *Vom stârpi corupţia*!?*! Sub conducerea noastră vor mânca numai cei ce vor munci!* Lozinca aceasta nu sunt prea sigur că am auzit-o ori este doar în închipuirea mea bolnavă de dorinţa de a pune pe alţii să muncească. Căci de ar fi valabilă această lozincă atunci ar mânca prea puţini şi ei ar deveni. dizgraţios de obezi, iar alţii, cărora nu le place să muncească, graţios de slabi.

Vânătoarea de vrăjitoare a secolului în care trăim, şi din fericire altul nu vom prinde, este *vânătoarea celor corupţi.* Dar nu ştiu cum se face că sus*pomeniţii tovarăşi* se găsesc întotdeauna în ograda fostei

puteri. Din când în când se declamă cu o voce răguşită de atâtea lozinci şi cu patos populist, de sus. de la o tribună înaltă: *Arătaţi-mi corupţii, chiar dacă sunt din ograda noastră îi vom deferi justiţiei!*

Deseori auzim: *Nimeni nu este mai presus de lege.* Despre care lege este vorba?!? Poate despre cea a junglei!?! Căci cea umană este făcută pentru oameni, iar oamenii din păcate sunt egali doar în pământ. Şi. poate că nici acolo nu este sigur, căci şi solul este mai uscat ori mai umed.

Haide, Sava, fii rezonabil şi renunţă la zicerile acestea bombastice, îmi spun, *că devii sinistru şi siropos, acum când se scumpeşte şi aerul.* dar faptul că guvernul

îţi dă dreptul să-l plăteşti este un semn că eşti viu. Doar celor vii li se face acest favor, abonament la abonament la Pe când morţii. Este adevărat că... deh!... câte unul mai este chemat la judecată ori să-şi plătească taxele. Dar toate acestea sunt picanteriile vieţii de mort. de-a binelea, dacă îmi daţi voie să mă exprim atât de *poetic şi de înţelept.*

Doamne, cât mă iubesc când sunt aşa de E adevărat că nefiind singurul deştept. mi se umbreşte fericirea de moment, dar mai bine aşa decât deştept. Între proşti. Teodora, cu toate simţurile la pândă, ca toate muierile bine orientate în tranziţie, îmi simte toate aceste frământări sufleteşti, că ştim cu toţii ce simţitoare sunt aceste jivine când adulmecă mirosul profund al

banului! Tipara pune mâna pe locul unde ar trebui să fie inima, ca să-mi ia pulsul, da, este adevărat. e un puls satisfăcător, doar vreo zece carduri bat în locul respectiv.

Mulţumită că simte dreptunghiurile ce-mi îngroaşă buzunarul aferent inimii, Tanirta răsuflă uşurată. Prin toţi porii îi simt iubirea ce creşte pe măsură ce ne apropiem de ţintă. *Timeea, fetiţă,* îi spun în gând, *ştiu că nu-ţi place să speli izmenele bărbaţilor, de aceea îi preferi pe cei ca mine, pe cei care avem de drept cine să ni le spele!* Nici nu mai ştiu, oare eu mai sunt însurat ori mi-am pierdut identitatea printre atâtea neveste?!? *Dar. am să te iert,* vorba lui Minulescu, *e vechi păcatul, şi nu eşti prima vinovată.*

Cum voi reuşi să-mi împac sentimentele… cu restul. strânse într-o căldare de ură? Voi încerca, sărind cu indiferenţă peste cioburi de iubire, ce fac parte dintr-un fost întreg. prea plin ca să fie spart accidental.

*C*etăţeanul conştient că are doar o singură viaţă pe care trebuie să o trăiască aşa cum poate, cum ştie, cum vrea, se trezeşte zilnic dispus să răstoarne lumea dis-de-dimineaţă. Cu o zi mai bună ori mai proastă, după cum *horoscoapa* de serviciu i-a prezis-o în crucea dimineţii, el eşuează, respectând *a nouăsprezecea lege nescrisă a nefericirii,* proţăpit numai ochi şi urechi la televizor.

Şi uite aşa, un simplu om de bine care

nu are nimic de ascuns, era să zic de făcut, urmăreşte zilnic, cu sufletul la gură, lupta ancestrală şi dură dintre cocoşul de aur al anticorupţiei şi vaca bălţată a corupţiei! După timpul de care dispune, locul în care se găseşte şi dispoziţia pe care o are, el întâlneşte peste tot mâini întinse: în presa scrisă, în cea vorbită şi chiar în presa subterană, adică în radioşanţul moştenit din vremuri imemorabile.

În răstimp, acestui simplu cetăţean i se poate întâmpla un singur lucru, care din păcate nu mai respectă nicio lege scrisă sau nescrisă; să i se scumpească apa, curentul electric, gazul, pâinea, zahărul, medicamentele ori. Şi mai rău. să i se pună abonament pe şi pe şi apoi. pe prostie. Dar toate acestea privite de undeva de sus,

filosofic, nu au nicio importanţă. Ele fac parte din crucea pe care orice creştin trebuie să o ducă, el putând doar spune: *Nu ne da Doamne, câte putem duce!*

Dar toate aceste mizerii umane enumerate mai sus îţi ies din minte atunci, când stând în faţa televizorului, vezi cum coruptul Aprostului Gore este chemat să dea socoteală pentru tot ceea ce a făcut. Ce contează că în timpul acesta îţi intră în casă, pe uşa din faţă, ca orice hoţ cinstit, un fur?... Poate este unul ce se mulţumeşte cu puţin şi îţi ia doar pantofii de la intrare şi poşeta nevestei. Poate este un tip turbulent şi îţi dă în cap, ca să facă o treabă curată şi dusă până la sfârşit. *Şi ce... dacă?* vei spune tu metistofelic, cu ochii în ecran, *important este să nu-mi fure televizorul.* Ei bine, asta

aştept eu, senatorul Sava Sandorian, de la votantul meu; să ştie să discearnă *binele de rău* şi să ştie exact ce-i doreşte sufleţelul... Când eram copil îmi doream doar o felie unsă cu ulei şi zahăr, sandvişul copilăriei mele, pe care doriţii americani mi l-au sortit prin neprezenţă la întâlnirea lor cu bunicii ţării.

Cine are timp de *micii* hoţi, criminali, violatori?!? Din fericire, obosiţi după mai multe nopţi nedormite şi pierdute în faţa televizorului ca să mai înveţe şi ei una, alta. Îşi mai uită celularul, paşaportul ori cartea de identitate la locul faptei. Altfel... nu i-ar mai putea prinde nici chiar *Interpolul.*

Acesta este guvernul, parlamentul, preşedintele de care avem nevoie! va exclama cetăţeanul extaziat. Păcat că nu se

organizează o cruciadă populară împotriva corupţiei, căci mulţi s-ar dori cruciaţi cu salariu de la guvern sau măcar, dacă guvernanţii le-ar oferi, doar cu o parte din averile celor denunţaţi. Ehei, câţi doritori s-ar găsi şi pe câte mandate ar putea conta o asemenea putere!!!

Singura problemă ar fi că s-ar împuţina atât de mult *corupţii,* încât statul nu ar avea de la cine să se mai strângă impozitele. Şi dacă nu sunt impozite, de unde bani în vistierie? Dar. corupţi sunt şi în alte ţări! O fi având şi Europa opoziţia ei coruptă şi partidele de la putere or fi având şi ele faliţii lor ajunşi la fundul sacului cu bani. Şi atunci nu-i de mirare că suntem ancoraţi în şanţul istoriei. Şi unora, bogaţi ori săraci, le place atât de mult, că nu vor să iasă decât.

la întins mâna!?!

Haide, Sava, îmi spun, *subconştientul tău are o problemă*! De unde *dintele contra* anticorupţiei? Te simţi vinovat cu ceva? Păcate ai, preţ de un *alfabet!* Ar fi culmea, ca dorinţa de a iubi sau urî femeile să te incrimineze! Toţi ştiu că afemeiaţii nu pot fi şi corupţi, ei au alte probleme.

Bărbatul care mi-a ucis sufletul într-o joi s-a întors. El… risipitorul. La cine? La mine, femeia cu sufletul ucis. Când? Am uitat. nemaiputând pronunţa ziua şi nici numele atât de lung al pedepsitorului.

Aşteptăm, cu sufletele la gură, să vedem ce belele ne va aduce anul în care va veni la putere *Partidul Rupţilor în Fund,*

căci, neavând încotro, le vom da şi lor votul de încredere. Mare tristeţe mare va fi în rândurile sale, când ajunşi din nou în guvern vor constata că cei dinaintea lor, mai abili ca ei, au privatizat tot ceea ce s-a putut privatiza, iar ei, flămânzi după o pauză de patru ani, nu mai au ce să mai *pape.*

Cuprinşi de o mânie *proletară* bine justificată, membrii partidului de mai sus vor începe o cruciadă împotriva celor ce deţin cu neruşinare posturi de conducere, în timp ce fac parte din partidul care a fost la guvernare şi care, la rândul său, i-a schimbat pe cei din partidul dinaintea lui. Am gustat cu toţii din ciorba schimbărilor zilnice, mai dihai decât în comediile lui Caragiale!

Să nu uităm de prietena noastră de

nădejde, lozinca: Jos *corupţia!* Normal, bătrânul şi somnorosul continent Europa, spre care galopăm împinşi de invidia *vieţii uşoare* pe care *insolent* o duce, ne vrea curaţi. Probabil că lumea bună a decadentului continent moare de curiozitate să vadă cum arată o ţară. fără corupţi. Din start, când strigăm: J*os corupţia*! neam de lozincari cum suntem, dăm un verdict. Este vorba despre *corupţii de sus,* cei de deasupra. capetelor noastre.

Dacă suntem democraţi. vom vrea să combatem corupţia păturii sărace şi vom striga: *Sus corupţia!* pentru că mai jos de nivelul lor nu vom putea să coborâm. Şi, admiţând că suntem o societate temeinic stratificată, cu cele trei pături sociale, bogaţi, săraci şi medii. care tot pendulând

nu se hotărăsc cum să fie bogaţi ori săraci, aşteptând şutul în fund al guvernanţilor, care pentru postura de mioritici va fi *unul* cu săgeata în jos, vom folosi lozinca: *Lateral stânga şi Lateral dreapta, corupţia*! Acum. că am stârpit această buruiană, răsuflăm uşuraţi şi, undeva în secolul douăzeci şi cinci, vom începe să şi muncim cu drag şi spor, dacă va mai fi la modă. Şi dacă va mai fi cineva în libertate! În răstimpul acesta binecuvântat fiecare partid va construi câte o închisoare în care nu este greu de bănuit că vor ajunge membrii corupţi şi simpatizanţi ai vechii guvernări şi tot aşa. Ţara va deveni un gulag politic plin de corupţi, iar noi vom putea spune: *Comunismul n-o murit, numa un pic s-o hodinit…*

Ne onorează invitaţia venită de la o tribună înaltă, aceea de a deveni cu toţii securişti. Ce altceva ar însemna sfârşitul discursului patetic? *Şi dacă ştiţi pe cineva corupt, aduceţi-l la mine, chiar dacă este din partidul meu!* Venit în grabă să ne rezolve toate nemulţumirile adunate într-un deceniu şi jumătate şi nu la mult timp după ce ni s-a promis redarea demnităţii umane, cuvântul *demnitate* sună aproape blasfemic.

Comunismul, într-adevăr, a distrus, printre altele, două lucruri importante: dorinţa de a munci şi dreptul de a trăi demn, fără a adula. De altfel, într-o societate normală aceste deziderate sunt strâns legate între ele. Se referă *lozinca-invitaţie* la demnitatea de a munci şi de a trăi omeneşte de pe urma muncii tale ori la

demnitatea de a trăi pârându-ţi semenii în chip comunisto-securist. Şi de a lăsa *proştii* să muncească?

Într-o ţară în care doar *ei* se spetesc, trebuie să taie cineva şi iarbă la câini, dar nu pe gratis. Cine munceşte? În primul rând ţăranii cu vârsta cuprinsă între şaptezeci şi optzeci spre nouăzeci de ani, care cu *neruşinare* trudesc din zori şi până noaptea pe pământul primit cu atâta greutate înapoi, fără să ceară nimic de la guvernele ce se schimbă continuu. Dar vor muri şi ţăranii zeloşi care fac să se simtă prost atâţia *domniscarăşi* aflaţi mereu în campanie. pe cărările patriei.

Sunt femeia nou creată de tine care... nerăbdător, aştepţi să-ţi sară la piept. Dar

cine este nepăsătoarea aceasta care ţi se oferă în toată splendoarea ei de felină, cu sufletul ucis în fugă... dar atât de temeinic? ...

*S*e întreba retoric, acum câţiva ani un analist german, într-un articol de ziar de la ei, tradus şi apărut mai târziu şi la noi: *Cum poate dormi liniştit premierul României, când ştie – omul bănuia că prim-ministrul este bine informat – că unui pensionar român îi corespunde un român activ? Pe când guvernul german,* şi-a continuat el spusele, *a intrat în panică atunci când scăzând numărul celor ce muncesc, scorul a devenit un pensionar la trei cetăţeni activi?*

A dormit bine, puteţi să ne credeţi pe cuvântul nostru de foşti pioneri, domnule

analist, aşa cum vor dormi mulţi premieri de acum încolo, ocupaţi cu treburile ţării. Cu cât întreţine guvernul mai mulţi cetăţeni fără să facă nimic, cu atât va avea mai multe voturi partidul care îi susţine. Cel ce munceşte ori cel ce se străduieşte să facă *ceva* pe cont propriu de ce ar vota guvernul care îi pune în cârcă, anunţat ori nu, *bir după bir?!*?

Prinşi *în lupta cu corupţia,* cui îi pasă pe ce îşi dă banii românul? Se vorbea imediat după revoluţie despre genocidul la care ne-au supus comuniştii. Dar ce mănâncă azi românul? Mici bombe cu *E-uri.* Cui îi pasă? spunea un doctor să ne aşteptăm la înmulţirea numărului de bolnavi de cancer. Cui îi pasă? Suntem primii în Europa în *topul* morţilor în urma bolilor

cardio-vasculare, a tuberculozei, a diabetului. La noi mai există boli pe care americanii, dragii de ei, le ştiu numai din cărţi. Cui îi pasă? Nimănui.

Când vom intra în *Europa Imaginaţiei Noastre,* europenii de rând vor vedea cu ochii lor ce înseamnă selecţia naturală şi cât pot fi de *neruşinaţi* unii oameni în stare să supravieţuiască într-un climat atât de ostil vieţii. Mai avem o şansă: ca ei, puternicii lumii, să ne decreteze o rezervaţie de *Cănuţă Om Sucit... În Serie* şi să ne conserve într-un formol imaginar…

Haide, Sava! îmi spun, *nu te mai plânge, că te va bate Cel de Sus!* Domniei tale îţi este bine şi apoi nu o să schimbi tu ordinea în Univers, unde oamenii trebuie să moară din ceva: foame, ciudă, prea mult

bine, plictiseală, voie ori nevoie. Şi apoi. să mori de inimă este cea mai frumoasă moarte! Vezi cum îi iubeşte Cel de Sus pe români? Ei sunt cap de afiş pe toate listele de boli din Europa, sunt şi primii chemaţi la… Domnul.

Şi în cele din urmă, guvernanţii, preşedintele, premierul, parlamentarii ca tine. sunt şi ei oameni plămădiţi din lutul durerii, cu neveste, amante, copii, vecini, colegi de grădiniţă, de şcoală, de facultate, de armată. de fapt întreaga ţară este un şantier în lucru care, *cu corupţia pe corupţie călcând,* se confruntă de veacuri cu… intrarea în Paradisul… terestru.

Afară cu politicul din piscină! te exprimi pornit să termini cu smiorcăiala. Gata, oameni buni, vă promit că am să-i fac

ceva fetei acesteia ce arde de nerăbdare. Încă E-urile nu i-au afectat Tamazei simţurile! Promit din nou pe fosta mea cravată de pionier că o dată ajunşi la mare îi voi oferi Tudorei cele mai frumoase clipe de iubire, chiar dacă ele vor fi ultimele pentru ea. O simt departe pe Thea, departe ori... poate... cine ştie duduia este mai cuvântătoare decât mi-o închipui eu, în egoismul meu grobian de mascul feroce, obişnuit cu necuvântătoarele, bla, bla, bla.

Sunt un neruşinat, un dezmăţat arogant care are nesimţirea să se plângă, deşi el este cel ce trebuie să fie arătat cu degetul. Îl rog pe primul care va ridica piatra să aibă grijă să n-o atingă pe Victoria, fata de lângă mine. Ea nu este decât un biet produs al unei societăţi de consum, ce deocamdată nu

produce aproape nimic din ceea ce consumă, aşa cum ar trebui. Dacă lucrurile ar merge după legile *bunului simţ capitalist.*

Cât de grabnic ar trebui strânse toate femeile, ce asemenea mie, şi-au lăsat ucis sufletul candid. În orice zi a săptămânii şi duse departe, într-o colonie uitată ca din greşeală. nesupusă nici unui recensământ.

O, timpule, opreşte zborul acestor clipe ce mi-au oferit în braţe, drept cadou, o sirenă modernă. una din *modelele* tinerei generaţii, generaţie care nu poate să gândească decât prin idoli numai zâmbet, pe coperţile revistelor. Viviana, victima mea de pe malul mării, stă întinsă alături de mine pe un şezlong, comandă specială, într-

un costum de baie negru, minuscul şi lucios, cu floricele roz-plămâniu ce nu se asortează cu nimic.

O urăsc pe Vanda pentru floricelele care mi-au stricat clipa de răsfăţ senzual. Acum, chiar în momentul imediat iritării mele bine conturate, trebuie să găsesc, în plin concediu estival, motivele florale ce s-ar potrivi cu noaptea de pe costumul Vanesei. Ceva molatic, capabil să capteze fiorii ce vin dinspre linia insensibilă a orizontului. Trimit un S.O.S. În văzduh şi mai ales către Cupidonii care jucăuşi îşi fac veacul în fiecare vară pe malul mării.

O privesc pe Venera, detaşat de *grija femeii de mâine* şi îmi spun: *Ce animal casnic şi plictisitor poţi să fii, când vrei domnia ta, Sava Sandorian!* Zac întins pe

şezlong lângă Vera, *o fetiţă* ce se vrea sexi, ştiind că atrage privirile tuturor bărbaţilor din jur şi, din când în când aruncate piezişe, privirile curioase ale suratelor mai puţin norocoase ori, de ce nu, cu şanse egale, dar total nemulţumite de *norocul* lor picat din cer.

Plaja a fost întotdeauna un câmp de bătălie în care câştigă *animăluţele* cele mai bine proporţionate. Îmi dau seama ce banal şi inutil sunt; unul din *boii* care o plac şi o doresc imediat pe Valeriana. Normal, stă întinsă expunându-se nepăsătoare, asemeni unei şopârle mari şi lucioase, unsă cu toate cremele pe care prostul, care îi duce trena, le cară după sine. În postura prostului sunt. eu cu banii, eu cu căratul, eu cu iubitul şi *restul* se înfruptă pe furiş, dar pe gratis, cu

privirile hămesite, din nurii drăceşti ai indiferenţei Valentina.

O urăsc pe Violla şi îmi promit că va fi ultima pe care o aliniez la coada plutonului de execuţie. Mă simt prost, fără precedent, în vecinătatea Valdenei, un măgar mare ce nu mai încape în pielea sa bronzată ce îi dă aerul unui mascul plesnind de prea mult *sine* şi dorind să-şi iasă din pielea de in cea de prinţ.

Am promis, pe cuvântul meu de fost. Şi actual senator, să pun punct aici problemelor ţării. Mai am un singur *of* mare şi un *ofişor* mai mic: *educaţia* şi *justiţia* în raportul stat-cetăţean. De fapt şi una şi alta reflectă oare grija faţă de om? Dintre nevoile individului, grija statului faţă de cetăţenii săi este un deziderat esenţial.

Oare cetăţeanului român i se dă atenţia cuvenită de către statul român? El are mari datorii restante faţă de noi, de zeci de ani, pe care ar trebui să le ia în serios!

Atunci când are de primit de la cetăţean, statul este o fiinţă vie care are zeci de mâini întinse, picioare de dat şi aparat de represiune. Când este vorba de a-şi face datoria faţă de cetăţenii săi, devine o moluscă gelatinoasă ce îşi schimbă forma, un zid opac pe care eventual găseşti o inscripţie: *Loc de dat cu capul.* Ori ţi se oferă frânghia şi săpunul. Dacă considerăm că ne-am născut cu toţii cetăţeni şi stat după optzeci şi nouă şi ştergem greşeli şi neputinţe, constatăm cu îngrijorare că *Maria Sa Statul,* prin pârghiile sale, nu îşi ia deloc rolul în serios.

În primul rând, orice om trebuie să mănânce, pentru aceasta el trebuie să presteze o muncă cât de cât utilă. După cincisprezece ani şi după alţi cincizeci, învăţământul primar şi liceal a scos generaţii care, dacă nu îşi continuă studiile. Ca şi cum toţi aceşti tineri ar fi copii de regi care aşteaptă să devină majori şi să intre în posesia averilor, iar până atunci *pierd* vremea prin şcoli, învăţând de toate şi nimic concret pentru a-i ajuta să trăiască.

Prea târziu... pentru bărbatul care mi-a ucis sufletul într-o joi. revenit să-mi tulbure festinul dat în cinstea libertăţii mele. Momentul a fost bine ales. noi doi ştiind perfect să ne alegem clipele de chin... şi de iertare...

Produs al şcolii româneşti, Veturia s-a apucat să îmi coase nasturele pe care tot ea mi l-a smuls în grabă. Merita să o vedeţi cu câtă *artă* mi l-a smuls şi cu câtă *măiestrie* ştie să mânuiască acul. Comedia feminină a început cu identificarea lui în trusa de urgenţă. Zis şi făcut, neputând fi confundat cu o jucărie erotică, totuşi. În mâna unei tinere bine *educate* punerea aţei în ac poate constitui o scenă dintr-un film erotic.

În aceste condiţii operaţia de cusut trebuie scoasă urgent din orele de pregătire practică pentru viaţă, care bănuiesc că oricum nu se mai fac. Şi uite aşa, articolele de îmbrăcăminte au devenit, alături de alte produse, obiecte de unică folosinţă. la români. După ce speli un obiect o singură

dată, mai bine n-ai face-o, oricum, curat sau murdar, poţi să-l arunci. Se descoase, se destramă, se întinde, nasturii sunt doar aninaţi şi atunci chiar că nu mai contează. nimic.

De gătit, operaţie atât de murdară ce ne *coboară* la un nivel subuman, nu este nevoie, de aceea sunt bărbaţi cu bani ca să-i cheltuiască cu femei flămânde, în restaurante luxoase. Băieţii, vrând-nevrând, nevoia îl învaţă pe om, mai încearcă câte o reţetă... Bine fac, că-i aşteaptă vremuri grele... când vor ajunge în *supa cu boi şi* ăla mic va plânge de foame, cineva va trebui să-l hrănească!

Dacă facem bilanţul învăţământului preuniversitar, rămânem cu limba maternă, una sau două limbi de circulaţie

internaţională de care, fără îndoială, avem nevoie. Apoi vin restul materiilor, matematica nu o mai socotesc, fiindcă este *temelia* pregătirii şcolare, încă vreo zece. plus surogatul de jocuri pe calculator, numit pompos *informatică.* Anii trec şi, aruncaţi în lumea mare, tinerii realizează că şcoala de azi, ameţindu-i cu un amalgam de informaţii, *i-a păcălit,* nepregătindu-i pentru viaţa. care este din ce în ce mai grea…

Debusolaţi şi şocaţi de întâlnirea cu greul, ei încep să se tânguie. că nu au niciun viitor într-o societatea ce nu le oferă nimic. Nu le oferă… în schimbul a ce? Care este oferta către societate a unui tânăr care a făcut un liceu de cultură generală? Şi de aici, nevoia de a face toţi o facultate, două, cinci.

Cele două industrii care merg la noi sunt industria impozitului şi, undeva pe ultimul loc, dar tot industrie, învăţământul universitar. Dar nimic despre el! Îmi ajunge să o privesc pe Violeta, proaspăt absolventă a doua facultăţi făcute în paralel numai ea ştie cum, dar totuşi absolventă ce speră să i se *răsplătească serviciile* pe care mi le face acum, cu un post bine plătit, *de secretărică* mică-mică, ştiind ea cum să crească!

Mă opresc la timp pentru că este fată de treabă şi deşteaptă, cunoaşte mai multe limbi de circulaţie internaţională, zău că merită! Pot să stea în cap mii de gospodine ce şi-au îngropat diploma în borcanul cu zacuscă din ardei copţi şi decojiţi cu migală, dacă nu vorbesc mai multe limbi şi nu sunt tinere! Atunci să stea unde le este locul. la

coşul de gunoi al istoriei!

Apropo… de limbi străine. Vi se pare normal ca într-o vizită oficială şeful statului să se adreseze asistenţei în limba engleză şi nu în limba statului pe care îl reprezintă? Unii veţi spune *nu* şi atunci veţi fi catalogaţi naţionalişti, alţii veţi spune *da* şi veţi fi etichetaţi ca fiind fără suflet şi dornici de a parveni.

Mă întorc la Viorela, fata cu nume de floare, ce încă mai aşteaptă ca eu, Sava Sandorian, puţin *picat* în cap, judecând după expresia feţei sale, să iau o decizie în privinţa ei. Adică, pe bună dreptate i se pare normal, dacă tot ne-am dezbrăcat şi dacă tot lenevim aici în piscină, ca în bancul cu Ion şi Marie, totuşi să se întâmple ceva, orice, doar schimbare să fie! Ce voi mai fi

aşteptând?

Comandă specială… mă va primi într-o cutie legată cu o fundiţă roz. Voi zâmbi, am învăţat să o fac mecanic. bărbatului întors şi gândului că se va bucura de mine. atât de târziu, ca de o penelopă pierdută.

Mă repet, dacă eu senatorul Sava Santorian, fost Tripa, aş scrie o carte, ca să intru şi eu în lumea bună călare pe un cal alb, aş numi-o: *Europa şi fiii ei de căţea.* Apoi, dacă aş avea succes, aş mai scrie una, ameninţând cu o inundaţie editorială, uşor didactică şi pedagogică, deşi alegător şi alergător pe urmele alfabetului feminin, nu sunt nici dascăl şi nici om de cultură, lucrare pe care aş putea-o numi într-un stil

suprarealist: *Cultura şi scuipatul.*

Nu o dată, mergând pe stradă, auzi în jurul tău, vis-à-vis de vreun greţos care scuipă, Ce *să-i faci, dacă nu are cultură?* De parcă ar avea ceva una cu alta! Scuipatul are legătură doar cu educaţia şi cu legea. Dacă ar fi educaţi copiii mici, când, unde şi de cine trebuie, în loc să fie îndopaţi cu lucruri prea grele pentru căpşorul lor, atunci viaţa noastră a tuturor nu ar fi atât de urâtă în afara căminului ce ne protejează cât de cât.

Dacă omul a scăpat needucat şi a ajuns la o vârstă la care poate să discearnă binele de rău, atunci ar trebui să intervină legea, care să-l pedepsească exemplar, pentru că urmările unui asemenea gest însemna îmbolnăvirea cu TBC, atunci când

scuipătorul este infectat, chiar acel puţin şapte cetăţeni, după cum spun statisticile. Victimele îşi plătesc scump *vinovăţia* de a se fi aflat într-un anume loc la o oră nepotrivită. Fără îndoială că locul *criminalului* voluntar ori involuntar este după gratii. Dar cum vreţi să ne păstrăm întâietatea pe lista chematţilor la Dumnezeu pe motive de boli?

Când cetăţeanul ştiutor ori necunoscător de legi face, din varii motive, ceva care lezează interesele statului, el va fi judecat, ca la carte, cu ocaua mare. Este ilustru cazul ţăranului care a făcut şapte ani de închisoare pentru o *coşarcă* de porumb furat de la stat. Neinspiratul, dacă fura de la vreun vecin de ar fi scăpat neprins şi nepedepsit... Seria exemplelor poate

continua umplând paginile mai multor cărţi.

Când este vorba de un furt, o crimă, un viol, fapte suferite de un cetăţean oarecare, atunci relele comise sunt măsurate cu ocaua mică şi dintr-odată justiţia devine mai blândă, căutând motive în sertăraşele psihologice ale legii; criminalul a suferit o traumă în copilărie, violatorul a fost provocat de ţinuta violatei. *Aşa i-a trebuit văcuţei, dacă stătea acasă nu i s-ar fi întâmplat nimic rău! Şi-a căutat-o singură, cu lumânarea!*

Victima a fost de vină că a umblat noaptea pe stradă având asupra ei bani, haine scumpe şi bijuterii. O alta a stat în casa nepăzită de un bodyguard vigilent sau fără sistem de alarmă. Criminalul nu avea loc de muncă, avea trei copii care cereau

mâncare şi tot aşa. Oameni suntem şi cu toţii suntem supuşi greşelii, iar membrana care desparte normalul de anormal este atât de subţire şi atât de uşor de străbătut!

Da, suntem cu toţii aduşi la limita răbdării şi cei vinovaţi şi cei chemaţi sau nechemaţi să judece... Suferim cu toţii de pe urma vieţii agitate. Nu voi pronunţa cuvântul stres fiindcă este prea burghez şi noi chiar nu ştim în ce orânduire trăim şi ce suntem; comunişti în fapte şi capitalişti în gândire?

Pe orice treaptă ne-am afla se vede clar un lucru; se doreşte *îndobitocirea* noastră prin mijloace subtile, cu armele noastre şi acasă la noi, stând comod în fotoliu. Sunt dispus să le cer scuze pentru acest cuvânt. tinerilor. Cei *copţi* sunt mai puţin expuşi,

deşi te poţi *strica* oricând! Dar copiii cum se pot apăra de violenţa care treptat intră în viaţa lor, începând cu desenele animate, continuând cu emisiunile de divertisment ce respiră şi ele violenţă şi indecenţă şi terminând cu ştirile *odioase?* Aceasta este hrana spirituală pe care o primim la orice oră, otrăvită şi ea ca mâncarea cea de toate zilele. Nu contează câte mizerii mănânci, dacă vezi ceea ce îţi pofteşte. inima!

Fără întrebări şi regrete... doar fiinţa mea lipsită de contur. Şi el, vânătorul de himere care... s-a ales. cu atât de puţin, încât îmi trezeşte compasiunea. Fără învinşi sau învingători... doar un nou început...

Am plecat în grabă lăsând party-ul

surpriză, pe care i l-am făcut cadou de ziua ei Valettei, în toiul focului de artificii, un cadou special. Am dispărut spre mirarea prietenilor ei, mici sugative agitate, asemeni unor musculiţe de oţet. Turma aceasta amorfă mă plictisea de moarte cu guiţatul său filosofic şi nătâng. despre viaţa din care ea nu înţelegea decât că aduce cu o fiestă în care lăcustele-musafiri consumă tot, iar în urma lor rămâne vraişte.

Ştiam că va veni ziua în care mă va apuca *amocul,* când nimeni şi nimic nu mă va opri să-mi înfăptuiesc o dorinţă veche, păstrată cu grijă într-un ungher al minţii greu accesibil. Imitându-i *exprimarea cu floricele,* i-am spus lui *Chiţi Nemiratul* că plec din Bucureşti pe timp nelimitat, lăsându-i în uzufruct viager acea parte a

existenţei de care vreau să scap. Renunţ la ea fără regrete şi o depun în mâinile sale, care încă o dată sunt de nepreţuit, ca într-o *bancă de vieţi abandonate.*

Nedumerit. Chiţi a dat dezaprobator din cap certându-mă, în felul lui caraghios, pentru haosul din viaţa mea şi visător fiind îşi făcea griji pentru Vladimira, pe care şi-o închipuia ca pe un pui de raţă dezorientat. Dar nu-mi pasă de Vanina, este tânără şi chiar mâine, întreprinzătoare cum este, va găsi un alt *dobitoc,* poate unul normal, ce-i va face o curte agreabilă şi seara se va termina firesc. Ea îşi va relua ascensiunea de târfă căţărătoare, exact din punctul. de suspans.

Chiţi este din ce în ce mai greu de împăcat şi mă ameninţă cu o grevă

generală. Dar *je m'en fiche!* de el şi de restul universului, căruia i-ar da prin minte să se interpună între mine şi ea! Va fi cel mai lung drum făcut, dar, cu toată nerăbdarea de-a dreptul adolescentină, mă voi strădui să ajung întreg şi nevătămat. Mă bucur încă o dată pentru mine norocosul şi, amânându-mi toate grijile, îmi dau seama cât de simplu va deveni totul din clipa în care îmi voi cere spăsit iertare.

Mă poticnesc în faţa acestui cuvânt, care nu face parte din vocabularul meu nu prea ortodox, dar nu cad în capcană, aşa cum şi-ar dori *Societatea Babetelor în Derivă,* ce vor să mă atragă în cursa *ultimei legi nescrise a nefericirii.* Scot limba la ele ca un puşti obraznic şi le promit că voi face faţă *clipe*i chiar în ciuda lor. Contez şi pe

ajutorul Savianei. *Haide, Sava, că ai tupeu!* îmi spun bucuros ca un căţel ce dă din coadă fericit atunci când stăpâna l-a iertat pentru vreo poznă.

Sunt la jumătatea drumului şi nu dau încă semne de plictiseală. Acest lucru înseamnă în codul *S.B.D.P.,* adică *Sava Bate Din Palme,* că îmi doresc din toată fiinţa mea să ajung. Oare de ce sunt Băile Herculane atât de departe, acum când eu sunt atât de grăbit? Când am plecat de acasă şi de la Saviana, convins că nu mă voi mai întoarce, doream ca distanţa dintre cele două oraşe să existe doar în mintea mea.

Primesc un mesaj pe care îl citesc distrat. Este de la Ortansa. Nu am vrut să mă gândesc la ea tocmai acum, dar cuvintele pe care a simţit nevoia să mi le

trimită mi-au adus în memorie Parisul, cu toate bucuriile sale şi, necondiţionat, a apărut şi chipul ei. Un mesaj siropos, care îi seamănă întru totul, ca o lavă ce ţâşneşte fierbinte şi dulce din toată fiinţa ei şi îi acoperă pe cei din jur.

Te aştept… te iubesc. Vin înspre mine valurile albe şi înspăimântătoare… Unde eşti, puiule? Mă bufneşte râsul, îmi închipui valurile uriaşe ale oceanului planetar ce iscate anume pentru ea vor să o înghită. Să aibă Ortansa gânduri sinucigaşe? îi răspund rapid, acum că sunt dispus să fiu fericit şi să îi cer iertare Savianei, cu un mesaj la fel de laconic. *Şi eu, dar eşti atât de departe.* Apoi îmi vine în minte Agatha. Oare de ce tocmai acum? *Plecaţi, muieri ochioase şi afurisite ce sunteţi*! Plutonul cu doamne în sens

filosofic, din care încercaţi să scăpaţi, vă aşteaptă pe linia de tragere!…

O zi banală râde cu pietricele noroioase de el… de mine, cea care fără ezitare am ales între suflet şi trup. pe bărbatul care a sfâşiat cu artă armonia unei zile. Uimit şi nefericit el regretă perfecţiunea. gestului său.

Mai am de parcurs un sfert din drumul pe care mi l-am propus să-l fac contra-cronometru. Dar, suprapus celui căruia nu i-am putut refuza chemarea, unul minus şi altul plus, îmi dau, în general, o stare de bine care mă face să-mi acord un armistiţiu. Uşurat că am reuşit să scap la kilometrul trei sute treisprezece… de… Ortansa şi la

kilometrul patru sute cincizeci. de Agatha, gonesc ca un nebun, forţându-mi norocul pe şoseaua *cu dureri de cap pentru fiecare cetăţean ce nu are de ales.*

Îmi simt corpul amorţit cum începe să protesteze parcă zbierând ca să audă şi patrula rutieră zilnică şi să mă amendeze. pentru depăşirea liniei de rezistenţei fizică. Îl admonestez, tot pe un ton înalt că, dacă va fi cazul, îl voi lăsa aici în maşină ca pe un obiect nefolositor. Se sperie şi nu se mai plânge de epuizare. *În casa aceasta,* numită Sava Sandorian, va conduce întotdeauna spiritul, chiar dacă locatarii ei vor declara câte greve vor dori, lăsând-o fără supuşi.

Nu pot să pronunţ numele aceleia spre care alerg, dar acesta mi se poate citi pe buze. Îmi este dor. Şi de cireşul din curtea

părintească ningând în aprilie cu flori albe ce-mi produceau ameţeli, când intens le urmăream zborul. Mi-e dor de toţi, dar mai ales de ea, de cea pe care am dorit să o uit alergând bezmetic către. atâtea femei. Am uitat de ele şi de numărul lor, simple umbre fără nume şi epuizat. ajungând la finele alfabetului, pot de acum. În sfârşit. respira.

Discretule, cuceritorule de femei! mă apostrofez confuz. Poate râd de mine, nicidecum de ele, de cele ce în mintea mea nu sunt decât nişte biete creaturi care au contat doar ca număr, femei în căutare de bani, putere, funcţii, sex. Nota bene! Unele chiar sunt dispuse să-şi ţeasă povestea de iubire în jurul tău, *un rău necesar şi istoric,* o idilă rozacee care le-ar face să se simtă mai puţin vinovate pentru. *păcatul* săvârşit.

Doamnelor, în sens filosofic, îmi pare nespus de rău că aţi dat tocmai peste mine, un bărbat năucitor şi greu de pus în ecuaţia iubirii! Am avut dreptul să vă aleg şi apoi să vă clasific cu neruşinarea masculului plin de sine. A fost o perioadă din viaţa mea în care am preferat prostituatele de lux. Doamnele acestea nu-ţi fac filosofia iubirii, îţi iau banii şi nu ţi se vârâ cu de-a sila în suflet, suflet pe care domniile voastre aţi fi vrut să-l călcaţi în picioare. Acum alerg disperat înspre altceva.

Poate că v-aş fi făcut hatârul acesta, dacă *el* ar fi fost la mine, dar l-am lăsat în sat, atunci când am plecat fugind de Saviana. *În sfârşit, Sava,* ai reuşit să-i pronunţi numele şi să recunoşti că, dacă goneşti ca un nebun în *Mercedesul tău cu*

femei furate, o faci în speranţa că vei intra în primul copac, pe care îl vei face praf la kilometrul patru sute optzeci şi de acolo vei merge pe jos. timp în care vei încerca să te aduni şi să-ţi evaluezi şansele de iertare, ale tale. ale ei.

Din când în când te uiţi cu coada ochiului să-ţi alegi copacul, dar până să iei decizia el a dispărut de mult. Nu mai ştii nimic despre Saviana. de câţiva ani buni, poate s-a recăsătorit, poate s-a împlinit devenind frumoasă şi tu cauţi o fantomă fără forme care îţi va trezi din nou mila. Poate a murit resemnată că nu ai putut-o iubi, din imposibilitate sau orgoliu. Poate umblă nălucă, năucită de romanele citite şi răscitite, în căutarea marii iubiri, *o iubire nemuritoare* care ar putea-o scoate din

banalitatea în care plecarea ta intempestivă a aruncat-o.

Şi totuşi, Sava, îţi continui cursa nebună, refuzând să crezi că ea nu te mai aşteaptă… Ţi-o închipui nu oricum, ci cu toate scrierile aşezate cuviincios pe un rug ce arde cu o flacără imensă şi distrugătoare. Apoi. o vezi buimăcită, dar vie şi hotărâtă să-şi trăiască *realitatea* alături de tine, fără sprijinul atât de fragil al *poveştilor*: din cărţi.

Bărbatul pe care l-am lăsat zâmbind să-mi ucidă sufletul într-o joi s-a reîntors mulţumindu-mi… în felul său, pentru unicul festin din care ne-am exclus amândoi, neştiind să dăm preţuire clipei.

— Sfârşit

De acelaşi autor:

„Iubire, sunt un obiect nezburător” Editura Gutinul, Baia Mare, 1993 (proză scurtă).

„Alergând prin sine” Editura Printek, Cluj-Napoca, 1996 (o sumă de proze)

„Cui îi place şcoala?” Editura Odeon, Bucureşti, 1997 (meditaţii pe o temă dată)

„Billclintonienii” Editura Eminescu, Bucureşti, 1999 (cartea cu pagini libere)

„Bărbatul care mi-a ucis sufletul într-o joi” Editura Dacia, Bucureşti, 2005

Cărţi pentru adulţi şi alţi copii:

„Aventurile lui Nu-Motanul la curtea zmeului CaFe-Mini”.

Editura Scripta, Bucureşti, 1994

(poveste)

„Nu-Motanul şi zmeul Pager” Editura Scripta, Bucureşti, 1995 (poveste)

„Nu-Motanul şi Zmeul-Semafor-Roşu-Galben-Verde”.

Editura Clusium, Cluj-Napoca, 1998 (poveste) În curs de apariţie:

„Nu-Motanul şi fiul” (poveste)